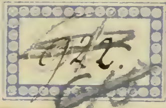

3 1761 06630356 1

682

Skizzer

af

Xox. n

Familiekarakteristikker I-IV.

Vintergæk og Sommernar.

Reflexion og Forlovelse.

Kjøbenhavn.

Forlagt af G. E. C. Gad.

Thieles Bogtrykkeri.

1863.

brief

PTB

0041484

Indhold.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/skizzerfamilieka00xoxs

Familiekarakteristikker.

I.

Familien v. Taugenichts.

Familien v. Taugenichts er overordentlig udbredt og har spillet en Rolle i mange evropæiske Landes Historie. Dens egentlige Hjem er Tydskland, hvor den endnu staaer i sin Magts Fylde. Herfra forgrenede den sig til Danmark, og den har skrevet sit Navn med store Bogstaver paa mangt et Blad i dette Lands Annaler. Dens Kolonisation er et af de Goder, som dette Land skylder sin Forbindelse med Tydskland.

Stamfaderen til den danske Linie, Hr. Hans von Taugenichts, indvandrede under Kong Christian V., ved hvis Hof hans lange Knebelsbart og lange Stamtræ skaffede ham en god Modtagelse. Han erholdt en vigtig Ansættelse i Jagtfaget hos Enkedronning Sophie Amalie og forstod tillige at vinde Kongens synderlige Gunst. Saa vidt var Alt godt! Hr. von Taugenichts var imidlertid vel af Naturen udrustet med mange af den Tids vigtigste Fortrin, men han manglede dog et væsentligt Gode — Rigdom. Hans ovenomtalte lange Knebelsbart og lange Stamtræ vare egentlig hans vigtigste Eiendom. Dette hindrede ham dog aldeles ikke i at bruge saa mange Penge, som Nogen vilde laane ham paa disse værdifulde Eiendomme. Den

naturlige Følge heraf blev en meget stor Gjæld. Dette Faktum var dog ikke istand til at trykke Hr. v. Taugenichts meget, da han antog, at et tydsk Navn var en sand Fortunatus's Pung for danske Penge. Det var derfor en ligesaa uventet som fortrædelig Underretning for ham, da han hørte, at en rig Borger, af hvem han havde nedladt sig til at laane ikke ubetydelige Summer, ikke alene paa det Bestemteste frabad sig længere at nyde denne Ære, men endog gjorde umiskjendelige Hentydninger til, at han snarest muligt ønskede at see sine laante Penge igjen, selv om det skulde skee ved Fogdens hjælpende Haand. Havde Junker v. Taugenichts levet 200 Aar længere frem i Tiden, kunde han passende have tændt en af sine ubetalte Cigarer og være gaaet hen til à Porta for at overveje, hvad der var at foretage til Sagens videre Fremme; nu snoede han sin adelige Knebelsbart, mumlede et „Hol' ihn der Teufel" (hvorved det personlige Pronomen „ihn" maatte antages at referere sig til hiin Borgermand) mellem sine adelige Tænder og begav sig efter en kort Betænkning — thi at overveje en Sag længe hørte ikke til Familiekarakteren — til Hove, hvor han havde en hemmelig Audients hos sin høje Beskytterinde, Enkedronning Sophie Amalie.

Ikke længe efter udbredte sig den Nyhed ved Hoffet, at den hidtil uovervindelige Hr. Hans v. Taugenichts, betvungen af Amors Magt, agtede at nedlægge sin store Person med Tilbehør af Knebelsbart og Stamtræ for Fødderne af den velbyrdige Jomfru Kirstine Lykke, den sidste Spire af en gammel Familie og Besidder-

inde af alle dens mange Jordegodser og Herligheder. Mærkeligt nok syntes den unge Dame, efter hvad onde Tunger i gamle Hofdamers Mund sagde, ikke at skjønne synderligt paa den hende tiltænkte Ære; vist var det, at hun fra den Tid, da Rygtet begyndte at tale om hendes Forbindelse, saae temmelig bleg og alvorlig ud.

Frøken Kirstine Lykke var født i Jylland, hvor hendes Faders Godser og Herregaarde laae, og der var hun opvoxet. Omgivet af de Lykkers vidtstrakte Agre og Skove, laa et andet, mindre Gods, der tilhørte Familien Galt. Ejermanden i den Tid var en gammel Ven og Krigskammerat af Hr. Lykke. Han havde en Søn, Hr. Mogens Galt, der, som rimeligt var, blev Jomfru Kirstines Legekammerat og Ven, og det er vel rimeligt, at de to Fædre antoge, at han med Tiden skulde blive Mere for hende, ialtfald at dømme efter de Yttringer, de lode falde, naar de sade sammen ved Øl og Viin. De to unge Folk syntes ogsaa at passe meget godt for hinanden. Den unge Mogens Galt var saa ærlig og godmodig en Fyr, som nogensinde har levet i Jylland, vel uden glimrende Aandsevner, men dog ialtfald begavet med saa megen Forstand, som var nødvendig for at kunne leve lykkeligt og passe, hvad der skulde passes, og Jomfru Kirstine besad nøjagtigt de samme Egenskaber og desuden et kjønt lille Ansigt. Endeligt syntes ogsaa de To selv at føle, at de passede ret godt for hinanden. Jaltfald var det afgjort, at de befandt sig vel i hinandens Selskab; ja, det skete endog ofte, at Hr. Mogens, der iøvrigt var en flink Rytter, blev heelt tilbage ved Jagten og

red ganske roligt afsted ved Jomfru Kirstines Side istedetfor at vove sin Hals over Steengjærder og Grave. Men hvilke Følelser end Hr. Mogens og Jomfru Kirstine i Stilhed nærede, saa var det dog aabenbart ikke kommet til nogen bestemt Forklaring, da der indtraf et Tilfælde, som paa een Gang trængte alle mulige Følelser og Udtalelser tilbage.

Da den gamle Hr. Lykke en Dag havde jaget Livet af nogle Kronhjorte, sluttede han med at jage Livet af sig selv; som Jagten var paa Heldingen, snublede hans Hest og styrtede saa tungt med sin Rytter, at ingen af dem rejste sig igjen. Jomfru Kirstine sørgede som en kjærlig Datter over Ulykken og var saa forknyt og villieløs, at hun ikke gjorde synderlig Modstand, da en gammel Faster, som var kommen over ved Efterretningen om sin Broders Død, fandt det hensigtsmæssigt at føre den rige Arving bort fra de store Skove, de grønne Enge, de jydske Heder og de jydske Herremænd, Hr. Mogens iberegnet, til Hoffet i Kjøbenhavn.

Der gik omtrent et Aar, da døde ogsaa den gamle Hr. Galt. Siden Slaget ved Luther am Barenberg, hvor de som unge Mennesker havde kæmpet ved hinandens Side, havde han og Hr. Lykke aldrig halvt saa længe været adskilte, saa det var intet Under, at Skilsmissen ej heller nu kunde vare længe. Saasnart Hr. Mogens kunde forlade sit Hjem, gjorde han det og drog til Kjøbenhavn, hvad vel Ingen kunde fortænke ham i. Her saae han atter Jomfru Kirstine, men ej som den landlige Skjønhed, ridende henover de

jydske Lyngheder; nej, han saae hende paa Hoffets bonede Gulve med et heelt Dusin unge Junkere efter sig, der hver for sig havde ligesaa mange Ædelstene og Guldbroderier paa Klæderne, som hans hele Ejendom var værd. At de fleste af Dusinet vare endnu fattigere end han selv, drømte han neppe om. Efter Evne pudsede han ogsaa sin Person for at vise sig ved Hove, som det sømmede sig en gammel Adelsmand, og blev derpaa den trettende i Følget. Men tretten gjælder for at være et uheldigt Tal, her viste det sig virkeligt meget uheldigt for Hr. Mogens.

Og dog lod det virkeligt til, at den jydske Skjønhed ikke aldeles havde glemt sin Barndoms Ven, ja, man talte endog en Tid lang om, at den jevne Landadelsmand skulde være den Lykkelige, der vandt Jomfru Lykkes Rigdomme og smukke Person. Men da var det, at hiin Borgermand havde været saa uforskammet imod Hr. v. Taugenichts, at denne havde havt sin hemmelige Audients hos Enkedronning Sophie Amalie og derefter var optraadt som Kirstine Lykkes Bejler. Da var det, at der imod det unge Par til Fordeel for Hr. v. Taugenichts blev sluttet en mægtig Koalition, bestaaende af Hs. Maj. Kong Christian den Femte, af Guds Naade Konge til Danmark og Norge, de Venders og Gothers osv., Hds. Majestæt Enkedronning Sophie Amalie og hele Jomfru Kirstines Familie. Hvor lidet et ungt, 18aarigt Pigehjerte og en fattig, dansk Adelsmand formaaede imod slige Modstandere, er let at see. For end ydermere at svække Modstanden fulgte man den bekjendte kloge Taktik at

svække ved at dele, og Hs. Majestæt lod Hr. Mogens indstændigt tilraade, snarest muligt at see til sin Eiendom i Jylland, hvilket vel og, fra et økonomisk Standpunkt betragtet, kunde være et meget fornuftigt Raad af Hs. Majestæt.

Endnu et Par Maaneder holdt den svage Fæstning sig imod to Rigers Konge og hele Belejringskorpset; da overgav den sig paa Naade og Unaade og blev tagen i Besiddelse af hiin gjæve, tydske Adelsmand. Den hochwohlgeborne Hr. v. Taugenichts holdt med stor Pomp Jaord med Jomfru Kirstine og kort Tid efter med endnu større Pomp Bilager med samme ædle Dame. Den uforskammede Borgermand fik umiddelbart herefter sit Tilgodehavende betalt, men tillige et bestemt Forbud imod nogensinde at lade sig see for sin høje Debitors Øjne.

Samme høje Debitor begyndte imidlertid med endnu raskere Skridt at vandre fremad paa Lykkens og Hæderens Bane. Takket være sin Konges Naade og sin Gemalindes Besiddelser blev han i det Herrens Aar 1671 ophøjet i den „til det kongelige Arvehuses Ziir og Tjeneste introducerede grævelige Stand“ og forlenet med jus patronatus. Birkeret, Forstrandsret, samt Hals- og Haandsret over nogle tusinde pjaltede Bønder og erholdt Retten til ovenpaa sit adelige Vaaben, tre gyldne Kaalhoveder i blaat Felt, at føre den „aabne“ Krone og Retten til de store Udmærkelser at maatte bruge „rødt Vox til at forsegle med“ og have „Himmel med Rygstykker“ over Bordene i sine Gemakker, Alt i Overeensstemmelse med Grevernes

Privilegier af 25de Maj 1671, deres §§ 5, 17, 18, 25, 27 og 28.

Den højvelbaarne Grev v. Taugenichts lignede dog stadigt „der Herr v. Taugenichts“. Navnlig vedblev han, skjøndt Indkomsterne af 3000 Tdr. Hartkorn vel havde været tilstrækkelige til det daglige Brød for ham og hans Familie, dog med sin fra tidligere Tid saa yndede Forretning: at gjøre Gjæld, og det endog efter en temmelig stor Maalestok, men stadigt dog til Hoffets og det kgl. Arvehuses „Ziir og Tjeneste.“ Denne „Tjeneste“ lod Kongen, som jo ogsaa havde erklæret (s. ovennævnte Priv. § 29), at han „Græverne med sær Naade anseer“, ikke blive ubelønnet; Hs. Majestæt prydede den ædle Greves Bryst med det brede, blaa Baand.

Da Griffenfeldt i Aaret 1676 blev styrtet, bidrog Grev v. Taugenichts efter Evne til denne Parvenu's Fald — atter en Tjeneste imod det kgl. Arvehuus, som var værdig til at belønnes, og som blev belønnet, da Greven erholdt Titelen Gehejmekonferentsraad, saaledes at han blev berettiget til Prædikatet: „Høi-grævelig Excellence“.

Omtrent ved denne Tid var det, at hans Gemalinde, hendes grevelige Naade, for første Gang efter sit Bryllup vakte nogen Opmærksomhed — hun døde. Nogle fattige Mænd og Koner gik nedslaaede bort fra den store Gaard, hvor man nu nægtede dem Adgang, og syntes at tage sig et saa ubetydeligt Væsens Død temmelig nær. Hendes eneste Fortjeneste af det kgl. Arvehuus og Riget var at have bragt adskillige

Taugenichtser til Verden, baade mandlige og kvindelige Spirer, der kunde føre det store Navn videre, men dette var da ogsaa i og for sig nok for Datteren af en jydsk Herremand.

Den højgrevelige Excellence nød Livets Goder og til sin Stamherres Ærgrelse et fortrinligt Helbred. Først efter nogle daadrige Decennier lagdes han af Podagraen i Sengen og nogle Uger derefter af sine Efterladte i en Marmorkiste, akkurat tidsnok til, at han i Højsaligheden kunde berede en passende Plads for sin Herre og Konge, der i samme Aar behagede at forlade det utrøstelige Danmark og Norge. Bemeldte Marmorkiste blev derpaaført til Landsbykirken ved Hovedgaarden i Jylland, hvor den tilligemed et stort Epitafium, hvorpaa alle de grevelige Dyder findes udhugne i norsk Marmor, endnu udgjør Kirkens Hovedprydelse.

Familien blomstrede stadigt under de følgende Konger af den oldenborgske Stamme; de mandlige Medlemmer gjorde sig stadigt fortjente til de højeste Værdigheder og Æresposter, og de yngre Sønner havde ofte deres Stamfaders Lykke i Ægteskab. Af de kvindelige Medlemmer spredte ogsaa Enkelte en forøget Glands over Navnet ved at nyde en tvetydig Gunst og en utvetydig Lykke hos Suverænerne — Alt til det kongelige Arvehuses Ziir og Tjeneste.

Den første Greves Rival, Herr Mogens Galt, havde ogsaa, efter hos en jydsk Præstedatter at have trøstet sig over Tabet af Jomfru Kirstine, efterladt sig en stor Familie, men den blev ikke saa begunstiget af

Lykken eller, hvad der i de Dage var omtrent det Samme, af Kongehuset. Den gamle Familieejendom svandt ind ved slet Bestyrelse, daarlige Aaringer og Processer med Besidderne af det Taugenicht'ske Majorat, hvoraf den var omgiven, og svandt tilsidst ved et temmelig ufordeelagtigt Salg aldeles ud af Familiens Hænder for at blive en Deel af det store Grevskab, Noget, hvortil den af Naturen og Greverne v. Taugenichts var bestemt. Familien Galt forlod sin fædrene Hjemstavn og forsvandt i en obskur Dunkelhed.

Vi gaae omtrent 100 Aar frem i Tiden fra Herr Mogens Galts og Jomfru Kirstine Lykkes Historie.

I en af Kjøbenhavns Gader knejsede et prægtigt Palæ, struttende af Sandsteensvinduesfarme, Sandsteensengle, Sandsteensballustrader og Sandsteensvaaben med 3 gyldne Kaalhoveder i blaat Felt og Devisen: Non esse sed videri, viklet om Benene paa to opsvulmede Cheruber, der stillede den haarde Fordring til Fantasien at forestille sig dem svævende.

Straaes overfor denne Bygning laa et lidet Huus med fremspringende Stokværk, smaa, fortrykkede Vinduer og en høj, forfalden Steentrappe med en skjæv, fortrykket Dør, i det Hele et saa forfaldent og fortrykket, lille Huus, som nogensinde har skelet op til et stort Palæ med Sandsteensengle og Vaabenskjold·

Ovenover den skjæve Dør var en lang Stang stukken ud, og paa den lange Stang hang ogsaa Noget, der kunde ligne et Vaabenskjold, og svajede frem og tilbage; men Skjoldmærket var en Støvle og Devisen var: „Galt, Skomagermester". Navnet var det gamle; men Skjoldmærket var heelt forandret.

Den hæderlige Mester Galt havde indladt sig i Ægteskab med et Medlem af det store Huus, men et Medlem af underordnet Betydning — en af de grevelige Kokkepiger, med hvem han i Medgift havde faaet Tjenerskabets Sogning og en ubegrændset Ærefrygt for de Væsener, der beboede de glimrende Herskabssale. Denne Ærefrygt gik over paa adskillige smudsige, smaa Galter, som i Aftenskumringen sade og hørte med opspilede smaa Øjne paa vidunderlige Eventyr om Børn, der ikke vare større end de selv, og som havde Tjenere til at opvarte sig og spiste Sukkergodt hver Dag og vare saa fine og fornemme og rige allerede som ganske smaa, og som blev endnu finere og fornemmere og rigere, naar de bleve store. De smudsige, smaa Fyre løb om og legede paa Fortouget udenfor det store Palæ og søgte at kige gjennem Jerngittrene ned i Kjældrene, hvor der upaatvivleligt maatte boe nogle eller idetmindste een af hine mærkværdige Drager, som tilbringe deres Tid med den eensformige Beskjæftigelse at ruge over store Kjedler med Skatte og nære en afgjort Tilbøjelighed for at delikatere sig med smaa Børn. Stadigt søgte de smaa Galter, naar den store Port knagende aabnede sig, at kaste nysgjerrige Blikke ind i Helligdommen, og naar saa den store

Karosse kom rumlende ud med de jevnaldrende, unge Taugenichtser, klædte i Fløjel og Silke, stirrede de paa dem med ærbødig Rædsel og ansaae dette for et af de meest ophøjede Skuespil paa Jorden. Stundom havde dette Syn en saa stor Tiltrækningskraft for dem, at de, for længere at nyde det, med den øjensynligste Fare for Liv og Lemmer løb afsted ved Siden af Hestene, indtil et velrettet Pidskeslag af Kudsken, hvem den Slags Løbere ikke forekom passende, sendte dem hylende hjem, hvor deres Moder da paany tildeelte dem en passende Irettesættelse for deres Formastelighed.

Medlemmerne af Familien v. Taugenichts stod for Familien Galt som Væsener af en højere Art, og den tabte sig aldeles i Beskuelsen af deres Herlighed og Vælde; det antoges i Familien Galt, at den ældste Søn skjult nærede ærgjerrige Planer om med Tiden at blive Kudsk hos den unge Greve og selv sidde paa Bukken og smelde efter de fattige Drenge.

Greven af Taugenichts kan roligt slumre, han kan roligt betragte Borgeren som en Skabning, der er sat i Verden for at tjene ham, og Bonden som et Trældyr — hos Ingen af dem vil der opstaae Tanker, der have fjerneste Lighed med, hvad Tusinder og atter Tusinder af deres Lige i et andet Land tænke om hans Lige, Marquis'erne af Vaurien. Ingen pjaltet Skare vil bringe Uorden i den rolige Gade ved at bryde Brostenene op og vække et tordnende Ekko i den høje Port ved at dundre paa den med Øxer og Stænger; og Lygtepælene udenfor Palæet

ville aldrig bære Andet end de trannede Lamper, der nu hænge paa dem.

Aar gik hen. Det anmassende Stokværk paa det lille Huus havde gjort den underste Deel endnu mere fortrykket, og den forfaldne Steentrappe var bleven endnu mere forfalden. Da aabnedes en Formiddag den skjæve Dør (nu var den saa skjæv og fortrykket, at den maatte stødes op og i), og et ungt, sortklædt Menneske traadte ud. Det var en af hine unge Galter, som havde løbet og leget paa Fortouget, og hvem den fornemme Kudsk havde jaget bort med Pidskesmeld. Han var et godt Hoved, der under megen Møisommelighed og med meget Besvær havde kæmpet sig frem til at tage en Embedsexamen. Hans Forældre havde baaret mangt et Savn for at hjælpe ham frem, hans Brødre, der ernærede sig af deres Hænders Arbejde, (den ærgjærrige Søn var bleven ansat som Kudsk i en fornem Familie og havde godt Haab om at avancere op paa Taugenichtsernes Buk) og derfor tidligere end han kunde tjene Noget, havde understøttet ham med deres Sparepenge. Hvad Under derfor, at den unge Kandidat udgjorde Familiens Stolthed og Lykke. Der opbevaredes i den dunkle Sagn om tidligere Storhed og Berømmelse, den unge Jurist skulde atter bringe Storhed og Berømmelse tilhuse.

Den unge Kandidat, til hvem alle disse Forhaabninger vare knyttede, syntes imidlertid den Dag ikke selv at være synderligt forhaabningsfuld; sandt at sige saae han temmelig forknyt ud. Han skraaede over Gaden og gik hen til Palæets Port. Her vendte han

sig endnu engang om og kastede et Blik tilbage til det fortrykte Huus, hvor man kunde skimte adskillige Ansigter trykkede op til de blinde Ruder. Han bankede paa den store Port, først saa beskedent, at den aabenbart aldeles ingen Notits vilde tage af en saadan Banken, derpaa lidt stærkere og endeligt saaledes, at man kunde høre det. Da bestemte den sig omsider til at lade ham komme ind og aabnede sig, skjøndt temmelig tvært og nølende, som om den dog helst havde seet, at han var bleven udenfor. Han slap forbi den grevelige Schweizer og gik i en stadigt tiltagende Forknythed op ad den brede Marmortrappe, hvor hele Legioner af forbavsede Gipsengle med forgyldt Haar fra Lofter og Vægge saae endnu mere forbavsede ud ved Synet af den fattige Kandidat. Adskillige Lakajer, der i Omgjængelighed synes at have disse Engle til Mønster, overtalte sig endeligt til at slippe ham ind i det grevelige Forværelse, hvor hans Forknythed kulminerede, medens han ventede til hans Time kom.

Den kommer, da alle Personer af Betydenhed ere affærdigede. Kandidaten slipper ind til den grevelige Excellence, der i en ophøjet Tilstand af Allongeparyk og Ordensstjerne stirrer bagved et med (ulæste) Papirer bedækket forgyldt Bord. Thi den nuværende Lehns-greve beklæder som sine Forgængere til Arvehusets Ziir og Tjeneste en af de højeste Poster i Staten og har stor Indflydelse. Kandidatens Forknythed ligeoverfor Allongeparykken og Ordensstjernen er saa stor, at den vækker et vist Behag hos bemeldte Allongeparyk og Ordensstjerne; den modtager det som et velbehageligt

Offer til sin ophøjede Storhed, og efter at have modtaget Offeret nedlader den sig til at spørge om, hvad den Offrende vil. Denne er saa dristig, saa uhyre dristig, at bebyrde Allongeparykken med en allerunderdanigst Ansøgning om et lidet Embede, som er ledigt, og som Majestæten bortgiver gjennem sin højtbetroede Tjener, Grev de Taugenichts. Grev de Taugenichts nikker naadigt til Supplikanten og er saa overflødigt naadig, at han beroliger ham for en stor Hund, der har forladt sin Fløjels Pude for at udtrykke et afgjort Mishag med den Ansøgendes tynde Been. Greven giver endvidere et ubestemt Løfte om at ville bebyrde sin grevelige Hjerne med at tænke paa Ansøgningen, modtager den med sin diamantstraalende, grevelige Haand og affærdiger Kandidaten med en Bevægelse af samme Haand. Kandidaten bukker dybt, falder over sine Been og forsvinder med lettet Hjerte.

Byggende glimrende Forhaabninger paa den grevelige Naade, tumler han forbi de opblæste Lakajer og Gipsengle, bukker til Afsked for Schweizeren og tumler videre, ind i det fortrykkede Huus, hvor han i Familiens Øjne er omgiven af en Glorie efter at have talt med en grevelig Excellence.

De glimrende Forhaabninger bleve imidlertid inden lang Tids Forløb meget skuffede, idet Embedet viste sig at være bortgivet til en afskediget, grevelig Løber, der imidlertid som Embedsmand syntes at have beholdt en Deel af Løbernaturen i sig, idet han efter et Aars Tids Forløb aldeles løb sin Vej og paa dette sit største Løb endog medtog den temmelig tunge Embedskasse.

Atter synker Familien Galt tilbage i Dunkelhed og Glemsel, medens Navnet von eller de Taugenichts er en klart straalende Stjerne paa Danmarks Firmament. Under Struensees Herredømme truedes det en kort Tid med at miste sin Glands, og Familien bidrog derfor, saavidt muligt, til hans Fald og hans Anordningers Tilbagekaldelse. Ikke saa heldig var den i sine Forsøg paa at modsætte sig Bondestandens Frigjørelse og Landboforholdenes Forbedring. Lehnsgreve v. Taugenichts's Navn prangede uden Virkning paa de jydske Godsejeres Adresse og først, da han saae sig truet med Tabet af den for Familien arvelige, kongelige Naade og mærkede, at de nye Forbedringer ogsaa bragte ham Fordeel, besluttede han sig til at lade Tingene gaae deres Gang. Naadens Sol skinnede atter over Familien, flere Taugenichtser bleve anbragte som Diplomater, og i det tydske Kancelli havde Navnet den bedste Klang. Stænderinstitutionen fandt ikke Naade for de Taugenichtsers Øjne; de vilde ikke have Noget at gjøre med den, da de ikke kunde see, hvad den egentlig skulde tjene til, hvilket i og for sig ogsaa var meget troligt.

Paa dette Punkt befandt den ædle Slægt sig i Aaret 1845. En Vinteraften i dette Aar straalede den lange Række af Vinduer i Familiens Vinterlejlighed, beliggende i St. Annæ Øster Kvarteer, af Lys. Familiepalæet er afbrændt i den store Ildebrand 1795, og man har nedladt sig til at boe tilleje hos en slet og

ret borgerlig Grosserer. De høje Vinduer udstraale Lyset paa den sølede Gade og det taagede Vejr, hvorigjennem aristokratiske Skjønheder rulle afsted med hvide Silkesko uden at ane, at slige Ubehageligheder som sølede Gader og Taage findes i Tilværelsen. Den ene Ekvipage efter den anden ruller ind i Porten, der strax hermetisk tillukkes, for at ikke den nysgjerrige Skare, der staaer udenfor, skal profanere de høje Gjæster ved at see dem stige ud. Op ad den straalende Trappe, der er belagt med bløde Tæpper og paa Affatserne smykket med smaa Blomsterpartier, begive de Udvalgte sig ind i de endnu mere straalende Sale. Hvert Spor af Søle og Regn og Kulde og Alt, hvad dermed kan staae i Forbindelse, er glemt her mellem glimrende Lysekroner, Spejlglas, Forgyldning, parketterede Gulve og Fløjels Gardiner og Portiérer — her er Bal, glimrende Bal hos Grev v. Taugenichts.

Derfor er her denne Summen af mange Stemmer, Raslen af Silke, Duft af de fineste Parfumerier og Voxlys uden Tal, derfor findes her disse glimrende Toiletter, glimrende Uniformer og glimrende Navne, franske Handsker og fransk Konversation, moderne Kjoler og moderne Digtere, unge Skjønheder og gamle Excellencer, overgivne Husarofficerer og udtørrede Envoyés extraordinaires et Ministres plénipotentiaires, straalende Ordener og straalende Øjne — Alt findes paa Grevens Bal.

„Hvem mon den smukke, unge Mand à l'air perdu er, der staaer bagved Grev Løvehale?“ spørger en gammel, meget nedringet, aristokratisk Dame en anden

gammel, nedringet og aristokratisk Dame. Den anden gamle, aristokratiske Dame veed det virkeligt ikke; men da den kjære Julie er lige i Nærheden, vil hun spørge hende derom. Den kjære Julie er den gamle Grevinde Taugenichts. Hun siger, at det er juridisk Kandidat Galt, Huuslæreren. „Ah! Huuslæreren!“ siger den anden gamle, aristokratiske Dame. „Ah! le gouverneur des enfants!“ gjentager den første, idet hun oversætter dette fatale Ord paa Fransk, hvorved det taber lidt af sin vulgære Karakteer.

Timerne komme og gaae ligesom de fornemme Gjæster, men mere lydløst og ubemærket. Den unge Mand, der stod saa „perdu“, har begivet sig ind i et andet Værelse; men er endnu ligesaa „perdu“. Den unge Mand synes overhovedet aldeles ikke at befinde sig vel paa det grevelige Bal. Hvad bliver han da for? Der er dog Noget i hans Ansigt, som siger, at han ikke er af hine Borgerlige, der lade sig oversee paa et greveligt Bal, for bagefter at kunne prale med at have været der. Et Par yngre, adelige Skolekammerater, der kjende ham paa Nørrebro, men ikke paa Østergade, i Blancogade, men ikke i Bredgade, gaae ham forbi. Her synes de ikke at kjende ham; men da de ere forbi ham, siger den ene, Søn af en for nogle Aar siden adlet Kornspekulant: „Hvad ville de Mennesker her? Skomageren skal blive ved sin Læst, en borgerlig Student ved sine Bøger“. Den unge Huuslærer hører upaatvivleligt disse Ord, men han bliver dog; besynderligt! Han skifter atter Plads og staaer i en anden Krog. Hvor han seer spændt og

opmærksomt ind i den anden Sal! Han iagttager aabenbart Nogen. Hvem er det? Er det en af de gamle Diplomater, en af de nedringede, gamle Damer? Det er det neppe. Nogen af de adelige, unge Herrer? Neppe. Er det maaskee en af de adelige, unge Skjønheder? Dristige Huuslærer! Er det maaskee hende, den Yngste og den Skjønneste af de adelige Skjønheder, Komtesse Falkenstjerne, Grev Taugenichts's Plejedatter? Dumdristige Huuslærer!

Komtesse Falkenstjerne er smuk, meget smuk, og hendes Ansigt er mere end smukt, det er ædelt og godt. Hvor rimeligt at Du elsker hende, unge Huuslærer, men hvor dumdristigt! Thi at han elsker hende, det seer man i dette Blik, der følger hende som Solsikken Solen. Dumdristige Solsikke!

En kongelig Højhed konverserer hende, en tydsk Prinds, fire danske Grever (alle Stamherrer og repræsenterende tilsammen en Kapitalværdi af 10 Millioner), blandt dem den unge Grev Taugenichts, vente paa at dandse med hende, og en talløs Skare af baroniløse Baroner, Kammerjunkere og forgjældede Grever holde sig i en ærbødig Afstand som de fjerne Planeters i et Solsystem. Dumdristige Huuslærer!

Han bliver ved at vandre fra den ene Krog til den anden, hans Øje bliver ved at følge hende. Selskabet er alt blevet tyndere i de glimrende Sale; men han er der endnu. „Kun et Blik, kun eet eneste Blik, og jeg er rigere end noget af disse Mennesker!“ hvisker han. „Du er saa rig paa Blik og Smiil dumdristige Huuslærer, selv i Tankerne at sige „Du“

til en adelig Dame), og Du kan ikke skjænke mig et eneste!" — For første Gang den hele Aften kommer hun i det Samme i Nærheden af ham og gaaer forbi, støttet paa den unge Grev Taugenichts's Arm. Han hilser; den unge Greve anseer det vel ikke for nødvendigt at hilse Huuslæreren, men hans Dame hilser og smiler og sender Huuslæreren et Blik med sine søde, mørkeblaa Øjne. Hvad laa der i det Blik? Derpaa tænkte den unge Kandidat, da han ilede op paa sit Værelse; derpaa tænkte han, da han satte sig hen ved Vinduet og saae op imod den regnfulde Nattehimmel; derpaa tænkte han mange Gange siden.

Dage gik efter Dage og føjede sig til Uger, og Ugerne bleve til Maaneder og Maanederne til Aar, og Aarene førte meget med sig. Det er i Aaret 1848. Der blæste en frisk Sydvestvind i det Foraar. Fra Italien og Schweiz's Alper foer den som en Orkan gjennem Frankrig og Tydskland, men Norden for Elben blæste den kun med en herlig frisk Luftning, lidt skarp vel for mange Drivhuusplanter — den fine Taugenichts'ske Siirplante syntes ikke godt at kunne taale den. Familien Taugenichts føler sig virkeligt lidt uhyggelig tilmode dette Foraar. Greven har gjentagne Gange givet sit adelige Æresord paa, at han ikke vidste, hvad man vilde, ja endog højtideligt forsikkret, at han ikke kunde sige, hvad der vilde være skeet om et Aar. Pressen har hans højeste Misbilligelse. Han har afsagt flere „røde" Blade, men lader sin Huushovmester holde dem, fordi han vel ansaa det for upassende, at hans Navn skulde findes mellem saadanne Blades Abonnenter, men

dog vel kunde have Lyst til at see, hvad Folk kunde finde paa at skrive.

Den unge Komtesse Falkenstjerne opholder sig endnu stadigt i det Taugenichts'ske Huus, hvor hun har havt sit Hjem, siden hendes Forældre døde. Kandidat Galt beklæder ikke længere Huuslærerens Post; man sagde at Brudet mellem ham og den grevelige Familie nærmest hidrørte fra politiske Meningsforskjelligheder.

En Aften i Marts 1848 sad Grev v. Taugenichts ved Spillebordet med et Par gamle Venner. Det er et roligt, adstadigt Spilleparti; man hører kun Kortenes Fald paa Bordpladen og de enkelte Ord, der ere nødvendige for Spillets Gang. Men da en Rubber just var endt, og der blev givet Kort, afbrød en rynket gammel Baron pludseligt den højtidelige Stilhed: „Grev Taugenichts, De har vel seet hvad Deres forrige Huuslærer er bleven for en remarqvable Person i denne Tid?"

Grev Taugenichts sad og drejede sine Tommelfingre om hinanden og betragtede med et tankefuldt Blik sine Sølvlysestager. Ved dette Spørgsmaal saae han forbavset op: „Min forrige Huuslærer? Kandidat Galt?"

„Ja ham! Har De ikke seet hans Navn i Aviserne?"

„Jeg har seet det Navn Galt, men jeg anede paa min Ære ikke, at det var kommet saa vidt med ham. Er De ogsaa ganske vis i deres Sag, Baron?"

Baronen er ganske vis i sin Sag, ja hvad mere er, de to andre Herrer ere ogsaa visse paa, at Baronen

er vis i sin Sag. Hr. Galt holder Taler i Folkemøder og skriver i Bladene og er meget anseet.

Grev Taugenichts er aldeles forbavset. Han troer at erindre, at det er et gammelt Ordsprog, at Snavs kommer til Ære, og han finder, at det passer fuldkomment her. Det Samme finde den rynkede Baron og de to andre Herrer.

Grev Taugenichts havde aldrig troet det muligt, at en Huuslærer kunde vove sig til at skrive i de offentlige Blade om Regeringen og Kongens Ministre.

Den Rynkede og de to Andre havde heller aldrig troet det; den Rynkede finder sig endog opfordret til at sige, at han neppe kunde troe det endnu, skjøndt han havde seet det.

Grev Taugenichts haaber, at man vil lære en saadan Huuslærer, at han ikke er berettiget til at tænke over Regeringen og Gehejmestatsministrene, endnu mindre til at tale om dem og mindst af Alt at kritisere dem.

Grev Taugenichts's Haab deles af de Tilstedeværende.

Grev Taugenichts finder det unaturligt og oprørende, at en ung Mand, der kun er juridisk Kandidat, vil dømme Mænd, der er mere end dobbelt saa gamle som han og indtage den højeste Rang. De Andre finde det Samme. Den rynkede Baron gjør den skarpsindige Bemærkning, at der skeer saa Meget. Den ene af de Andre mumler Noget om Kasino, og den Anden, der sandsynligviis finder det passende ogsaa at sige Noget til Oplysning af Situationen, hoster og siger: „Studenterne!“

Grev Taugenichts siger i en betydningsfuld Tone: „Ja!", og efter en længere Pavse underretter han sine Venner om, at han alt i flere Aar har sagt, at man aldrig kunde sige, hvad der skeer med Tiden.

Der er imidlertid blevet givet. De fire Herrer see endnu en Stund med dyb Alvor paa deres Hænder og Bagsiden af Kortene, som om de deri vilde læse en Underretning om den Fremtid, som Grev Taugenichts ikke kan sige Noget om. Derpaa griber først den rynkede Baron sine Kort og derpaa de Andre deres. Da Grev Taugenichts har ordnet sine Kort, slaaer han Viften sammen med den høire Haand, lægger den venstre ovenpaa og spørger endnu engang: „Baron, er De ganske vis i Deres Sag?" Baronen er ganske vis; Greven sukker dybt og siger: „Pas!"

Timerne gaae langsomt og stille. Det er, som om Tiden selv generede sig for at ile hurtigt og rask afsted i et saa uhyre fornemt og roligt, gammelt Selskab. Det gammeldags, forgyldte Taffeluhr slaaer Halvslag og Fuldslag, men ingen hurtige, klingrende, pludselige Slag; det snurrer først lidt for ikke at komme bagpaa Nogen med sit Slag og slaaer saa med en langtrukken, dirrende Klang, der giver sig god Tid. Og naar det saa har slaaet, spiller det en lille Vals, for at man ikke skal troe, at det har Noget at sige, at der nu er gaaet en Time, som aldrig kommer tilbage, og en lille Herre og en lille Dame med Fiskebeensskjørt komme frem og dreje sig rundt til Valsen, som de have gjort hver Time i hundrede Aar. Endeligt rejse de gamle Herrer sig og tage Afsked og svøbe sig ind

i Frakker og Shawler, Peltskraver og Muffedifer og liste sig ned ad Trapperne og ind i deres Vogne med de adelige Vaaben som Skygger af dem, der i tidligere Tider ere gaaede ned ad brede Trapper og stegne ind i Karosser med det samme adelige Vaaben.

Og den dumdristige Huuslærer, den unge Mand à l'air perdu, juridisk Kandidat Galt? Han holder Taler i Folkemøder og skriver i Bladene og er meget anseet, som den gamle Baron fortalte. Ja, han er meget anseet, og med Rette. Det vaagnende Frihedsliv har i ham en af sine stærke Støtter; thi der er Ild og Kraft i de Taler, han holder, og skarpe, klare Tanker i det, han skriver. Den unge Mand, der stod forlegen og sky ved det grevelige Bal og ikke vovede at tiltale Nogen, fordi han vidste, at de ikke vilde værdige hans Ord nogen Opmærksomhed, han taler nu uden Sky og Forlegenhed til et heelt Folk, og det lytter til hans Ord med Opmærksomhed og Glæde. Han er af dem, som nu, uden Bestalling og Udnævnelse, ved Geniets Magt ere blevne Folkets første Mænd. Det anede Familien Taugenichts ikke; men det var, fordi den ikke kjendte de store Tanker, der vare hans Selskab paa det eensomme Værelse, hvor den lille Lampe blev ved at skinne bag Gardinerne, længe efterat Lysekronerne i Selskabssalene vare slukkede.

Og hvor er Komtesse Falkenstjerne, den unge, aristokratiske Skjønhed, hvem den dumdristige Huuslærer havde lært at kjende i det grevelige Huus og tænkt paa saa mange Gange siden? Havde hun maaskee Deel i hans raske Fremtræden paa den nye, store

Løbebane; havde hun begejstret den unge Kæmpe til at drage Sværdet i den store Strid og stille sig blandt de første i Slagrækken?

Da Huuslæreren havde forladt Grev Taugenichts, saae han kun sjeldent den smukke Komtesse. Engang imellem et flygtigt Glimt af hende, rullende afsted i en elegant Ekvipage, ridende med den unge Grev Taugenichts eller spadserende imellem en Skare elegante Damer og adelige Herrer — bestandigt viste hun sig for ham omgiven af en aristokratisk Tryllekreds, der adskilte hende ved en høj Muur fra den borgerlige Deel af Menneskeslægten. Efter et saadant Møde hævedes snart hans Mod, naar hun over den høje Muur havde sendt ham en venlig Hilsen, snart sank det, naar Muren var saa høj, at hun ikke engang kunde see dem, der stode nedenfor den.

Nu var der skudt Bresche i denne Muur. Mangt et stort og fornemt Huus havde med Glæde aabnet sine Døre for den unge, begavede Mand, og han møder nu den unge Komtesse i de glimrende Sale, som Muren før havde indesluttet. Der møder han ogsaa Familien Taugenichts; de see paa ham som paa en dristig Røver, der har trængt sig ind paa deres Territorium, hilse ham vel, men vexle intet Ord med ham, og see i allerhøjeste Grad misbilligende ud, naar Komtesse Falkenstjerne taler med Røveren. Og dog seer denne, naar han taler med hende, meget beskeden og fredelig ud af en Røver at være, ja hans Stemme plejer endog i Begyndelsen af Samtalen at ryste lidt.

Og saaledes staaer han da en Aften meget beskedent og med lidt dirrende Stemme og taler med hende.

Lysekroner, Ordener, glimrende Toiletter, pragtfulde Værelser, Fornemhed og Rigdom og berømte Navne rundtomkring dem ligesom paa Grev Taugenichts's Bal. Ligesom paa Grev Taugenichts's Bal staaer Hr. Galt her lidt afsides, men ikke alene. I et lille Kabinet, der næsten er tomt, i en lille Afkrog af Drivhuusplanter og Vedbendspalierer staaer han og taler med Komtesse Falkenstjerne.

„Det maa være herligt," sagde hun, „at være Mand i en Tid som denne!"

„De har Ret, Komtesse, det er herligt at kunne stride for sin Overbeviisning."

„Og sejre!" afbrød hun ham.

„Selv om man ikke sejrer, er det dog skjøndt at kæmpe med i en ridderlig Kamp for Livets Idealer."

„De er altsaa saa stridbar, Hr. Galt, at De ligesom vore Forfædre kæmper blot for Kampens Skyld."

„Ikke ganske, jeg ønsker Sejr i Kampen og haaber den; men jeg vil rigtignok heller kæmpe, selv om det var haabløst, end sidde roligt ved Kakkelovnen og sove i Fred.

„Saaledes skal en Ridder tale, og De er jo Frihedens Ridder; det er en ædel Dame, De har, for hvem det nok er værdt at bryde en Landse; men De burde som en ægte Ridder ogsaa bære hendes Farve!"

„Hendes Farve," gjentog han halvt i Tanker, idet han snoede en Green af Vedbenden om sin Finger.

„Jeg frygter for, at jeg ikke er saa begunstiget af min Dame, at jeg tor vove det."

„Ikke begunstiget nok? De spøger, Hr. Galt?"

„Nej, jeg spøger ikke," svarede han langsomt og kastede et underligt, halvt spørgende Blik paa det smukke Ansigt og disse søde, mørkeblaa Øjne som aldrig kunde komme ud af hans Tanker.

Det var vel dette Blik, der bragte Komtessens Røst til at skjælve, da hun efter et Øjebliks Pavse spurgte: „Er hendes Farve ikke Rødt?"

„Jo! Rødt er Frihedens Farve og Danmarks Farve og — det er den Farve, som De, Komtesse, bærer paa Deres Bryst." „Og paa Deres Kind," kunde han have sagt, thi den rødmede ved disse Ord som Rosen paa hendes Bryst. „Ja, den Farve er det, jeg vil bære i Kampen." Kinden blev endnu mere rød; dens Rødme var dog smukkere end Rosens. „Naar min Dame vil tillade mig det." Rose, Rose! som skjælver paa denne smukke Barm, Du blegner ganske.

„Julie!" lød i det Samme en Stemme med en fremmed Accent, „Klokken er mange, Vognen har ventet en Time!"

Det var den gamle Grevinde Taugenichts, som nærmede sig. Skjøndt Grevinden er af dansk, det vil sige oprindeligt tydsk Familie, en født v. Habenichts, taler hun altid med fremmed Accent, især i Selskabslivet. Grevinden tog sin unge Slægtnings Arm og bøjede sit Hoved for Roveren. Julie rakte ham sin Haand. Hendes Øjne mødte hans, da tog hun Rosen fra Brystet og rakte ham den med skjælvende Haand. — Hvilken

Lykke i hans Øje og hvilket Smiil, hvilket straalende Smiil paa hendes Ansigt!

Dagen efter lod den gamle Grev Taugenichts Komtessen anmode om en Samtale i sit „Arbejdsværelse;“ da hun traadte ind, rejste Greven sig, skjød med et fuldendt Buk en Lænestol hen til den unge Pige og satte sig først, da hun havde taget Plads. En fiin Kavaleer er Greven som alle Greverne Taugenichts, men kun i deres egen Kreds. Der herskede et Øjebliks Tavshed. Greven syntes forlegen. Han tog fra Bordet en Gulddaase, Gave fra en afdød Suveræn til en afdød Grev Taugenichts, som straalede med et kongeligt Portræt i Brillanter og det grevelige Vaaben i Email; han betragtede Portrætet og Vaabnet, og Daasen blev den Talisman, der løste det Baand, som bandt hans Tunge.

„Komtesse,“ begyndte han højtideligt, „jeg har tilladt mig at anmode Dem om en Samtale.“ Atter en kort Pavse for at give den unge Pige Tid til at opfatte denne Kjendsgjerning. „Jeg vil tillade mig at meddele Dem Grunden dertil. Man har fra flere Sider forebragt mig, at en vis Hr. . . . Galt . . .“ (det kostede nogen Anstrengelse at faae Navnet frem) „. . . at en vis Hr. Galt, der tidligere har staaet i et underordnet Forhold til mit Huus, har dristet sig til at vise Dem en umiskjendelig Opmærksomhed. Denne Dristighed er vel forklarlig“ (et Buk — fiin Kavaleer), „derimod maa jeg tilstaae, at jeg finder det mindre forklarligt, hvorledes at man har kunnet paastaae, at . . . at“ (et Blik paa Talismanen) „. . . at De,

Komtesse, skulde have betragtet en saadan Dristighed med ikke ugunstige, ja endog gunstige Ojne. De kan dog umuligt have glemt, at De er Komtesse Falkenstjerne og han — Hr. Galt. Jeg haaber ikke, at De er bleven fortørnet over denne, maaskee formeentligt uberettigede Indblanding fra min Side. I sin sidste Sygdom lovede jeg Deres højvelbaarne Fader, min Ven, Hofjægermester, Grev Falkenstjerne" (stærkt Eftertryk paa disse sidste Ord) „at ville betragte Dem som min Datter. Det er Tanken om dette Løfte, der har bevæget mig til at bede Dem om denne Samtale."

Talen var endt; Greven følte sig synligt lettet. Den unge Komtesses Stemme dirrede, og der var Taarer i hendes Ojne, da hun svarede: „Vredes paa Dem, Hr. Greve? Tro dog aldrig det, saa maatte jeg jo reent have forglemt al den Kjærlighed, som De og Deres Familie have viist mig, men føj endnu dette til alt det, hvorfor jeg er Dem saa inderligt taknemmelig — bliv De ikke vred paa mig, naar jeg siger Dem, at jeg elsker Hr. Galt. Det var min Hensigt frivilligt at sige Dem dette idag; — thi Hr. Galt veed det — fra igaar Aftes har han vidst det."

„De har sagt ham, at De elsker ham? — Det er for Meget, Komtesse! De veed ikke hvad de har gjort. Husk dog blot, at De er adelig, født Komtesse, og han — borgerlig, Søn af en Læge. Husk dog blot det, Komtesse Falkenstjerne, jeg vil sige Dem endnu Mere: min Søn, Grev Taugenichts, agter at tilbyde Dem sin Haand."

„Det gjør mig meget ondt at maatte afslaae dette smigrende Tilbud, men jeg elsker Hr. Galt."

Talismanen faldt ud af Grevens Haand. Han strøg sig flere Gange over Panden og fremstammede omsider: „For Hr. Galt — for en Borgerlig, afslaaer De min Søns Haand?"

„Ja! Hr. Greve!" (hendes Stemme dirrede ikke længere). „Naar man elsker, er der ikke længere Noget, som hedder adelig og borgerlig, man glemmer Stand og Rigdom og veed kun, at man elsker."

Greven sad med opspilet Mund, opspilede Øjne og opspilede Næseboer; selv hans Fingre spilede sig vidt fra hverandre af Rædsel over saadanne Ord.

„Er det Deres Alvor, Komtesse?"

„Ja."

Hun lagde sin Haand forsonende paa hans Arm; men han skjød den fra sig. Han snappede efter Luft og begyndte flere Gange at tale, men holdt atter pludseligt inde. Endeligt greb han paany Talismanen, betragtede det kongelige Billede og det straalende Vaaben med den nitakkede Krone: „Er det Deres Alvor, Komtesse, saa maa jeg bede Dem om at søge et andet Hjem."

Han viste sig i al grevelig Værdighed for at tilkjendegive, at alle Underhandlinger nu vare afbrudte. Komtessen bøjede tavst sit smukke Hoved og forlod ham. Greven gav sig til at gaae saa hurtigt op og ned ad Gulvet, som hans Podagra vilde tillade det; han tog sit Lommetørklæde op, trak forbittret i det og smed det derpaa fra sig som en symbolsk Betegnelse af den

Maade, hvorpaa han vilde behandle alle Borgerlige. „Ja," udbrød han, „adelig er adelig, og borgerlig er borgerlig, og det er det om saa ti, ja hundrede overspændte, unge Piger sige det Modsatte. Gud være lovet, at hun dog ikke er af min Familie!"

En Formiddag skinnede Solen, ligesom den skinnede en Formiddag for omtrent 100 Aar siden, da en ung Hr. Galt, ydmyg og forknyt som en ringe Supplikant, gik ind ad Grev Taugenichts's Port. Og ligesom den Formiddag gik ogsaa nu en ung Galt ind ad Grevens Port, men han kommer rank og stolt med hævet Pande, ikke som en ydmyg Supplikant, men som Bejler til en Dame i det grevelige Huus og som den unge Grev Taugenichts's lykkelige Medbejler. Atter giver den gamle Greve Audients i sit „Arbejdsværelse." Han venter dette Besøg, derfor sidder han bag det store Bord, der er bedækket med Aviser og uopskaarne Bøger, i en saa imponerende Stilling med Ordener paa sit Bryst. Da Hr. Galt træder ind, rejser han sig næsten heelt op og beder ham tage Plads. Haardt er det for en Mand som Grev Taugenichts at skulle modtage en forvorpen Røver saaledes; men Røveren har Dagen iforvejen tilranet sig en meget betydelig Post. Greven hører paa ham, meget koldt; men han hører ham, hører, hvorledes hans „Forlovede" (det gyser let i Greven) har underrettet ham om, at hun ønskede at forlade sit Hjem i Grevens Familie og indtil sit

„Bryllup" (ny Gysning) opholde sig hos en gammel Dame af hans (Galts) Familie. Han haabede, at Greven ikke vilde finde Noget at indvende derimod.

Greven saae unægteligt ud, som om han havde meget at indvende derimod, men han rystede dog benægtende paa Hovedet, ja fremtvang et: „Aldeles ikke." Galt gjør et Forsøg paa at udtrykke Komtessens og sin Anerkjendelse af den Kjærlighed og Omhu, hvormed Grevens Familie har vaaget over hendes Opdragelse; men Greven, der øjensynligt føler sig ubehageligt berørt ved Hr. Galts Anvendelse af det possessive Pronomen, tilintetgjør dette Forsøg ved en afværgende Haandbevægelse og udtrykker derpaa paa sin Side den Beklagelse, de Alle føle ved at skulle skilles fra Komtesse Falkenstjerne, men antager tillige, at Hr. Galt kan indsee den tvingende Nødvendighed, det lidt trykkende Forhold, navnlig . . .

„For den unge Greve!" afbryder Galt med et let Smiil. „Fuldkomment."

Grev Taugenichts bøjer sit Hoved og tier; thi det skjærer ham dog i Hjertet saaledes at høre, at Galt selv veed, at han er Grev Taugenichts jun.'s, den unge Stamherres lykkelige Medbejler. Galt rejser sig for at tage Afsked. Greven kæmper en haard Kamp med sig selv, Røveren har faaet en høj Post, han har ved den tilranet sig Rang med Lehnsbaroner, han har upaatvivleligt stor Indflydelse, ja i disse Tider kan jo endog det Utroligste skee: Grev Taugenichts selv kan maaskee komme til at trænge til Røverens stærke Haand. Grev Taugenichts tager en heltemæssig Beslutning,

han spørger, om han ikke maa føre Hr. Galt ind til sin Familie; han overvinder sig endnu mere: den ønsker at see ham. Galt svarer, at det vil glæde ham igjen at hilse paa den. Greven gjør uvilkaarligt en afværgende Bevægelse med Haanden for at udtrykke, at en slig Forsikring er aldeles overflødig, men han fatter sig igjen, aabner Døren for sin Gjæst og lader ham gaae først ud.

Det var et haardt Stød for Familien Taugenichts, denne Forbindelse. Den Dame, hvem den ophøjede Lod var bestemt at blive Grevinde Taugenichts og at forøge Stamhusets Kapitalformue, har foretrukket denne borgerlige Hr. Galt. Den gamle Grev Taugenichts gjentager atter og atter, at han nu aldeles ikke kan sige, hvad der vil skee om et Aar. Det var et endnu haardere Stød for Familien, denne Grundlov fra 1849 med denne mærkværdige § 97: „Enhver i Lovgivningen til Adel, Titel og Rang knyttet Forrettighed er afskaffet." Den gamle Grev Taugenichts har næsten skræmmet Livet af den rynkede Baron og de to andre gamle Herrer ved sine Profetier om Anarki og Pøbelherredømme og frygtelige Skildringer af den usikkre Tilstand, hvori Landets Grundpiller befinde sig. Den unge Greve fandt det hele saa utaaleligt, at han besluttede sig til aabent at trodse hele den nye Tingenes Orden og vende sin utaknemmelige Fødestad og den ligesaa utaknemmelige Komtesse Falkenstjerne, nu Fru Galt, Ryggen. Den gamle Greve opnaaede, man siger ved

Røverens Hjælp, at den vigtige Post som Attaché ved Gesandtskabet i Neapel blev hans Søn overdragen.

Denne Protest imod det Bestaaende var et af Familiens sidste Livstegn, den sidste konvulsiviske Krampetrækning, hvorpaa den hensank i en vegeterende Dvaletilstand. Et enkelt Øjeblik synes visse Begivenheder at vække Familien v. Taugenichts til nyt Liv, der var navnlig en Periode for 7 Aar siden, hvor den atter gav Livstegn fra sig — men det er kun en øjeblikkelig Opblussen af den svage Lampe, der mangler Olie. Den synker atter hen til et svagt, lille Punkt, der dog endnu for nogle faa beundrende Blikke skinner som en eenlig Stjerne i den ellers mørke Nat.

II.

Familien Rig.

Historien har ikke Meget at meddele om Familien Rig. For den har den forbigangne Tid kun Lidet, men den nærværende og tilkommende desto Mere at sige. Familien skal nedstamme fra jydske Bønder paa et af de grevelige Taugenichtske Godser. Dette kom ved Giftermaal til en Hr. v. Habenichts, en i sin Tid meget formaaende Mand, der levede ved Hoffet, saalænge Nogen vilde laane ham Noget paa Godset, men da han havde udbragt af det en halv Gang saa Meget, som det var værdt, trak han sig tilbage fra Hovedstadens Støj til sin Gaards landlige Eensomhed, hvor han lod sin billige Harme gaae ud over Bønderne, der forsaavidt bare Skylden for hans daarlige Forfatning, som det var dem, der havde dyrket disse Jorder, der ikke vare saa Meget værd, som de skulde være. Det lettede ham ogsaa en Deel at see Fogden drive dem til endnu strengere Arbejde og ved Lejlighed lade en og anden af dem ride Træhesten til en uskyldig Fornøjelse for de unge Habenichtser. Navnlig var der en temme=

lig svær Mand, der ofte diverterede dem paa denne Maade, indtil han en Dag trods Sygdom maatte optræde, men befandt sig meget ilde derovenpaa og døde.

Den temmelig svære Mands Søn kom siden i Tjeneste hos en Kjøbmand i en af Kjøbstæderne, han beklædte i Begyndelsen en Gaardskarls beskedne Post, men da Kjøbmanden var bleven opmærksom paa, at der stak noget Mere i ham, og havde seet, at hans Evner strakte sig videre end til at feje Gaarden og sørge for Bøndernes Vogne og Heste, avancerede han fra Gaarden ind i Butiken og blev, hvad man nu kalder Handelsbetjent, Handelskommis, men dengang benævnede med det mindre velklingende Ord „Kjøbmandskarl“.

Kjøbmandskarlen var imidlertid ingen daarlig Karl, Noget, som hans Principal ogsaa paaskjønnede. Han gav ham, som det er Skik og Brug med flinke Handelsbetjente af fattig og ringe Stand, sin upaatvivleligt ved Dyd, men ej ved nogetsomhelst legemligt Fortrin sirede Datter tilægte, gjorde ham til Kompagnon og døde.

Svigersønnen, Hans Jensen, udvidede sig efter denne sidste Begivenhed endnu mere. Han drog hele Omegnens Bondehandel til sig, anlagde et storartet Brændeviinsbrænderi og et ikke mindre storartet Bryggeri, havde Skibe i Søen, der fore paa Lande, om hvis geografiske Beliggenhed han selv kun havde temmelig ubestemte Forestillinger, laante imod forsvarligt Pant Penge til Omegnens Godsejere og lagde sig særligt efter Kornhandelen. Iøvrigt var han yderst tilbageholdende i sine Yttringer, havde en naturlig

Forkjærlighed for Smuds og gik med Træsko og Kaskjet i sin Stue.

Da han endeligt fandt, at en videre Virkekreds var ham fornøden, solgte han sine Ejendomme meget fordeelagtigt og drog til Hovedstaden. Det Navn, Kjøbstadsfolkene havde givet ham — „Rigehans" lød det — beholdt han, sandsynligviis fordi det var blevet ham kjært paa Grund af de mange Minder, der knyttede sig dertil, og gjorde blot den Forandring, at han i Overeensstemmelse med alle Sprogregler satte Tilnavnet sidst: istedetfor Rigehans kaldte han sig Hans Rig, Hans Jensen Rig, unægteligt et respektabelt Navn for en Handelsmand. I Forbindelse hermed aflagde han Træskoene og Kaskjetten, men bibeholdt de barkede Hænder, den brede Dialekt og for en Deel Smudset, hvilket imidlertid ikke var tilhinder for, at hans fineste Kolleger trykkede den barkede Haand paa det Hjerteligste og hørte med stor Opmærksomhed paa hans Ord, hvor bred og skurrende Dialekten end var.

Kornhandelen fortsattes; det var Hovedforretningen, men ved Siden heraf foragtede Grossereren ikke at drive andre mindre, men indbringende Forretninger. Han laante Penge ud — ikke at han drev Aager, thi han betingede sig aldrig Mere end Lovens 4 pCt. af den Sum, det udstedte Gjældsbrev lød paa, men der var dem, der paastode, at Grossereren vurderede sine selverhvervede Penge saa højt, at han ansaa de 1000 Rdl., han udlaante, for godt at være 1500 Rdl. værd i Andres Penge, men det var jo egentlig kun en Smagssag. At Grossereren spekulerede i Aktier og Obliga-

tioner, var der intet Forunderligt i, og at han spekulerede heldigt, vidnede kun om hans skarpe Blik.

Resultatet af alt dette var, at Firmaet Rig & Søn (thi Grosserer Rig havde en Søn) blev anseet for højst respektabelt og solidt, og da Hans Rig døde, og kun Sønnen Jens Rig blev tilbage, betragtedes denne som en af Byens mest lovende unge Grosserere.

Hr. Jens Rig havde ikke barkede Næver og ingen bred Dialekt. Hans Fødder, skjøndt meget store, vare dog betydeligt mindre end Faderens — Racen forædledes — men han havde for en stor Deel bibeholdt dennes jevne, uslebne Væsen og var navnlig en afgjort Hader af at vise Høflighed, hvor det ikke var ubetinget nødvendigt; iøvrigt var ogsaa hans Forstand betydeligt udviklet i Retning af Rdl. Mk. og Sk.

Han forøgede sin Formue anseeligt ved efter Faderens Exempel at ægte en rig og styg Pige. Hans Venner beskyldte ham en Tid for at nære en romantisk Tilbøjelighed for en forgjældet Officeers smukke Datter, med hvem han endog skulde have været hemmeligt forlovet. Grossereren nægtede senere heller ikke, at det kunde være muligt, at han i sin Ungdom havde begaaet en saadan taabelig Streg, men erklærede tillige, at han snart var kommen til Erkjendelse af, at det var det eneste Rigtige at gifte sig med en rig Pige, naar man var saa heldig at kunne faae en, uden at tage Hensyn til Skjønhed eller andre tilfældige Egenskaber; Skjønheden var snart forbi hos gifte Koner; Kjærligheden kunde være god nok, saalænge den varede, men den stod sig ikke længere end et Aar eller to; Rigdom var

en langt mere durabel Egenskab. — Og saaledes giftede Grossereren sig efter sine Principer og befandt sig upaatvivleligt vel derved.

Fra den Tid, da han var indtraadt i Ægtestanden, blev hans Udseende endnu mere forretningsmæssigt end tidligere. Han kneb sin Mund sammen, bar Hænderne paa Ryggen og skjød Øjenbrynene opad. Det saae ud, som om han bestandigt var beskjæftiget med at optælle en heel Kolonne Talstørrelser. Selv i Samtaler saae hans bebrillede Øjne stadigt ud over Folks Skuldre, som om der bag dem stod denne lange Kolonne, hvormed han bestandigen beskjæftigede sig. Endvidere var han en afgjort Hader af at give bestemte Svar; selv om Vejret udtalte han sig temmelig forbeholdent.

Fru Rig var en høj, majestætisk og elegant Dame, ved Siden af hvem den duknakkede, lille Mand, der brugte sine Klæder temmelig længe, saae temmelig ubetydelig ud, hvad han i Forhold til hende da ogsaa virkeligt var. Han levede kun for sit Kontor og Børsen; i sit Hjem indskrænkede han sig til i Taushed at præsidere ved de Middagsselskaber, hans Kone arrangerede, og lade hende føre et uindskrænket Herredømme. Hun skabte ham et rigt og elegant Hjem, men der var ingen venlig Hyggelighed udbredt derover, det gjorde et næsten ubeboet Indtryk. Sofaerne saae ud som om aldrig nogen Dødelig havde siddet i dem; altid hang Bordtæpperne i de samme Folder, altid stode Stolene nøjagtigt paa samme Plads; der var smukke Skriveborde, men som det ikke kunde falde Nogen ind at skrive det

mindste Brev ved, og Bogskabe, hvori berømte Værker stode som Mumier, overgivne til Udødeligheden. Grosséreren selv syntes imidlertid at være meget tilfreds med sit Hjem; han ansaa upaatvivleligt Hyggelighed for at være et Surrogat, der hos Folk af Middelstanden maatte bøde paa Mangelen af høje Værelser og smukke Gardiner.

Der kom Børn, men de fik ikke Lov til at løbe om og lege paa de Brysseler Gulvtæpper eller til at klattre op paa de Fløjels Stole. Moderen sad aldrig med dem i Mørkningen og fortalte om Askepot eller om de syv smaa Mænd i Skoven eller om Manden, der havde de tre Sønner, som skulde vandre ud i Verden; hun tog dem aldrig paa Skjødet for at glatte deres Haar og spørge dem, om de holdt meget af Moder, og aldrig havde hun tørret en Taare af deres Kinder. De opholdt sig næsten bestandigen i det afsides liggende Børneværelse, hvorfra de kun gjorde enkelte Besøg i den øvrige Deel af Lèjligheden, navnlig naar deres Papa efter Middagsbordet følte sig faderligt stemt og lod dem hente. De bleve da anbragte omkring hans Lænestol, klappede paa Hovederne og sendte bort igjen: „Naar blot Drengene ikke blive for dumme,“ plejede han da tankefuldt at sige; „Pigerne blive nok smukke, og rige blive de da alle.“

Saaledes voxede de to unge Herrer og de tre unge Frøkner Rig op. Disse Sidste bleve uddannede hjemme, de Første aflagde deres Fløjels Knæbeenklæder og kom i Skole, hvor de gjorde megen Opsigt hos deres Kammerater. Disse havde altid Meget at for-

tælle hjemme om de to Brødre, hvor mange Lommepenge de havde, hvorledes de i Regnvejr bleve hentede i en Vogn med Tjener, hvor ofte de fik nye Beenklæder, hvor vigtige de vedbleve at være, skjøndt Klassen flere Gange havde forenet sig om at gjennemprygle dem, og hvorledes mange af Lærerne vare langt bedre imod dem end imod de Andre, skjøndt de baade vare dumme og dovne.

Grosserer Rig blev bestandigt rigere. Han syntes at have lært den fordeelagtige Kunst at gjøre Sølv blandet med Kobber magnetisk — hans Penge trak bestandigt flere til sig. Kort efter den yngste Datters Konfirmation blev han Etatsraad. Fruen blev endnu mere høj og majestætisk, da hendes Mand havde faaet Rang i 3die Klasse Nr. 9, og hun havde Grund til at være høj og majestætisk. Hvor ærbødig var man ikke ligeoverfor Etatsraad Rig, hvilken vindende Elskværdighed viste man ikke imod ham. Hvor utrættelig var man ikke i at blotte sit Hoved for ham. Hans offentlige Fremtræden var ligefrem til Fordeel for Hattemageren; ogsaa paa denne Maade befordrede han Handel og Vandel og bidrog til Omsætningen. Hvor interesserede Folk sig ej for Etatsraadens Helbredstilstand; i Løbet af en Maaned glemte de ej at spørge til den Hoste, hvoraf han led sidste Gang, de talte med ham, og som han selv havde glemt for over tre Uger siden. Og Folk, der ikke kjendte ham, hvor begjærlige vare de ikke efter dette Bekjendtskab, selv om de vidste, at de aldrig vilde komme til at nyde godt af en eneste Skilling af de mange Millioner Skillinger, han besad;

blot det at kunne vise ham deres Ærbødighed ved en Hilsen, naar han gik forbi, var dem nok. Selv efter Døden søgte man at vinde hans Gunst; gamle, fjernt-beslægtede Pebersvende, Tanter, som man neppe havde hørt nævne, ugifte Huusvenner foretrak afgjort at efterlade Familien Rig deres Formuer fremfor at lade dem tilflyde mindre formuende Paarørende og Bekjendte, hvis velvillige Omdømme ej var dem saa magtpaaliggende.

Ja, alle Mennesker havde Ærefrygt for Etatsraad Rig, og Mange misundte ham. Mindre Handelsmænd, for hvem Forretningerne ikke gik saa heldigt, følte en vis skummel Tilfredsstillelse ved, naar de om Middagen sade ved deres tarvelige Familiebord, at fortælle, at Etatsraad Rig, hos hvem der Dagen iforvejen havde været Middagsselskab, hvortil Rødvinen havde kostet 5 Rdl. Flasken, ved sin sidste Kornspekulation havde tjent rene 20,000 Rdl.; og Handelsmandens Døttre, hvis Garderobe var temmelig indskrænket, plejede at følge efter Frøknerne Rig, naar de saae dem paa Gaden, for ret at betragte disse mærkværdige Skabninger, og vidste ligesaa nøjagtigt som de unge Damer selv, naar de havde faaet nye Kjoler, og kunde nøjagtigt angive alle de Overstykker, de havde brugt i dette og de foregaaende Aar.

Utallige Mennesker vilde, forsikkrede de, være utroligt godgjørende, hvis de blot havde Halvdelen af Etatsraadens Penge, og havde den faste Overbeviisning, at han brugte dem saa urigtigt som muligt og gav bort, blot for at „vise sig." Alle Mennesker vidste,

hvor Etatsraaden boede i Byen, og kjendte hans Landsted paa Strandvejen; de viste deres Børn det i italiensk Stiil byggede Hønsehuus og vare paa det Nøjeste underrettede om, hvor meget det alt havde kostet. Alle Mennesker kjendte Etatsraadens Vogn, ja selv hans Heste. Alle Mennesker vare fuldstændigt inde i hans Familieforhold og interesserede sig levende for et hvilkensomhelst Rygte om en Forlovelse med et af hans Børn.

Ja, Rigdom og Ære har Familien fuldt op af — vel sandt, det er kun jordisk Rigdom og jordisk Ære, men det har den ikke heller selv glemt. Dens Blik er ogsaa rettet imod noget Højere. Hveranden Søndag lader Etatsraadinden og hendes tre Døttre sig opbygge, naar nemlig den Præst prædiker, der har konfirmeret alle Børnene, og som ved Middagsselskabet paa Fruens Fødselsdag benytter Anledningen til at udtale sig specielt om disse Faar paa en Maade, der staaer i en saa behagelig Modsætning til den, hvorpaa han om Søndagen tiltaler sin Faareflok i Almindelighed. Hveranden Søndag ruller altsaa Familien til Kirke, ofte til de unge Damers slet skjulte Utilfredshed, naar nemlig et Bal Lørdag Aften har bevirket, at det er dem til personlig Ulejlighed at være saa tidligt paaklædte Søndag Morgen. Familien modtages med dyb Ærbødighed af Kirkebetjenten og begiver sig derpaa til sin Stol, ledsaget af den reent behandskede Tjener, der bærer en lille Oppakning af Fodposer og paa en summarisk Maade skaffer Plads gjennem den tætte Mængde Medchristne. Etatsraadinden hensynker derpaa i stiv Andagt og overseer i sin indadvendte Stemning aldeles

de ulykkelige, gamle Damer, der halvt segnende kaste længselsfulde Blikke ind til den overflødige Plads i Stolen. De to ældste Døttre beskjæftige sig endnu under Psalmesangen med Tanken om deres Pynt, men naar Præsten har betraadt Prædikestolen, forsvinder ogsaa denne jordiske Gjenstand af deres Tanker.

Etatsraaden førte et stort Huus og modtog et udvalgt Selskab. Navnene paa —sen bleve, naar de ikke repræsenterede betydelige Formuer eller i en anden Henseende havde gjort sig fortjente af Samfundet, saavidt muligt udelukkede. Naar Etatsraaden mødte en gammel bekjendt —sen, opfordrede han ham vel undertiden i en ubestemt Almindelighed til „engang at see op", men selv disse venskabelige Indbydelser ophørte til Slutningen.

Fruen havde paa Vogndøren ladet male et gaadefuldt Tegn, der i Afstand saae ud som et Vaaben, og at see en kongelig Højhed hos sig som Gjæst var Maalet for hendes Ønsker. Det var iøvrigt lykkedes hende at knytte adskillige Forbindelser i de høje, aristokratiske Kredse, navnlig stod Kammerherre v. Habenichts's paa en fortrolig Fod med Familien Rig. Den gamle Kammerherre gik med Etatsraaden under Armen, Kammerherreinden saaes meget ofte i Fruens Vogn, og den unge Habenichts var Sønnernes Hjertensven fra Skoletiden af. Familien v. Taugenichts derimod vægrede sig haardnakket ved at indlade sig i noget Bekjendtskab med den store Handelsfamilie; den gamle Greve løftede sin Hat

3 Tommer til Svar paa Etatsraadens Hilsen — det var det Hele.

I sine og sin Mands Selskaber var Fruen vel ligesaa lidet talende som noget andet Sted, men der var dog en vis Tilfredshed udbredt over hendes Ansigt, naar hun bevægede sig omkring i de elegante Værelser og blandt de elegante Gjæster; hun følte et Barns Glæde over at see paa Ordenerne og de gyldne Nøgler, og det var hende meget imod, at Gjæster, der vare berettigede til at bære Uniformer, mødte i sorte Kjoler.

Disse Selskaber vare hendes lykkeligste Timer; i dem glemte hun næsten det Onde, hun saagodtsom altid led af — Kjedsomhed. Hun kjedede sig i Virkeligheden meget, hun misundte sin Mand alle de Forretninger, der uafladeligt beskjæftigede ham. Hele Timer kunde hun sidde og ikke bestille Andet end kjede sig. Hun kjedede sig i Byen, og hun kjedede sig, naar hun var paa Landet. Hun kjedede sig i Theatret, paa Visiter og i sit Hjem, navnlig om Formiddagen. Dette sidste var nu heller ikke saa uforklarligt. Hun kjedede sig ved Alt, hvad der var trykt, det være sig „—posten“ eller Oehlenschläger, og tilbragte for det Meste Tiden med i sine Døttres Selskab at arbejde paa Et eller Andet, som det i Grunden var hende fuldstændigt ligegyldigt nogensinde at see færdigt. Samtalen med Døttrene, hvis Aand fortrinsviis var næret med Balkonversation, gik i Reglen med en Gjennemsnitshastighed af en Replik i Kvarteret.

Der kom Visiter, een eller flere Stole bleve optagne og Replikerne faldt hurtigere, ja stundom opvakte en

eller anden lille Nyhed, naar den vedrørte Omgangskredsen, et kort Glimt af Interesse; men hvis den eller de Besøgendes Navne ikke var Habenichts eller havde en anden aristokratisk Klang, lod det til, at det i det Hele var Familien temmelig ligegyldigt, om Paagjældende befandt sig paa dette eller hvilketsomhelst andet Sted paa Jordens Overflade.

Undertiden fandt dog en livligere Udvexling af Tanker og Følelser Sted mellem Moderen og hendes Døttre. Det var, naar Talen angik den kvindelige Klædedragt. Fruen nærede den ømmeste Omsorg for de unge Pigers Kostumering, og disse ansaae den ogsaa for at være en Gjenstand, der fortjente al mulig Interesse. En ikke ringe Deel af deres Tid anvendtes til at undersøge Forskjellen mellem den Virkning, som Violet eller Lilla vilde gjøre, Forholdene mellem de forskjellige Nuancer af den blaa Farve og andre interessante Problemer i Farvelæren. Fra et humant Standpunkt betragtet kunne det vel synes, at de unge Damers Interesse gik i en temmelig eensidig Retning, dog lader dette sig forsvare. Farvelæren er upaatvivleligt i og for sig meget interessant. En stor Mand ved Navn Goethe anvendte som bekjendt megen Tid paa at studere den. Dog er det neppe troligt, at det er ham, der har indvirket paa de unge Damers Smag; deres Forestillinger om ham vare temmelig ubestemte og indskrænkede sig til den Antagelse, at det var en temmelig kjedelig Person med bar Hals, der havde skrevet en heel Hylde fuld af „sämmtliche Werke“ med røde Saffiansrygge.

Men Frøknerne Rig havde en anden Grund til at anvende megen Opmærksomhed paa Farvernes Virkninger, navnlig i Forhold til deres personlige Ydre: Verdens Øjne vare henvendte paa dem med spændt Opmærksomhed, henvendte paa dem, ikke alene som Etatsraad Rigs Døttre, men ogsaa som i sig udmærkede Individualiteter, navnlig de to ældste; thi den yngste har endnu ikke fuldstændigt frigjort sig for Barnlighed. Igjennem Frøknerne Louise og Ida Rig gik der nemlig aabenbart en højere Stræben efter at bidrage Deres til at løsrive Kvindekjønnet fra de det konventionelt paalagte Baand og bringe det til at indtage en friere Stilling i Samfundet. Denne Stræben gav deres hele Opførsel ligeoverfor det andet Kjøn en Raskhed og Frimodighed, en vis naturlig Ugeneerthed, som navnlig traadte frem paa Ballerne. Mærkeligt nok vandt denne Opførsel en overordentlig Anerkjendelse hos Herrerne, der sandsynligviis ikke havde Skarpblik nok til at erkjende den dybe og farlige Grundtanke, hvoraf den havde sit Udspring; Frøknerne Ida og Louise Rigs Væsen blev af dem opstillet som Mønster for andre unge Piger, de bleve feterede Baldamer, og Folk, som gjorde Baller, grebe med Begjærlighed den ringeste Anledning til at invitere dem, deres Nærværelse var som Vinen, en Delikatesse man især anskaffede for Herrernes Skyld.

Frøknerne Rigs Ry udbredte sig bestandigt videre, det ansaaes for at høre til almindelig Dannelse for et ungt Menneske idetmindste at kjende dem af Udseende, og enhver velklædt Herre ansaaes for berettiget til at omtale dem paa offentlige Steder, benævnende dem ved

deres Fornavne. Selv Kræmmersvendene talte om Søndagen, naar de optraadte som Kavallerer, højt paa Gaden om Louise Rig og Ida Rig for at imponere deres Medmennesker med et fingeret Bekjendtskab til disse unge Damer.

Mangen ung Kvinde misundte Frøknerne Rig og beflittede sig paa det Ivrigste efter at ligne disse Medskabninger, der havde naaet den højeste Lykke for en ung Pige — at gjøre megen Lykke.

Beskjæftigede Herrerne sig meget med Frøknerne Rig, saa beskjæftigede disse sig til Gjengjæld ikke lidet med Herrerne. Ogsaa her gjorde deres Originalitet sig gjældende, idet de opfandt en ny Inddeling af disse Skabninger, der unægteligt var mere systematisk, end dersom de havde deelt dem i Natvægtere og Matroser, — nemlig i dem, der dandsede godt, og dem, der ikke dandsede godt.

Etatsraaden havde optaget sine to Sønner i Firmaet. De tegnede til at kunne blive ret flinke Forretningsmænd, vare i Besiddelse af tilstrækkelig Sindsligevægt for at kunne tilbringe Halvdelen af Dagen ved en Pult og havde ingen fantastiske Fremtidsplaner eller vidtsvævende Interesser. Med Undtagelse af Penge indskrænkede disse sidste sig til pæne Klæder og god Mad.

Iovrigt bleve de efter et Aars Tid at have opholdt sig i England beundrede som Mønstre paa god Tone af deres Jevnaldrende, der ivrigt bestræbte sig for at tilegne sig den samme gentlemansagtige Ro. Denne antages fortrinsviis at bestaae i at være saa uhøflig

som muligt imod de Personer, man ikke omgaaes, og navnlig ved enhver Optræden i det offentlige Liv at tilkjendegive, at den ubekjendte Omverden Intet er i Eens Øjne; dens Damer kunne ej gjøre Fordring paa de Opmærksomheder, man ellers kan vise en Dame, saasom at gaae afvejen for hende, saavidt muligt ikke at blæse hende Cigarrøg lige i Ansigtet, ikke puffe til hende osv. Endeligt er der efter denne Livsanskuelse to hele Samfundsklasser, som det ansees for at være en given Sag, at man ignorerer: ældre Folk og stygge eller ikke smukke unge Damer.

Paa Ballerne gjorde de to unge Herrer megen Lykke. Forestillingen om deres Faders Rigdom straalede over deres hele Person, lige fra de lidt store Fødder til det glat friserede, omhyggeligt heelt ned i Nakken skilte Haar. Den gav deres brede Ansigter et Adonis-udtryk, gjorde deres fri, ugeneerte Opførsel yndefuld og elegant, deres meget spøgefulde og lidt støjende Konversation aandrig og vittig og gav en Kompliment af dem dyb Betydning. Ogsaa her forstode de unge Mennesker skarpt at skjelne mellem, hvem der var at ansee for Damer og hvem ikke, for hvem det var nødvendigt at rømme en Stol, for hvem det var rigtigt at gjøre det, og for hvem det var aldeles overflødigt at gjøre sig en saadan Uleilighed; men desto mere Priis satte ogsaa vedkommende Dame paa den viste Opmærksomhed, naar hun saae den blive saa sparsomt uddeelt.

Blandt de faa af de mange Herrer, de to Brødre traf sammen med, som de havde anseet det for værdt

at lægge Mærke til, og blandt de endnu færre, som de havde indladt sig i Bekjendtskab med, var en ung Søofficeer, en Løjtenant Hölm. Allerede den Omstændighed, at de traf ham saa mange respektable Steder, og at han øjensynligt var meget yndet, hvor han kom, indgjød dem en vis Agtelse for ham. Den endnu mærkeligere Omstændighed, at han syntes temmelig ligegyldig for at gjøre deres Bekjendtskab, bevirkede, at de netop fik Lyst til at gjøre hans, hvorved de endog kom til det overraskende Resultat, at han var en fortræffelig Fyr; meget overraskende i Sandhed efter den Maalestok, de unge Mennesker ellers anlagde. Enhver nemlig, der ikke havde eller ialtfald ikke brugte mange Penge, betragtede de med en vis medlidende Foragt, og det var saa langt fra, at Løjtenanten brugte mange Penge, at han endog anvendte en Deel af sin ringe Gage til at understøtte sin gamle Moder. Hvad skyldte da Løjtenanten denne almindelige Yndest, som endog henledte to saa kræsne Herrers Opmærksomhed paa ham? Udentvivl den Omstændighed, at der var to Samfundsklasser, hvis erklærede Yndling han var — ældre Folk og stygge, eller ikke smukke, unge Damer.

Ligeoverfor de Første indskrænkede han ikke sine Samtaler til et mere eller mindre høfligt: „Hvorledes lever De?“ for derpaa saa snart som muligt at trække sig tilbage. Han saaes endog ofte som Fjerdemand ved et gammelt Whistparti, og det er en historisk Kjendsgjerning, at han oftere har fulgt ældre Damer hjem uden at røbe noget Spor af Misfornøjelse.

Hvad de mindre smukke, unge Piger angik, da havde Løjtenanten aldeles vundet dem for sig paa Ballerne. I Inklinationsturen saae man ofte den unge Søofficeer med sit godmodige Ansigt fare om i Salens Kroge eller i Sideværelserne og vende tilbage med en eller anden ung Pige, hvis nedslagne og mismodige Ansigt stod i en besynderlig Modsætning til den øvrige muntre Skare og hendes egen lyse Dragt og blomstersmykkede Hoved. Et Par hele Dandse blev endog gjerne offrede til dem, der sade meest over, og det er vel muligt, at den Paagjældende var gladere for den ene Dands, hvortil Løjtenant Holm forud engagerede hende, end for alle de andre, hun fik med Herrer, der efter forgjæves at have engageret et halvt Dusin Skjønheder tilsidst i slov Fortvivlelse og ofte uden at ansee det for Umagen værdt at lade sig præsentere spurgte, om de „maatte have den Fornøjelse“ o. s. v.

Og naar saa den næste Dag Moderen halvt bekymret spurgte sin Datter, hvorledes hun havde moret sig, og fik til Svar, at hun vel havde siddet noget over, men havt en meget morsom Dands med Løjtenant Holm, der ret var et elskværdigt, ungt Menneske, følte hun altid en vis Taknemmelighed imod den ubekjendte, unge Officeer, hvis Skyld det var, at hendes Datter ikke havde siddet altfor mismodig der, hvor alle de Andre morede sig.

Til Gjengjæld for Løjtenantens Opmærksomhed strømmede ogsaa de unge Piger sammen om ham, naarsomhelst en Dame skulde tage en Herre, og i

Kotillonen saae det ud, som om de havde forenet sig om at dandse ham ihjel — det Omvendte af, hvad der var Tilfældet i Middelalderen, hvor det, som bekjendt, var en yndet Skik, at flere Herrer paa Ballerne forenede sig om at dandse en eller anden ung Dame ihjel.

Løjtenant Holm blev indført i Etatsraadens Huus. Han blev ligesaa yndet der som andre Steder. Samtlige gamle Onkler og Tanter, som havde seet ham, hævede ham til Skyerne uden dog at kunne anføre nogen bestemt Grund til saaledes at lovprise ham. En høj Officeer i Marinen havde erklæret ham for en af de meest lovende, unge Søofficerer. Etatsraad W., Huuslæge og Huusven af første Rang, der ikke havde frygtet for at udtale temmelig skrappe Domme over mange af de unge Herrer, han havde truffet i det Rigske Huus, yttrede med den sædvanlige dæmpede Stemme, hvormed han fældede sine inappellable Domme, medicinske saavelsom andre, at Løjtenant Holm var et Menneske, han havde megen Agtelse for. Og da endeligt Baronesse Habenichts havde erklæret, at han besad et smukt Væsen,' var hans Yndest rodfæstet. Etatsraaden trykkede ham venligt i Haanden, naar han saae ham, og Etatsraadinden saae altid hans Hilsen paa Gaden.

Selv de tre unge Frøkner fik en mere fordeelagtig Mening om ham. Disse feterede Balskjønheder, der, allerede inden de traadte ind i Balsalen, vare engagerede til alle Dandse, og hvem Herrerne bestormede om de utroligste Extravalse — blot for at have den stolte Bevidsthed at have engageret en Frøken Rig, —

havde altid med et vist ironisk Smiil betragtet den unge Søofficeers Opførsel og med en nedladende Mine dandset engang rundt med ham.

Det var navnlig Frøken Amalie, den yngste og smukkeste af de tre Søstre — thi de to ældste vare ikke Skjønheder — der havde gjort de spydigste Bemærkninger om „Balhesten" og ivrigt protesteret imod at invitere ham hjem. Besynderligt nok lod hun nu til at være den, der vurderede ham højest, netop i Egenskab af Balkavaleer. Hun indskrænkede sig ikke længere til den „ene Gang rundt" og modtog endog Løjtenantens Engagement til en heel Dands med et meget venligt Smiil, skjøndt hun ellers lod det være tilstrækkeligt med et ophøjet Nik eller et roligt „Tak". Det blev endog efterhaanden en Regel, at naar Frøken Amalie var paa Bal med Løjtenant Holm, dandsede hun en Dands med ham, en Regel, som ikke syntes at skulle taale nogen Undtagelse; thi det var flere Gange Tilfældet, at den unge Dame, naar Løjtenanten var kommen lidt seent, havde givet ham 2den Vals, skjøndt det var faktisk, at hun til Andre havde erklæret denne for alt optagen, men hvad der var forunderligere end denne letbegribelige Hukommelsesfejl, var, at den brave Søofficeer i saadanne Tilfælde undertiden glemte, at han havde engageret netop til denne Dands. Desværre bragte Frøken Rig ham iøvrigt ofte til at svigte sine ridderlige Principer: i Inklinationsturene glemte han næsten ganske, at der var oversiddende Damer til i Verden — ialtfald paa den Plet af Verden, hvor han den Aften befandt sig,

ja han kunde i den Dands, han dandsede med hende, være saa fordybet i Konversationen, at han aldeles glemte disse saa vigtige Inklinationsture. Naar dertil kommer, at han paa denne Tid begyndte at blive temmelig adspredt og kjedelig for sit Bekjendtskab i Almindelighed og andre unge Damer i Særdeleshed, vil man indrømme, at Frøken Amalie just ikke udøvede den heldigste Indflydelse paa ham.

Der foregik paa denne Tid ogsaa en besynderlig Forandring med Amalie Rig, der navnlig var hendes Søstre meget paafaldende. Det var ikke sjeldent Tilfældet, at hun havde Hovedpine og ikke vilde følge med dem, naar de skulde paa Bal, hvad der iøvrigt var deres Hovedbeskjæftigelse i Jordelivet. Hun udlod sig med en besynderlig Ringeagt om mange af de bedst dandsende og meest søgte unge Herrer, navnlig havde hun faaet den absurde Idee, at de vare slaue, og end ikke den smukke og elegante Yngling Louis Habenichts gik hendes Dadel forbi. Endvidere aabnede hun de hidtil urørte Bogskabe og læste Digte, samt fantaserede paa Flygelet, naar hun var ene — Alt en højst paafaldende Opførsel for en ung Dame i hendes Stilling.

Saa førte hun ogsaa disse besynderlige Samtaler med Løjtenant Holm, naar han var der, og gjorde ham saa kjedelig, at de to Søstre aldeles renoncerede paa hans Underholdning for i Forening med Moderen, eller hvem der ellers kunde være tilstede, at afhandle Gjenstande, der laae dem mere paa Sinde. Hun kunde saaledes ofte sidde og tale med ham om de Bøger, hun havde faaet frem af Bogskabet, hvad der aldeles ingen

Interesse havde for dem, der kun havde temmelig ubestemte Forestillinger om Literaturen, og hvad dermed stod i Forbindelse. Paa den anden Side vare ogsaa de Emner, Løjtenant Holm kunde vælge, af en særegen Natur. Man havde hørt af ham Ord som „sand Dannelse“, „Nutidens unge Piger“ (ikke engang: „Nutidens unge Damer“), „feterede Skjønheder, der kun have Sands for at pynte sig og modtage Kur“, osv. — paafaldende Yttringer til en ung Dame! Højst paafaldende!

Det lod forøvrigt til, at Frøken Amalie og Løjtenanten sympathiserede i flere andre Retninger. Saaledes var der mellem dem en afgjort Overeensstemmelse i Valget af Spadsereture og Skuespil. Det kunde aldrig fejle, naar Frøknen gik en Tur med sine Søstre og som sædvanligt, thi hun besad et vist Herredømme over dem, selv valgte Tid og Sted, at Løjtenanten da havde valgt samme Tid og Sted til at spadsere. Det kunde ikke fejle, at Løjtenanten ansaae Frøknens Abonnementsaften for at være fortrinligt valgt; thi han undlod aldrig at indfinde sig i Theatret Torsdag Aften. Han havde da den Opmærksomhed, naar Forestillingen var endt, at indfinde sig ved Familiens Loge og ledsage den til Vognen, skjøndt Tjeneren paa et Sted som det kongelige Theater, der ikke antages at være usikkert i nogen overordentlig Grad, vel havde været tilstrækkelig.

Ved en saadan Lejlighed indtraadte det mærkelige Tilfælde, at den ældste Søster Frøken Louise bemærkede, at Løjtenanten havde stukket en lille Billet i

hendes Søsters Haand, og at denne endog havde modtaget den uden at vise noget andet Spor af Overraskelse end en hurtigt blussende Kind. Frøken Louise saae meget godt, hvorvel hun ofte brugte Lorgnet. Der var ingen Gund til at ansee det for noget Sandsebedrag, tvertimod var det en meget tilfredsstillende Løsning, som her var funden paa den gaadefulde Sympathi mellem Amalie og Løjtenant Holm. Da de vare komne hjem, meddeelte hun sin Jagttagelse til den tredie Søster Ida, for med hende at overlægge, hvorledes man skulde tage Sagen. Paa Grund af det Interessante, der laa i den, og da de virkeligt holdt meget af deres yngste Søster, toge de i Forening den Beslutning, under Betingelse af fuldstændig Tilstaaelse fra Amalies Side, ikke alene at ville tilgive den unge Forbryderske, men endog at træde op til Fordeel for hende ligeoverfor Forældrene.

Men Amalie vilde aldeles Intet tilstaae. Hun hulkede og græd og skjulte sit nydelige, lille Ansigt i sine nydelige, smaa Hænder og bad sine kjære, kjære Søstre om endeligt ikke at forraade hende og havde dog aldeles ikke faaet noget Brev fra Løjtenant Holm og var i det Hele et saa forvirret og eenfoldigt lille Pigebarn, som man kunde tænke sig, men vilde aldeles ikke tilstaae Noget.

Denne Mangel paa Fortrolighed fortørnede vel Søstrene, men de kunde dog ej bekvemme sig til at meddele Moderen deres Formodning, naar de tænkte paa, hvor ynkeligt hun, der dog var deres Yndling, havde krummet sig under deres Forhør, som om hun

havde en kostbar Skat at forsvare, og som om de vilde rive den fra hende. Men de kunde alligevel ikke afholde sig fra nu og da at lade falde en lille Hentydning, et enkelt Ord, som kun skulde være et straffende Drilleri imod Amalie, men som ikke undgik Moderens Opmærksomhed.

Denne havde allerede næret en ubestemt Frygt, nu blev den bestyrket. Nu gjaldt det at være opmærksom, tælle hvert Smiil, følge hvert stjaalent Øjekast for at komme til Vished og saa —

Fattige, unge Løjtenant, som har vovet at følge dit Hjertes Indskydelse; rige, unge Pige, som har glemt, at Du er rig, vogter Eder!

En Dag sad Moderen og hendes yngste Datter alene i den elegante Dagligstue, beskjæftigede med deres Arbejde og i dyb Taushed. Kun engang imellem hørtes et undertrykt Suk fra den unge Pige, og Moderen hævede da for et Øjeblik sit Hoved og kastede et kort, skarpt Blik paa hende. Døren aabnedes — det var kun Tjeneren, der kom for at see til Kakkelovnen. Han gik, og den samme dybe Taushed, der for nogle Øjeblikke var bleven forjaget ved hans Syslen, vendte tilbage og lagde paany sin trykkende Vægt paa de to Tilstedeværende. Atter aabnes Døren efter nogen Tids Forløb, det er igjen kun Tjeneren, men denne Gang har han en lille Pakke i Haanden. Er det den, der saa pludseligt faaer en smuk Kind til at rødme? „Et Bud fra Løjtenant Holm har bragt denne Bog til Frøknen!"

„Godt!" svarede Fruen, „læg den her paa Bordet."

Tjeneren lægger Bogen hen og forsvinder. Atter en dyb Pavse. Den unge Piges Øjne hæve sig ikke fra Broderiet, og hun syer meget hurtigt.

„Amalie, er Bogen til Dig?“

„Ja, Moder.“

„Hvad er det for en Bog?“

„Jeg troer, det er „Axel og Valborg“!“

„„Axel og Valborg“? Men vi have jo selv alle Oehlenschlägers Værker.“

Datteren svarer Intet, men hendes Hænder skjælve under den feberagtige Hast, hvormed hun fortsætter Broderiet. Fruen tager Pakken i Haanden.

„Tillader Du?“ hun tager en Sax og klipper Seglet over. Nej, det er kun en Bog. Moderen aabner den, ja, det er „Axel og Valborg“. Hun læner sig tilbage i Stolen og blader i Bogen, standsende et Øjeblik ved forskjellige af Axels meest glødende Repliker og knibende sine Læber mere og mere sammen.

„Løjtenanten ynder meget Understregning i sine Bøger,“ siger hun endelig, „her — og her — rundt om — han gjør det maaskee for at vejlede Dig under Læsningen, men hvad er dette?“

Et lille Brev er gledet ud mellem Bladene og falder ned.

„Til Dig, Amalie? Besynderligt! Hvad kan Løjtenant Holm have at skrive til Dig om? Det er jeg dog nysgjerrig efter at see.“ Og det er upaatvivleligt af Nysgjerrighed, at hendes kolde Øje flammer saa stærkt i dette Øjeblik, og i Nysgjerrighed, at hun saa hurtigt river Brevet op.

„Ah! Løjtenant Holm taler om, at han elsker Dig. Han synes at forudsætte, at Du deler hans Følelser. Er det ikke saaledes?"

Intet Svar, men hvor skulde ogsaa saa krampagtigt sittrende Læber kunne frembringe et Ord!

„Det bedrøver mig meget", vedblev Moderen. „Jeg havde ikke ventet, at nogen af mine Døttre med den Opdragelse, de have nydt, og de Grundsætninger, jeg har indpræntet dem, kunde være ubesindig nok til at indlade sig paa slige utilgiveligt letsindige Barnagtigheder. Thi Du veed naturligviis, at din Fader og jeg aldrig i Verden vilde være blinde nok for dit sande Vel, til at give vort Samtykke til en alvorlig Forbindelse mellem Dig og Løjtenant Holm. Det veed Du naturligviis, og glem det ikke et eneste Øjeblik! Klokken er alt 3. Din Fader kommer snart hjem fra Børsen, jeg vil da strax tale med ham om, hvad vi kunne gjøre for at bringe den unge Holm til at opgive de unyttige Forhaabninger, han muligt har næret. Gaa imidlertid ind paa dit Værelse. Du seer ud, som om Du ikke befandt Dig ganske vel."

Datteren forlader Værelset, skjøndt det synes mærkeligt, at hun kan holde sig oprejst. Silkeklædt gaaer hun over de bløde Tæpper mellem duftende Blomster, medens udenfor det store Huus en ussel Skabning, pjalteklædt kryber afsted gjennem Vinterdagens Søle og kolde Regn, og det er et Spørgsmaal, hvem af de To der seer meest forknet og tilintetgjort ud.

Etatsraaden kom hjem fra Børsen og hørte sin Kones Beretning. Den lange Talkolonne, som bestandigt beskjæftigede ham, syntes, medens hun talte, at bestaae af de længste og meest indviklede Størrelser. Han strøg sig om Hagen, trommede tankefuldt paa Bordet og gav sin Kone Ret. I Sandhed en skammelig Opførsel af denne Løjtenant Holm. Man havde givet ham Adgang til et af de bedste Huse i Byen, modtaget ham, skjøndt han var fattig, med al mulig Velvillie, og nu viser han sin Taknemmelighed ved underfundigt at ville tilrane sig en af de rige Døttre, ja, skammeligt i Sandhed! Etatsraadens moralske Følelser vare i høj Grad oprørte. Han vilde skriftligt endnu samme Dag tilkjendegive den Utaknemlige sin Mening.

Der herskede den Dag en selv for Familien Rig usædvanlig Tavshed ved Bordet. Sønnerne, som i det Hele kun syntes at interessere sig meget lidt for Familiens indre Anliggender, gjorde vel forgjæves Forsøg paa at lade, som om de Intet vidste, og ligegyldigt gjøre nogle Forretningsbemærkninger, men der var dog Ingen, som spurgte, hvorfor Amalie ikke var tilstede.

Om Eftermiddagen blev der efter Bestemmelsen af Etatsraaden afsendt et Brev til Hr. Løjtenant i Søetaten Holm, hvori denne unge Mand blev underrettet om, at bemeldte Etatsraad Rig havde erfaret, at han elskede eller idetmindste troede at elske hans Datter; thi at det skulde være lave Beregninger, der havde bragt ham til at fremhykle en ikke virkeligt existerende Følelse,

vilde man ikke forudsætte. I denne Anledning vilde da Etatsraaden underrette Løjtenanten om, at han — selv under den Forudsætning, at hans Datter virkeligt deelte eller troede at dele dennes Følelser — af forskjellige Grunde paa det Bestemteste maatte erklære sig imod et saadant Parti og haabede, at denne Erklæring vilde være tilstrækkelig for Løjtenant Holm til at opgive muligt i denne Retning udkastede Planer. Hvis et saadant Ægteskab imod Etatsraadens Villie kom istand, vilde det efter hans faste Overbeviisning gjøre begge Parter ulykkelige, navnlig vilde hans Datter, der var opdragen i Overflødighed, komme til at lide derunder, at hun — hvad Etatsraaden maatte erklære for en uundgaaelig Følge af et saadant Skridt — aldeles vilde komme til at savne enhver Understøttelse fra sine Forældres Side og til sit og Families Underhold udelukkende vilde blive henviiist til en ung Søofficeers ikke rigelige Lønning. Etatsraaden sluttede med at underrette Løjtenanten om, at han ikke ventede noget Svar og fritog saaledes velvillig denne for enhversomhelst Ulejlighed i saa Henseende.

Vintertiden gik. Familien Rig levede sit vante Liv, kun var den yngste Datter kommen til at see daarlig ud. Et ubestemt Rygte angaaende hende interesserede i nogen Tid en overordentlig stor Mængde Mennesker. Man vilde vide, at en Officeer havde havt til Hensigt at flygte med hende til Sverrig, men at Etatsraaden havde faaet Nys om Planen og med

en Hyrevogn havde ventet ved Kvæsthuusgaden, indtil Parret kom, hvorpaa han uden at sige et Ord havde taget sin Datters Haand og var kjørt hjem med hende igjen. Om Officeren derpaa var død eller taget i russisk Tjeneste vidstes ikke.

I de mindre formuende Familier fortrængte denne Historie en Tid lang alt Andet, og Døttrene uddroge med stor Tilfredshed den Moral, at man ikke altid er lykkelig, fordi man er rig. Mærkeligt nok var Familien Rig ved den virkelige Begivenhed, der laa til Grund for den interessante, lille Fortælling, kommen til et aldeles modsat Resultat. Efter det Familiemøde, hvori Etatsraaden kortelig havde meddeelt sine andre Børn Sagens sande Sammenhæng, havde Fruen holdt et Foredrag, som med specielt Hensyn paa det foreliggende Tilfælde gik ud paa at vise, at Fattigdom er Grund til alle Livets Ulykker. Navnlig vandt denne Hypothese de to Sønners Bifald, og disse haabefulde, unge Mennesker lagde ved enhver Lejlighed en haanlig Uvillie for Dagen imod Alle, der led af en Fejl af saa ulykkebringende Natur.

For de mindre smukke, unge Damer var den sidste Deel af Vinteren, som den vel iøvrigt ogsaa var for mange Andre, temmelig sørgelig — Løjtenant Holm var som forsvunden fra Jordens Overflade.

Foraaret kom. Meget omtalt og endeel misundt, levede Familien Rig sit vante Liv; kun saae den yngste Datter endnu daarligere ud. Besynderligt med denne Blegheb, skulde den ikke kunne lade sig fjerne? Etatsraad W., den berømte Læge, blev spurgt til Raads.

Han gjorde den unge Patient nogle Spørgsmaal og bad derpaa Etatsraadinden om en Samtale. De traadte ind i et lille Sideværelse. Han stillede sig nogle Skridt fra hende med Hænderne paa Ryggen ligesaa rolig og kold som hun, og sagde med sin dæmpede Stemme:

„Frue, De har ønsket at vide Deres Datters Sygdom?" — Hun bøjede sit Hoved. — „Min Kunst har intet Hjælpemiddel; det er hendes Sind, der lider. Det kan blive farligt for Legemet, meget farligt." Moderen svarede ikke, men trak sin Mantille tættere sammen, som om hun pludseligt følte Kulde. „Det, der tynger paa hende, maa fjernes eller glemmes." — „Ja, glemmes," sagde Moderen, „min Datter skal rejse; det vil opmuntre hende." — „Maaskee? De kan forsøge, frue." Han hilste og gik.

En Familie, med hvem Etatsraadens omgikkes meget, skulde just foretage en Rejse til Udlandet. Med den fulgte Amalie.

De oversiddende, unge Damer havde tungt følt, at der var foregaaet en Forandring med Løjtenant Holm, men endnu tungere følte hans Moder det. Hun levede i smaa Kaar, thi for at bringe sin Søn i den Stilling, han fra sin tidligste Barndom havde følt Lyst til, havde hun opoffret Størstedelen af sin lille Formue. Men han var hendes Rigdom; hans muntre Stemme og klare Blik gjorde det stille Hjem lykkeligt for hende; men nu var han bleven stille og ordknap, og hele Timer kunde han sidde hensunken i mørke Grublerier. Det var et tungt Syn for Moderen saa-

ledes at see en ubekjendt Kummer tynge paa hendes Søn, hendes eneste Barn. Hun maatte kjende den.

En Eftermiddag, da han som sædvanligt sad alene i sit Værelse, hensunken i sine Tanker, gik hun ind til ham og satte sig ved hans Side. Og som de sade saaledes, steg frem for Sønnen Minderne fra hans Barndomsdage.

Han huskede paa, hvorledes han dengang i Skumringen havde siddet hos sin Moder og faaet Trøst for de Drillerier, han havde lidt i Skolen, og for alle sine smaa Sorger; hvorledes hans Moder dengang havde været hans trofaste Støtte, og hvor trøstet han følte sig, naar han lænede sit Hoved til hendes Bryst og følte hendes Kys paa Panden. Og da hun ogsaa nu tog ham om Halsen og kyssede ham paa Panden og spurgte: „Min Søn, hvad ligger Dig paa Sinde?“, da aabnedes ogsaa hans Hjerte som i fordums Dage, og han fortalte hende sin store Sorg, fortalte hende, at han ikke kunde holde ud at blive længere hjemme; han vilde tage i fremmed Tjeneste, komme bort, langt bort herfra.

Aftenens Mørke lagde sig over de To, den gamle Moder og den unge Søn, der tavse holdt hinanden i Favn. Saa tæt var Mørket, at de ikke kunde see hinandens Ansigtstræk; men de sade der endnu. Hvor haardt maatte det ikke blive at skilles for de To.

Etatsraad Rig sad i sit Værelse og var i meget daarligt Lune. Dertil havde han forskjellige Grunde. Det var pludseligt bleven Regnvejr, medens han var

ude, og han havde af den Grund faaet en ny Hat ødelagt, hvad der var ham højst ubehageligt, da han ønskede at anvende saa Lidt som muligt paa sin Person; endvidere havde Grev Taugenichts idag neppe villet gjengjælde hans Hilsen. Der gaves altsaa Folk, for hvem Etatsraad Rig ikke var en Mand af uhyre Betydning! Endeligt havde han just nu faaet et Brev fra den Familie, med hvem Amalie var rejst, der underrettede ham om, at det aldeles ikke lod til, at hans Datter befandt sig bedre. Han sad just og moraliserede over denne halsstarrige Overspændthed, som man kalder Forelskelse, da Tjeneren kom ind for at underrette ham om, at en gammel Dame ønskede at tale med ham. Ubehagelige Folk at have at gjøre med i Forretningssager — disse gamle Damer; de gjøre saa mange vidtløftige Ophævelser. Var det en Dame af — af — af Betydenhed? „Nej, Hr. Etatsraad!" sagde Tjeneren, „men hun siger det er et vigtigt Anliggende." — „I Guds Navn da," svarede Etatsraaden og rejste sig ved disse opbyggelige Ord for ikke at blive nødt til at byde Damen en Stol og saaledes endmere opmuntre hende til Vidtløftighed. Sandsynligviis et eller andet Legat — tænkte han, da han saae den Indtrædende; altid trængende, disse gamle Damer med sorte Silkekaaber.

„Jeg er Etatsraad Rig," sagde han derpaa højt, „hvad ønsker De?"

„Jeg veed, De er Etatsraad Rig," svarede den gamle Dame, som mærkeligt nok trods sin sorte Silkekaabe ikke syntes imponeret ved dette betydningsfulde

Navn, „jeg kjender Dem godt," vedblev hun, „men Etatsraaden kjender vel neppe mig igjen?" hun slog sit Slør tilside, men det mørke Vejr gjorde Værelset temmelig dunkelt.

„Nej," sagde han, først lidt dvælende, og gjentog derpaa hurtigt: „Nej!"

„Det kunde jeg vel tænke, at Du havde glemt mig, Jens Rig, en Lykke for Dig, at Du har kunnet glemme mig, det maa have sparet Dig nogle vaagne Nætter."

Etatsraaden veg forfærdet et Skridt tilbage og sank ned i sin Lænestol. Ja, hun, der stod for ham, den gamle, fattige Dame med det sorgfulde Ansigt; det var hende, han havde elsket for længe, længe siden, den fattige Officeers Datter; han havde elsket hende, det havde egentlig været tungt for ham at forlade hende for den rige Pige. Et underligt Møde!

Den gamle Dame begyndte atter: „Tro ikke, jeg er kommen for at gjøre Dig Bebrejdelser for Fortiden; men Du veed ikke, at jeg har en Søn; det er for hans Skyld, jeg er kommen. Jeg ægtede en Barndomsven, der længe havde elsket mig, og hvem jeg agtede højt, han er død for mange Aar siden, men vort Barn lever, min Søn. Du kjender ham godt, det er en ung Søofficeer, der er kommen meget i Dit Huus, og jeg lod ham komme der, fordi jeg vilde have, at det skulde være en Hemmelighed, hvad Du havde været for mig, og hvorledes jeg var bleven behandlet."

Etatsraaden var faret op. „Er det Din Søn," udbrød han, „Løjtenant Holm?"

„Ja, det er min Søn. Du veed, at han elsker Din Datter, og at hun ogsaa elsker ham. Du har skilt dem ad, men denne Skilsmisse vil gjøre dem begge ulykkelige og skille min Søn fra mig, maaskee for bestandigt, og at skilles fra ham i Ulykke, det kan jeg ikke bære. Jeg er kommen her for at sige Dig, at hvis Du ej vil tillade de Unge at elske hinanden, forspilder Du ej alene deres Lykke, men Du ødelægger ogsaa min Alderdom, ligesom Du har tilintetgjort min Ungdom. Siig mig nu, kan Du forsvare alt det for Din Samvittighed? Troer Du virkelig, at Rigdom er Livets største Lykke, som man tør offre alt Andet for at vinde?"

Den høieste Lykke? Ja det har han jo troet saa mange Aar. Var han lykkelig nu, eller mon han havde været en lykkeligere, gammel Mand, naar han havde fulgt Hjertets Stemme? Nu syntes det ham, at han først ret følte, hvor dybt han havde forurettet denne Kvinde.

„Nej, nej" udbrød han med skjælvende Stemme, „den Sorg idetmindste vil jeg spare Dig for, bring Din Søn herhen, han skal ogsaa blive min Søn — men vil Du saa tilgive mig; jeg er maaskee dog ikke lykkelig med al min Rigdom."

Han rakte hende sin Haand, og der var en usædvanlig Glands i hans kolde Øje.

„Tilgive Dig?" svarede hun; „det har jeg gjort for længe siden, nu er jeg Dig taknemmelig, nu er jeg Din Skyldner."

Hun gik. Han blev endnu siddende nogen Tid, det var saadanne underlige Tanker, dette Møde havde fremkaldt. Endeligt tog han sig sammen og begav sig ind til sin Kone.

Etatsraadinden vilde neppe troe sine egne Øren, da hendes Mand meddeelte hende, at, det var hans Hensigt ikke længere at modsætte sig Amalies Forbindelse med Løjtenant Holm. Hun frygtede, at de mange Forretninger, der uafladeligt optoge hendes Mand, havde foraarsaget en Hjernerystelse. Det kunde blive højst farligt; man maatte snarest muligt faae ham erklæret umyndig, han kunde jo ved vanvittige Spekulationer ruinere sig; men hvilken Skandale vilde det ikke gjøre. Maaskee det dog kun var en øjeblikkelig Svækkelse, der atter kunde forvindes; — det var vist bedst strax at sende Bud efter Etatsraad W. for at høre hans Mening.

I disse Tanker sad hun stille nogen Tid efter, at han havde ophørt at tale.

„Du bliver vel forundret over, hvad jeg siger Dig?“ spurgte han.

„Ja, jeg tilstaaer det, jeg fatter ikke ret Grunden til dette meget pludselige Omslag i dine Anskuelser.“

„Grunden, ja Grunden“ gjentog han nølende.

„Ja den maa Du virkeligt sige mig, for at jeg kan bedømme Forholdet.“

Det indsaa han, og det var noget af det Tungeste i den Lod, der var ham paalagt. Han vidste, det altid havde ligget tydeligt for hende, at det ikke var Kjærlighed der havde bragt ham til at ægte hende,

men at maatte sige hende det med rene og tydelige Ord, det var haardt, og at maatte sige hende, at han havde elsket en Anden, men forladt hende for Pengenes Skyld, det var endnu haardere. Og hans sammenfaldne Skikkelse blev endnu mere ubetydelig under denne Nedværdigelse. Nu følte Etatsraadinden, at det ikke var nogen Hjernerystelse, hendes Mand led af, og hans Ord vakte tillige en længe forstummet Gjenklang i hendes Bryst; ogsaa for hende havde Ungdomsdrømmene viist et andet Billede, end af denne jammerlige Skikkelse, der nu sad foran hende. Det anede Ingen, som saae Etatsraadinde Rig, denne Kvinde af Metal (kostbart Metal, en Barre, der repræsenterede en stor Kapital), at ogsaa hun havde elsket, og dog var hun i sin Ungdom ikke ganske den Samme som nu; hun havde elsket, hun vilde maaskee end ikke have solgt sin Kjærlighed for en ringe Kapital, vel ikke under 50,000 Rdl., men da der blev budt betydeligt Mere, solgte hun — og fortrød hun Salget? Neppe.

Derfor kunde hun ej heller nu finde nogen Grund til at give efter for sin Datter, hun vilde glemme det med Tiden, meente hun, især naar hun blev rigt eller fornemt gift. Men hendes Mand blev for første Gang ubøjelig i sit Forsæt ligeoverfor hende. Han mindedes endnu saa tydeligt det sorgfulde Ansigt, som han havde givet sit Løfte. Han erklærede, at dette Barn idetmindste skulde følge sin Tilbøjelighed — det var hans urokkelige Villie. Etatsraadinden maatte give efter, og han rejste sig med den igrunden ret tilfredsstillende Følelse, at han foruden at være en rig Mand, Etats-

raad, R. af D. og D. M. ogsaa var en ædel Mand og en kjærlig Fader.

Den næste Dag indfandt Løjtenant Holm sig hos sine tilkommende Svigerforældre, og hans aabne Ansigt saae saa prægtigt og taknemmeligt ud, at Etatsraaden fandt sig beføjet til at trykke ham trofast i Haanden og klappe ham paa Skulderen, hvad man aldrig før havde seet ham gjøre ved noget Menneske; selv Fruen, der nøjedes med at besvare hans hjertelige Ord med en tør Hoste, kunde dog ej afholde sig fra at tænke: det vilde være en Svigersøn, der opfyldte alle billige Fordringer, hvis han havde havt 100,000 Rdl., men hvor Meget, som er aldeles imod Ønske, vilde ikke være, aldeles efter Ønske, hvis ....

Amalies to Brødre opfattede Sagernes Stilling, som om Løjtenant Holm vel have krænket dem dybt paa en eller anden Maade, men de dog vare højmodige nok til for en Deel at ville oversee denne Krænkelse, og de unge Svigerinder modtoge ham saa venligt, at deres Moder fandt sig foranlediget til endnu samme Aften i et af sine sædvanlige Foredrag at udvikle for dem den sørgelige Ubesindighed, hvori deres Søster havde gjort sig skyldig, og udtrykkeligt at fremhæve, at det var aldeles særegne Hensyn, som ikke kunde gjentage sig, der havde bevirket, at hun og hendes Mand havde givet deres Samtykke til en Forbindelse, som de maatte ansee for meget utilfredsstillende.

Løjtenanten havde udbedt sig Tilladelse til selv at meddele Amalie, at hendes Forældre havde givet deres Samtykke.

Det lille Brev tumledes om imellem mange Landes Postbetjentes Hænder, blev stemplet af dem og atter stemplet og kastet fra en Taske til en anden; men Ingen anede, hvad det var for en kostbar lille Skrivelse, der gik gjennem hans Hænder.

Gjennem fremmede Lande førte de hurtige Jernbanetog det afsted, langt ned imod Syd, hvor dets Bestemmelsessted var, og hvorfra det førte den unge Landsflygtige tilbage til hendes Hjem.

Da Etatsraaden saae sin blege, tungsindige Datter komme hjem, straalende af Ungdom og Lykke som ingensinde før, veg for et Øjeblik den Fortrydelse, han alt havde begyndt at føle over det Løfte, han havde ladet sig bevæge til at give, og han følte sig taknemmelig imod den gamle Dame, fordi han kunde sige: det er mig, som har gjort dette Ansigt saa straalende lykkeligt.

Forlovelsen blev deklareret i al Stilhed, man modtog Gratulationer osv.; men Fru Rig vidste at udbrede et let Anstrøg af Familiesorg over det Hele, Noget, hvorimod Etatsraad W. afgjort protesterede; han erklærede endog højt og lydeligt paa mange Steder, at Frøken Rig efter hans Mening havde gjort et overordentligt heldigt Parti.

Ingenlunde af samme Mening vare de mindre Handelsmænds Døttre; de vare næsten utilfredse med, at en Frøken Rig havde forlovet sig med et Menneske, der ej var Greve eller Baron eller idetmindste havde sin egen Vogn.

Kort før Brylluppet dukkede et nyt, meget vigtigt Spørgsmaal op, det finantsielle. Fru Rig vilde, at

Amalies Medgift til Skræk og Advarsel for hendes Søstre skulde forringes betydeligt; Etatsraaden vilde dog ej gjerne gaae ind herpaa, og da han navnlig gjorde det gjældende, at Folk vilde finde en saadan Forholdsregel mildest talt højst upassende, selv om Amalie og hendes Forlovede, hvad der ingen Tvivl kunde være om, med Glæde vilde finde sig i et hvilkensomhelst Arrangement, maatte Fruen ogsaa give efter i dette Punkt.

Brylluppet blev afholdt temmelig stille, stadigt med Bibeholdelse af det samme Skjær af Familiesorg, og Frøken Rig blev Fru Holm slet og ret, og viste sig nogen Tid efter med en vist temmelig billig, graa Kjole og en beskeden, lille Straahat, der imidlertid klædte hende allerkjærest.

Den gamle Fru Holm kunde aldrig blive træt af at rose sin nydelige Svigerdatter — især fremhævede hun som Noget, der skulde være meget fortjenstligt, at man ikke kunde mærke paa hende, at hun havde været en feteret Balskjønhed og en forvænt Dame.

Det unge Par beboede en lille, venlig Lejlighed ved Volden, hvis grønne Træer om Sommeren tjente som et Surrogat for Strandvejen. Forbindelserne med en stor Deel af den Rigske Omgangskreds afbrødes, men denne Omstændighed syntes ikke at gjøre noget Skaar i den huuslige Lykke. Frøknerne Ida og Louise vare efter hvert Besøg hos deres Søster saa opfyldte af Begejstring over, hvorledes man kunde leve i fem Værelser paa anden Sal og uden Tjener og Vognremise, at Moderen begyndte at føle en hemmelig

Frygt for, at deres Principer ej ganske vare, som de burde være.

Hendes Ængstelse viste sig imidlertid at være unødvendig. Blandt Etatsraadens yngre Handelsvenner havde han megen Agtelse for Grosserer Eriksen, det var en midaldrende, noget svær Herre med tyndt Haar og skotsk Vest, der ikke yndede at tale meget, men upaatvivleligt tænkte desmere. Han tilbød Frøken Louise sin Haand — temmelig pludseligt og uventet unægteligt, men efter eget Sigende vilde han i flere Aar have tænkt paa dette Skridt, skjøndt han aldrig havde antydet det paa nogen udvortes Maade, hvad der iøvrigt stemmede godt med Mandens Gemytsbeskaffenhed. Da Frøken Louise ingen bestemt Grund havde til at sige Nej og var over fem og tyve Aar sagde hun Ja og handlede herved efter alle nære og fjerne Slægtninges, Bekjendtes og Ikkebekjendtes Mening overordentligt fornuftigt. Saavel Forlovelsen som Brylluppet festliggjordes af Etatsraaden ved de delikateste og meest udsøgte Retter, og da disse fortrinsviis vare kogte, stegte og anrettede for at hædre den lykkelige Elsker og Brudgom, var det fuldkomment i sin Orden, at han var den, der meest af Alle lod dem smage sig godt. Da Frøken Louise var bleven Fru Eriksen, deelte hun med sin Mand en første Salsetage i Norgesgade paa ti Værelser med alle Nutidens Bekvemmeligheder og en smuk Vogn med to smukke, brune Heste. Grosserer Eriksen var en god Mand, da han ikke var nogen ond Mand, og hans Kone blev derfor med Rette an=

seet for at være en lykkelig Kone, da hun ikke var nogen ulykkelig.

Men hvem skulde have Frøken Ida? Den unge, elegante Louis Habenichts havde periodeviis, deels paa enhver mulig indirekte Maade antydet, at hun var den Gjenstand, hvorom hans Følelser drejede sig, deels, dog sjeldent og kun een Gang i længere Tid, viist sig ligegyldig for hendes Tillokkelser. Nu var han pludseligt forsvunden; fra August og til Slutningen af Oktober havde man ej seet ham. Det hed sig, at han var paa Landet i Jagttiden hos Greve Taugenichts. Den gamle Kammerherre syntes vel at ville bringe Familien til at glemme Savnet af hans Søn ved selv at komme saa meget desto hyppigere, men man syntes ikke at være tilfreds med ham i Egenskab af Stillingsmand.

Forgjæves udtømte han sig i de meest smigrende Opmærksomheder og viste navnlig Etatsraadinden en Ærbødighed, som ei kunde være større ligeoverfor en regerende Dronning. Den nye Benævnelse „Deres Naade" gjorde vel en Tid sin Virkning; men den gunstige Stemning, som derved fremkaldtes, var kun forbigaaende, og „hendes Naade" blev ligesaa stiv, som „Etatsraadinden" havde været. Forgjæves gjorde Kammerherren Hentydninger til, at Familien Rig upaatvivleligt var en gammel Adelsslægt; forgjæves erindrede han, at han paa en Reise i Østerrig havde truffet paa en grevelig Familie Riegh, hvis Navn udtaltes aldeles ligesom Rig, og som upaatvivleligt var Hovedstam=

men til den Green, der var voxet ind i Danmark. Han tilbød sig gjennem Legationen i Wien, hvor en Slægtning af ham var ansat, at skaffe nærmere Oplysninger om Familien Rieghs eller Rigs Vaaben og Slægtskabsforbindelser; men „hendes Naade" frabad sig koldt, at Kammerherren gjorde sig nogensomhelst Ulejlighed for hendes Skyld.

Forgjæves tilbød han sig at forøge Fruens Samling af aristokratiske Bekjendtskaber med et højst sjeldent Exemplar, en fransk Marquis med tre Efternavne, der vilde opholde sig nogen Tid i Staden: den Habenichtske Stjerne vedblev at dale og dale temmelig hurtigt. Etatsraadinden havde alt for lang Tid siden ophørt at kalde Kammerherreinden „min Kjære".

Ikke bedre Held havde de personlige Bestræbelser hos Etatsraaden; Kammerherren kunde ikke møde Etatsraaden paa Gaden uden strax at skulle have ham under Armen og følge ham et Stykke af hans Vej; men Etatsraaden havde aldrig mere Tid til at følge Kammerherren. Naarsomhelst der gaves Lejlighed, anbragte denne et lille, lyrisk Udbrud af Begejstring over Handelsmagten og erklærede mangfoldige Gange, at Handelsstanden efter hans Mening ubetinget var den vigtigste og den første i et Land; men Etatsraaden svarede kun med et tørt: „Saa, Hr. Kammerherre, mener De virkeligt det?" Han begyndte endog at gjøre nogle Hentydninger til et mellem ham og Kammerherren bestaaende Forretningsforhold, der

synes at gjøre et meget uhyggeligt Indtryk paa den gamle Herre.

Det Rygte har udbredt sig, at Etatsraadinden har modsat sig sin Datters Forbindelse med Louis Habenichts. Den gamle Kammerherre seer daarlig ud, og man har iagttaget, at han især synes at befinde sig ilde efter at have modtaget Besøg af en heftigt gestikulerende Mosait, der i denne Tid ofte sees paa hans Trapper.

Etatsraadinden bliver mere og mere uforsonlig, Etatsraadens forretningsmæssige Hentydninger hyppigere og tydeligere, maaskee det derfor er et Forretningsanliggende, der en Dag bringer Kammerherren til at indfinde sig paa Rig & Sønners Kontor. Med et vindende Smiil spørger han, om Etatsraaden er tilstede. Et halvt Dusin skrivende Mennesker, der strax see, at det ingen Børsmand er, og som paa Grund af hans Høflighed faae en temmelig ringe Mening om hans Betydning, see paa ham og vedligeholde en hemmelighedsfuld Tavshed. Endeligt bestemmer et ungt Menneske sig til at ville høre ad og spørger, hvem det er. Kammerherren leverer ham sit Kort. Det unge Menneske forsvinder i et lille Værelse ved Enden af Kontoret, hvorfra man hører en dæmpet Samtale. Han vender tilbage, men har sandsynligviis ej faaet højere Tanker om Vedkommende ved den Maade, hvorpaa Etatsraaden modtog Kortet; thi han underretter Kammerherren om, at han maa vente lidt, og tillader ham at sætte sig, idet han med en fortørnet Mine antyder, at der er noget Krænkende i saaledes uden

videre at komme og forlange Etatsraad Rig i Tale. Han forglemmer derpaa aldeles hans Tilværelse, idet han ligesom det øvrige halve Dusin giver sig til at skrive med optrukne Øjenbryn, der symbolsk betegne Forretningens overordentlige Vigtighed.

Der er kommet en Mand ud af det lille Værelse, der i Forbigaaende har traadt Kammerherren paa Foden uden at gjøre Undskyldning, og for hvem det unge Menneske har ilet med ærbødigt at aabne Døren. Alt er blevet stille; men man synes aldeles at have forglemt Kammerherrens Tilværelse, og dog er det en Mand, hvem baade kongelige og ikke=kongelige Højheder agte meget højt: hvad Under derfor, om han føler sig mindre hjemme her, i Omgivelsen af denne Handelsmagt og Handelsstand, som han har priist saa ofte? Der er saa stille, at man ikke engang hører nogen Lyd af det halve Dusin Pennes Gang paa Papiret, og under denne Stilhed lister ogsaa Tiden sig afsted, og Kammerherren sidder stadigt paa sin Stol, stiv som en Stok, men som en Stok, en Mand har sat i en Krog og glemt at tage med sig, da han gik. Flere Gange har han rømmet sig, ja endog ladet sin Hat falde paa Gulvet for at vække lidt Opmærksomhed, men ikke eet af det halve Dusin Par Øjne har hævet sig fra de store Bøger.

Endeligt viser Etatsraadens Skikkelse sig i Døren; han bukker for den gamle Herre for at vise, at det nu kan tilstedes ham at betræde det lille Værelse, og denne iler med at efterkomme Opfordringen, men forsigtigt og paa Tæerne for ej at forstyrre selv den Yngste af Dusinet i hans

vigtige Arbejde. Dog endnu faaer ej Etatsraaden Lejlighed til at laane Øre til den højvelbaarne Mand; en Telegrafdepesche ankommer, den lader til at bringe heldige Efterretninger, thi skjøndt den sammenknebne Mund og de optrukne Øjenbryn uforanderligt beholde deres Stilling, gnider den store Handelsmand dog sine Hænder flere Gange langsomt og velbehageligt, medens han seer i det aabne Postpapir, der ligger foran ham paa Pulten. Kammerherren faaer den fantastiske Idee, at han gnider dem een Gang rundt for hver Tusinde Rdl., han har tjent. Der skal endnu kun expederes nogle Ordres til Genua og Amsterdam, saa er Etatsraaden til Tjeneste og spørger: „Hvad er Deres Ønske, Hr. Kammerherre?"

Kammerherren kommer egenligt paa sin Søns Vegne.

„Tag Plads, Hr. Kammerherre. Vær saa god, læg dog endelig Deres Hat fra Dem . . ."

Kammerherren forbliver omtrent en halv Time i det lille Værelse, og da han gaaer ud, følger Etatsraaden ham selv gjennem det store Kontor og trykker hans Haand saa hjerteligt, at det halve Dusin øjeblikkeligt faaer en dybt rodfæstet Agtelse for den gamle Herre.

Den Habenichtske Stjerne stiger hurtigt og naaer endog Zenith. Etatsraadinden har aldrig viist sig saa venskabelig imod nogen Dødelig som nu imod den gamle Kammerherreinde. Den unge Louis er kommen tilbage fra sit Ophold paa det Taugenichtske Herre-

sæde, og det Rygte har pludseligt udbredt sig, at han dog skal have Frøken Ida.

Og Rygtet er sandt, han vil have hende, og hun vil have ham og er endog ganske glad over at faae ham; thi det er en smuk og elegant, ung Mand og en Adelsmand med de fineste Forbindelser, og hun vil blive Madame de Habenichts og faae en Adelskrone over sit Navnetræk paa sine Lommetørklæder og blive indført hos kongelige Højheder — og der er overordentligt kjedeligt hjemme nu, da begge de to Søstre ere borte.

Etatsraadinden er saa tilfreds, som hun kan blive det, nu er der paatrykt Familien Rig et afgjort aristokratisk Stempel ved denne Forbindelse med Familien Habenichts, der har en saa udmærket Plads i de højere Kredse. Naar hun seer i Fremtidens Perspektiv, er den kongelige Højhed rykket et anseeligt Stykke nærmere, og den grevelige Familie Taugenichts er ganske nær. Grev Taugenichts er gift med en Habenichts, der er en Kousine til Louis Habenichts's Fader — Etatsraadinden vil komme i Slægtskab med Familien Taugenichts, frydefulde Tanke! I Virkeligheden standsede Greven nogen Tid efter Etatsraaden paa Gaden for at lykønske ham og udtalte da, om end ikke som et Haab, saa dog som en Forventning, at han vilde komme til at gjøre Fruens Bekjendtskab — Grev og Grevinde Taugenichts skulde indbydes til Brylluppet.

Og Brylluppet holdtes med overordentlig Glands. Alle Mennesker vidste nøiagtigt, hvor mange Vogne og

Brudepiger der skulde være. Der uddeeltes Billetter til Kirken, og man havde Theaterkikkerterne med. Der gik et Rygte om, at der, for bedre at orientere Tilskuerne, ved Indgangen skulde uddeles et Program for Forestillingen, navnlig indeholdende en Liste over „Personerne", men dette viste sig til levende Beklagelse for Mange ugrundet. Den mindre Handlendes Døttre vare ej frie for at være noget stolte af, at de havde været saa lykkelige at faae Billetter paa femte Haand; det forekom dem, at de derved vare traadte i en vis Forbindelse med Familien Rig. Andægtigt stemte og med deres nye Hatte begave de sig til Kirken, hvor de følte sig fuldstændigt lønnede for alle deres havte Anstrengelser, thi Skuet var virkeligt storartet, og hvilke Studier kunde her ei gjøres i Valget og Sammensætningen af Stoffer og Farver!

Brylluppet var en offentlig Udstilling af Familien Rigs aristokratiske Bekjendtskaber. Etatsraadindens Hjerte kunde med Rette, saavidt Pladsen bag den Fløjelskjole tillod det, svulme af Stolthed over disse Ekvipager, som fore frem og tilbage foran Kirkedøren, og disse Uniformer og Ordener og adelige Titler, som kom op ad Kirkegulvet til hendes Datters Bryllup. Og Grev og Grevinde Taugenichts alene! Alle Tilskueres Hoveder vendtes om, og der løb en ærbødig Mumlen ned igjennem Stolerækkerne, da de kom; ikke en Kvadrattomme paa Grevens Bryst, uden at den jo bar sit fabelagtige Dyr, og Grevinden, hvilke Diamanter!

Og i Overværelsen af en saadan Forsamling blev Frøken Ida Rig Fru Ida Habenichts.

De to unge Herrer Rig vare efter et nyt Ophold i England komne hjem til dette Bryllup. Under de Festligheder, som fulgte derpaa, saae den ældste en dejlig, ung Frøken Habenichts, en fjern Slægtning af hans Svoger. En fuldendt Skjønhed var det, kun noget bleg og med et tungsindigt Udtryk i sit smukke Ansigt. Alt dette gjorde øjensynligt et vist Indtryk paa den unge Handelsmands Hjerte; men det stemmede ej med Forældrenes Planer at deelagtiggjøre mere end eet Medlem af Slægten Habenichts i de Rigske Formuegoder, og som en lydig Søn opgav han sine smukke Planer om at lyksaliggjøre det tungsindige, unge Ansigt ved Tilbudet om at blive Fru Grosserer Rig.

Han hengav sig derpaa ligesom sin Broder til Opelskning af Bakkenbarter og blev en lidenskabelig Ynder af at kjøre omkring i de vidunderligste Vogne af Verden, indtil han endeligt forlovede sig med en rig Grossererdatter med fed Hals og en bred Mund — en fuldstændig Kontrast til den lette, yndige, unge Adelsdame. Hans Broder derimod bestemte sig til at blive en ugift Associé af Huset. Han antog paa Visitkort og andre offentlige Dokumenter Navnet John istedetfor Johannes, satte sin Hat bag ad Nakken og kaldte Landets Kobbermønter „Pence". Iøvrigt tragtede han ærgjærrigt efter at blive anseet for en fuldendt Gourmand.

Etatsraad Rig blev Konferentsraad. Den store Mand blev endnu større. Videnskabsmænd, Digtere, Konstnere, ja selv Rangspersoner med over et halvt Dusin Ordener, hvor smaa bleve de ej ved Siden af ham, hvor ganske smaa!

Hvad Fru Rig saae i Fremtidens Perspektiv, gik i Opfyldelse: hun saae kongelige Højheder hos sig og var vel seet hos dem og selv hos Grev Taugenichts's.

Hendes Børns Stillinger vare med den ene Undtagelse blevne, hvad Moderhjertet ønskede.

Lykkelig den, hvis Forhaabninger saaledes opfyldes!

III

Familien Habenichts.

Naar det paastaaes, at Familien Habenichts engang har været umaadeligt rig, er det vanskeligt nærmere at angive det Tidspunkt, da den har befundet sig i disse abnorme Forhold. Ordet „engang" har imidlertid en saa overordentlig vid Betydning, at det lader sig forsvare at anvende det paa en Tid, der ligger ligesaa fjernt som den, der frembragte hiin berømte Mand i en Mose med et Par røde Hoser, om hvem Alle i deres Barndom have hørt tale. Og at de da existerende Habenichtser have været i Besiddelse af utrolige Rigdomme, er Noget, som det vilde være ligesaa vanskeligt at modbevise som at bevise. Lader man imidlertid denne Paastand, som det er Familien selv i højeste Grad magtpaaliggende at hævde, staae hen, saa er det dog et Faktum, at Slægtens Formuesomstændigheder fra den Tid af, da den optræder i Historien, stadigt have været i en alt Andet end glimrende Forfatning.

En Habenichts nævnes allerede paa Korstogenes Tid og skildres som et ægte Medlem af Familien, der

havde Meget at vinde og Lidet at tabe. I en senere Tid ernærede Habenichtserne sig paa en lille Borg i Tydskland, smukt beliggende paa en høj Klippe med Udsigt til en af Rejsende temmelig befærdet Dal. Sandsynligviis paa Grund af den ringe Udvikling af Datidens formueretlige Begreber ansaa Borgherren Vejen gjennem Dalen for sin private Ejendom og fandt sig foranlediget til kun imod Erlæggelsen af en ikke ubetydelig Afgift at tillade andre Folk, navnlig af Handelsstanden, at benytte den. Kjøbmændene paa deres Side gjorde sjeldent Vanskelighed ved Erlæggelsen af disse Passeerpenge, naar de pludseligt saae sig standsede af den pandserklædte Ridder Habenichts i Følge med en Snees andre pantserklædte og skjæggede Fyre. Undertiden kunde det vel være Tilfældet, at en eller anden Handelsherre, der selv var ledsaget af bepantsrede og skjæggede Fyre, tillod sig at have nogle fra Ridderens Forestillinger forskjellige Begreber om Ejendomsret; men Følgen af en saadan Uenighed om Retsbegrebet var da gjerne, at den gjæve Ridder og hans skjæggede Fyre sloge Nogle af Handelsmandens skjæggede Fyre ihjel, joge de Andre bort, konfiskerede, hvad Kjøbmanden førte med sig, og gav ham selv fri Kost og Logis i et lille Kjælderaflukke, indtil han i den Grad skiftede Tanker, at han ej alene indrømmede, at Ridderen var i sin fulde Ret, da han borttog alt hans Gods, men endog forpligtede sig til at betale en rund Sum til Straf for sin gjenstridige Opførsel.

Denne Næringsvej var upaatvivleligt ret indbringende for Habenichtserne; de lagde vel ingenlunde op,

men deres Udgifter stode paa den anden Side ikke idet Familien senere saa karakteristiske Misforhold til Indtægterne. I det Hele taget var denne Tid deres Guldalder.

Men efterhaanden fik Navnet Habenichts en daarligere og daarligere Klang i de nærliggende Lande. Borgermester og Raad i flere Byer begyndte at oplægge underfundige Planer mod Familien, og da der udbredte sig det Rygte, at Ridder Habenichts engang, da han havde gjort en længere Udflugt, aldeles havde forglemt et Par Handelsmænd, der befandt sig i de smaa Kjælderaflukker, og da disse som Følge heraf vare sultede ihjel, besluttede man i sin Indignation at sætte disse Planer iværk. Man anskaffede sig adskillige af de sædvanlige beskjæggede og bepantsrede Fyre og begyndte med dem at belejre den lille Borg. Ridderen havde imidlertid faaet Lejlighed til at sende Bud til forskjellige Beslægtede i en anden Egn, der med ham vare enige i at betragte Borgermesters og Raads Foretagende som et højst krænkende Indgreb i deres Langsrettigheder. De samlede derfor, hvad de havde af de titomtalte Fyre, der overhovedet dengang var en vigtig Ingredients i Samfundet, og angrebe i Forening med Ridder Habenichts de Belejrende, sloge Endeel af disse Fyre ihjel, skaffede adskillige svære Borgermænd Slagtilfælde paa Halsen ved at tvinge dem til at løbe hjemad i en for dem uvant Hast, hængte, hvad de kunde faae fat paa af Borgermestre og Raader, deeltoge i et muntert lille Aftengilde for deres Ven Habenichts og droge saa hjem med Bevidstheden om at have fuldført en god Gjerning.

Men under en af de følgende Habenichtser fik Tingene et andet Udseende. Ved Hjælp af forholdsviis store Kvantiteter af Fyre havde Borgerne i flere Byer handlet ilde med flere maleriske Smaaborge i de nærliggende Distrikter, idet de havde brændt dem af og slaaet Besidderne ihjel, og Turen kom endeligt til Habenichts. Han fik ingen Hjælp, thi der var Ingen, som kunde hjælpe ham; den lille Borg blev indtagen og brændt, de Fyre, der forefandtes, bleve hængte tilligemed Besidderens Broder i Mangel af Besidderen selv, der paa en eller anden underfundig Maade var undsluppen.

Saaledes blev Slægten fordreven fra sit Fædrenehjem; men Habenichtser med gode Kaarder og tomme Punge vare dengang en meget efterspurgt Artikel. Habenichtser sværmede om ved alle Hoffer, snart hos Keiseren, snart i Italien, snart i Frankrig og snart i Spanien, ja endog i Tyrkiet, hvor En blev Renegat og fik en høj Post og et stort Harem. Habenichtsers Blod vædede alle de store Valpladse, det flød ved Nancy og ved Marignano, ved Sempach og i Nederlandene, i Mexiko og ved Hemmingstedt.

Snart vare Habenichtserne i de højeste Stillinger — thi klogtige Hoveder vare de — snart maatte de nøjes med at optræde som ganske almindelige, pantserklædte og skjæggede Fyre. Den vigtigste Indvending, der iøvrigt kunde gjøres mod dem, var den, at de vare lidt ubestandige i deres Sympathier, og at som Følge deraf deres Troskab imod det Parti, de tjente, ikke altid holdt ud med deres Sko.

Trediveaarskrigen var det rette Element for Habenichtser. En Oberst af dette Navn kæmpede under Tilly tappert ved Lutter am Baremberg og fulgte som Oberst den keiserlige Hær gjennem Holsteen og Sønderjylland ind i Nørrejylland. Her indkvarterede han sig paa en stor Herregaard, hvis Ejer, en ung Hr. Lykke, var dragen afsted med den danske Hær, og overtog velvilligt samtlige Godsers Bestyrelse. Dette var forøvrigt et Hverv, der havde sine Behageligheder. Borgen selv var stor og smuk og vidnede om Ejerens Rigdom; i de store udskaarne Egekister var der blevet ikke saa lidt godt Sølvtøj tilbage, skjøndt det Meste var skaffet afvejen. Kjælderen var saa vel forsynet, at der efter Oberstens Ophold endnu var en stor Deel tilbage, og i de store Skove og ude, hvor Hedestrækningerne begyndte, var der den fortrinligste Jagt. Alt var ret efter Oberstens Smag; han følte sig særdeles vel, og mangen smuk Solskinsdag, naar han fra et af Taarnene saae ud over det vide, herlige Landskab, som var i de Lykkers Eje, og mangen stormende Aften, naar han med et velfyldt Sølvkruus foran sig sad ved Kaminen, tænkte han med stille Veemod paa, hvor langt behageligere det dog vilde være at leve og døe paa saadant et herligt Gods fremfor at jage frem og tilbage fra Tyrol til Elben og fra Rhinen til de bøhmiske Bjerge, stadigt med Udsigt til at faae en fordømt Kugle gjennem Vamsen og ind i Brystet. Naar Hr. Lykke endda havde været gammel og havt en eneste Datter — ugift, vel at mærke — saa havde det staaet til Obersten selv at opgive dette urolige Liv og for Resten af sine Dage

at sikkre sig den behageligste Stilling. Der var ovenikjøbet al Sandsynlighed for, at den unge Jomfru Lykke vilde være meget smuk, ialtfald at dømme efter alle de kvindelige Familieportræter. Hvilke lokkende Drømmerier! Obersten blev næsten blød om Hjertet ved at tænke sig selv som en patriarkalsk Familiefader og følte, at det maaskee kunde være kommet saa vidt med ham, at han havde ladet sig bevæge til at spendere Noget paa en eller anden værdig, trængende Helgen ved en af hans egne Kirker. Den eneste Mangel ved det Hele var, at der ikke var nogen ung Jomfru Lykke, der kunde vel komme en, men saa var den tappre Oberst maaskee for længe siden bleven skeletteret af tydske Orme.

Armeen blev trukken bort fra de danske Provindser; for sidste Gang red Obersten ud af Borgporten og kastede et veemodigt Afskedsblik ud over Skove og Marker. Han drog mod Syden, deeltog i Stormen paa Magdeburg og gjorde der ret gode Affærer. Ikke længe efter gjorde en svensk Kugle ham imidlertid stivbenet; han følte paany den Længsel efter et stille Liv dukke op, som først var bleven til paa den danske Borg, og ægtede da ogsaa en sachsisk Dame, der vel langtfra besad de Rigdomme, som den i hans Fantasi levende Jomfru Lykke, men dog havde en ret anstændig, lille Ejendom. Han fik en Søn, mistede sin Kone, satte sin Formue overstyr og døde selv — Alt i Løbet af en Snees Aar.

Den unge Junker Kuno v. Habenichts, skjøndt en smuk og begavet Yngling, befandt sig i en ingenlunde misundelsesværdig Stilling. Han tilbragte nogle Aar

med at flakke om i Tydskland og lede efter sin Lykke; men denne lod til at være vanskelig at finde. I det Hele var Prisen paa Habenichtser falden betydeligt paa det indenlandske Marked, og efter hvad han kunde bringe i Erfaring, ogsaa paa de fleste udenlandske. Da modtog han en Dag Efterretninger fra en udvandret Ven, en Junker v. Taugenichts; denne var dragen til Danmark og havde fundet, at Landets Hovedstad Kjøbenhavn, i Mangel af Andet, var et ret behageligt Opholdssted. Kuno v. Habenichts, som ej saae nogen anden Udvej, bestemte sig til at følge sin Vens Exempel og — udvandrede.

Nu indtræder et Vendepunkt i Familiens Historie. Dens Livsopgave vedbliver at være den samme — at røve fra Samfundet. En Kaarde, et Pantser og et Skjæg have hidindtil været de Vaaben, med hvilke man kæmpede. Tiderne havde forandret sig, og disse Midler vilde ej længere slaae an; men Habenichtserne have ogsaa forandret sig med Tiderne, thi det er en af deres store Egenskaber altid at følge med Tiden, altid at bøje sig, altid give efter, men med Øjet stadigt heftet paa Formaalet. Tiderne ere blevne mere civiliserede, Habenichtserne ere ogsaa blevne det. De ville vedblive at røve fra Samfundet — røve, thi de søge Arbejdets Løn uden selv at ville arbejde, men de ville røve paa den meest civiliserede Maade af Verden, røve med siirlige Buk, med vindende Væsen, med Smiger, smukke Klæder og smukke Øjne; det er deres Vaaben! Talenter anvende de, men selskabelige Talenter. Denne Maade at røve paa er et af de Særkjender for Familien Habe=

nichts, der adskiller den fra den øvrige Deel af den store Slægt „Pengeløs“. Ingen af de civiliserede Habenichtser har nogensinde overtraadt Lovene; Sligt fandt kun Sted i hine raae Tider, da Slægten endnu befandt sig i sin Barndomstilstand, deres Adfærd er aldrig i fjerneste Maade lovstridig, — endskjøndt de røve.

Hvad røve de da med deres uskadelige Vaaben? Meget og Lidet efter Omstændighederne, og eftersom Familietalenterne ere mere eller mindre udviklede. Snart er det et Embede, snart en Formue i Skikkelse af et „Parti“, snart er det blot en selskabelig Stilling, der atter skal benyttes til at føre Kampen videre, og den kan blive et meget brugbart Middel i en ægte Habenichts's Haand. Derfor er der en inderlig Forbindelse mellem Familien og Statskalenderen; den danner en Planteskole for Kammerherrer og for Alt, hvad der ender paa —junker; en saadan aristokratisk Titel er en Forgyldning, der dækker mangt et skrøbeligt Sted. Skade kun, at Forgyldningen er uægte!

Saaledes med uskadelige Vaaben og paa lovlig Maade gaae Habenichtserne paa Rov. De ere ofte heldige i deres Bestræbelser, men der er en ulykkelig Skjæbne over det, de erhverve: det forsvinder saare hurtigt i deres Hænder; Kampen maa bestandigt fornyes, — atter et Særkjende for Familien!

Men til Gjengjæld besidder den ogsaa en sjelden Egenskab, en Evne til i magre Aar, naar Rovet er fortæret, at kunne leve som i de fede, til at kunne bruge Meget uden at besidde Noget, atter et Særkjende

for Familien! Den har løst et socialt Problem, hvorpaa Utallige have arbejdet forgjæves.

Kæmpende og røvende paa den omtalte civiliserede Maade er Familiens Liv i de to næste Aarhundreder. Den indvandrede Junker Habenichts gik frem aldeles i Overeensstemmelse med de ovenfor opstillede Regler for Familiens Levemaade og Næringsveje. Hans vindende Væsen skaffede ham snart indflydelsesrige Beskyttere, blandt hvilke den allerede meget formaaende Taugenichts, hvis Gunst Habenichts aldeles forstod at vinde ved den Maade, hvorpaa han nu til enhver Tid anerkjendte sin tidligere Vens Overlegenhed. Efter saaledes at have vundet fast Fod paa sit nye Opholdssted begyndte den unge Adelsmand at see sig om efter det gode Parti. Der var eet saadant, som opfyldte alle mulige Betingelser, en ung Jomfru Lykke, aldeles en Jomfru Lykke efter det af hans salig Fader opstillede Mønster. Endskjøndt Taugenichts allerede var hendes erklærede Tilbeder, var dette hans Ven ingensomhelst Hindring for at blive hans Rival, da denne meget rigtigt ræsonnerede som saa, at Besiddelsen af Jomfru Lykke vel opvejede Taugenichts's Venskab. Taugenichts blev imidlertid den Lykkelige, og mærkeligt nok varede det ikke længe, før Venskabsforbindelsen mellem ham og Habenichts atter var gjenoprettet. Den blev knyttet fastere og fastere; Habenichts blev en fast Gjæst i Taugenichts's Huus, denne tabte store Summer til ham, laante ham andre store Summer, og i det Hele var det en ikke ubetydelig Deel af Indtægterne fra de Lykkers fordums Godser, der gik i Lommen paa Habe=

nichts's Fløjelsvams. Under sin stadige Fremadskriden paa Magtens og Ærens Bane tabte Grev Taugenichts ej heller sin Ven af Syne, men hjalp ham til en ret anseelig Post.

Overhovedet er et godt Forhold imellem Habenichtserne og Greverne Taugenichts gjennemgaaende i Familiens Historie, et Forhold, der har været af overordentlig Vigtighed for Habenichtsernes Stilling i Samfundet, ja endog undertiden været den eneste Støtte for det vaklende Huus. Greverne Taugenichts have ofte søgt sig Ægtefæller i Familien, thi Skjønhed er en Egenskab, der er arvelig for Habenichtserne, og de unge Frøkner Habenichts plejede at optræde som glimrende og beundrede Hofskjønheder, indtil de i denne Egenskab havde fundet et „godt Parti".

Komtesser Taugenichts have endogsaa undertiden ikke anseet det for nedværdigende at antage Navnet Habenichts; een Gang, da et usædvanligt begavet Medlem af denne Familie havde opnaaet en høj Post, blev Partiet endog anseet for fordeelagtigt, og den daværende Lehnsgreve Taugenichts gav sin Datter i Medgift et jydsk Gods, der uden at høre til Stamhuset hidtil havde udgjort en Deel af de grevelige Besiddelser. En af den tydske Oberst's Efterkommere blev altsaa dog Ejermand af endeel af disse herlige Jorder og store Skove; men selvfølgeligt var denne Tilstand ej af lang Varighed.

Familien udbredte sig iøvrigt stærkt. Det er langt fra, at den udelukkende har hjemme blandt Samfundets højeste Kredse, den forgrener sig fra Hoffet af i alle

mulige Retninger og ender med rødnæsede Skovridere og Toldbetjente med 300 Daler om Aaret, dens laveste Sønner, der ganske have tabt Racens ædle Egenskaber og kun have tilbage en dunkel Bevidsthed om at være fødte til noget Højere.

Andre Habenichtser, der ej ere saaledes degenererede, danne en Art Overgangsformer. Saaledes vegeterer et Skud af Stammen i en lille Kjøbstad. Hr. Habenichts er Postmester; Embedet er vel ikke stort, men til Gjengjæld har han faaet det fra en meget underordnet Post i et Kontor uden at besidde nogensomhelst anden Adkomst end den med sit vindende Væsen at have gjort et saa fordeelagtigt Indtryk paa sine høje Foresatte, at disse, overbeviste om hans store Værd, anvendte hele deres Indflydelse paa at skaffe ham denne Ansættelse. Embedet bestyres iøvrigt tilfredsstillende af Formandens Fuldmægtig, og Postmester Habenichts gjør sig Livet saa behageligt som muligt. Han og hans Frue, en forhenværende Guvernante, regnes med Rette blandt Byens Honoratiores og omgaaes meget med Omegnens adelige Herregaardsfamilier, der i den mennesketomme Egn have tabt endeel af deres naturlige Kræsenhed og ingenlunde kaste Vrag paa Postmesteren. De høre vel med tavs Mistvivl paa hans henkastede Yttringer om at være af adelig Familie, men see dog gjerne baade ham og hans Frue; thi Postmesterens Væsen ligeoverfor dem er ikke alene saa vindende og indsmigrende som vel muligt, men han har altid en Mængde pikante Anekdoter og Smaanyheder paa rede Haand og forstaaer ved en vel anbragt, lille Tilsætning

at forvandle en hvilkensomhelst lille Begivenhed til en lille Skandale. Fru Habenichts er om muligt endnu mere vindende og indsmigrende end sin Mand; hendes Ængstelighed for ved det mindste Ord ikke at lægge den tilbørlige, ubegrændsede Ærefrygt for Dagen er overordentlig og gjør i Forbindelse med hendes stadige Beundringsparoxysmer over Alt, hvad hun seer og bliver Vidne til, et meget tiltalende Indtryk.

Herregaardene ere den Sol, hvorom Postmesteren drejer sig, og en Afglands af deres Storhed udgaaer fra ham, laant ligesom Maanens Glands, men dog smuk at see til og meget imponerende for Kjøbstadens Indvaanere, ligeoverfor hvem Hr. Habenichts og hans Frue altid optræde med en vis Overlegenhed. De nære ikke den ringeste Tvivl om hans adelige Fødsel, de see tvertimod i hele den Habenichts'ske Levemaade Beviser for Sandheden af hiin Paastand. Ved Postmesterens aarlige Middagsselskab er der saaledes altid noget Aparte ved Anretningen, som man nylig har lært ham et eller andet adeligt Sted, og som i Borgernes Øjne tilfulde opvejer selve Retternes Tarvelighed. Postmesterens Dagligstue, hvor Sofaen er rykket ud midt paa Gulvet, og hvor der paa Bordet det ene Aar efter det andet findes de samme tre Bøger i pressede Shirtings-Bind og de samme fire aabne Godtkjøbs-Syæsker, ansees for et Mønster paa Elegance i Dekorationsfaget, og det er en almindeligt udbredt Overtro, at Postmesteren, naar han er i Hovedstaden, er en yndet Gjæst i Hofcirklerne.

Men det er endnu ikke disse Habenichtser, der spille den store Rolle. Denne er den Linie forbeholdt, der i fuldeste Maal har bevaret alle Familieegenskaberne og er bleven støttet af dem, af Rangforordningen og af Forbindelsen med Grev Taugenichts og andre store store Huse, det er von Habenichtserne.

En saadan Green af Slægten er Kammerherre v. Habenichts's Familie. Ingen Dødelig kunde opgive, hvori hans Indtægter bestode, og dog beboede han en stor Lejlighed, holdt Tjener, og hans Søn og eneste Barn, den unge Louis v. Habenichts, var en fashionabel Love. I Familiens Værelser herskede en vis Elegance, som navnlig Etatsraadinde Nig beundrede. Upaatvivleligt havde Udstyrelsen af dem ikke kostet det Halve af, hvad alene hendes Tæpper og Gardiner vare værd, og dog — hun maatte tilstaae det for sig selv — skjøndt Betrækket paa Kammerherrens Sofaer var lidt falmet, og Gardinerne langtfra vare nye, var der dog et elegant Anstrog over det Hele, som hun manglede, og som dækkede de falmede Betræk og de gamle Gardiner.

Kammerherre v. Habenichts selv var en smuk, gammel Mand med et meget vindende, skjøndt meget fornemt Væsen. Hver Vinter, saa længe man kunde huske, havde han baaret den samme med Pelsværk kantede Frakke; men hver Vinter saae han lige fornem ud i den. Kammerherreinden havde en Kaabe, der var et Sidestykke til Kammerherrens Frakke, og hun var ogsaa i alt Andet et Sidestykke til ham, kun endnu mere fornem. Hun holdt meget af at protegere Dig=

tere og Konstnere og gjorde det med en Mine, som om det stod i hendes Magt øjeblikkeligt at kunne afkjøbe dem alle deres Arbejder. Den unge Louis v. Habenichts var et smukt, ungt Menneske og af Naturen meget godt begavet, men da det var hans ædle Ærgjerrighed at spille en ung Grev Taugenichts's Rolle, følte han sig ikke opfordret til at drage nogen Fordeel af denne tilfældige Omstændighed. Hans Fremtid maatte derfor nærmest beroe paa „et godt Parti", og at finde dette var hans Forældre meget magtpaaliggende. Bekjendtskabet med Etatsraad Rigs kom i denne Henseende meget vel tilpas. Frøknerne Rig vare vel ikke af Adel, men Kammerherren var fulgt med Tiden, som alle Habenichtserne jo gjøre, og var bleven liberal nok til, at denne Mangel ved de unge Damer ikke vilde kunne have nogen afgjørende Indflydelse paa hans Dom over dem. Han forhørte sig, saavidt det lod sig gjøre, om Etatsraadens Formuesomstændigheder, og efterat han saavidt muligt havde indhentet Oplysninger, ønskede han Intet ivrigere, end at hans Søn var en Mahomedaner, for at han paa een Gang kunde ægte alle tre Frøkner Rig.

Hvad Louis angik, da var det hans Hovedopgave at bære Tilværelsens Byrde med rolig Elegance som et nødvendigt Onde; han overlod det derfor til sine Forældre og da navnlig til sin Fader at raade i denne Sag, som det forekom ham bedst. Frøken Ida Rig var den af de tre Søstre, der tiltalte ham meest, da hun øjensynligt var den, der beundrede ham meest, og desuden havde et ret underholdende Talent til at gjøre

Nar ad Folk. Naar han derfor ej befandt sig i en Periode, hvori han i altfor høj Grad følte sig generet ved den Ulejlighed, det gjorde En at skulle existere, viste han hende en udsøgt Opmærksomhed.

Dog lod det til, at han ikke ansaae det for nødvendigt at ile med at sikkre sig den smukke Idas Haand. Alt i et Aar havde han nu viist hende netop den samme Grad af Opmærksomhed, og det syntes ham ikke magtpaaliggende med det Første at gjøre noget videre Skridt.

Det var Sommer, Etatsraaden laa ude paa sit smukke Landsted og skjøndt Louis netop dette Aar tilbragte en stor Deel af Sommermaanederne i Byen, var det dog temmelig sjeldent, at han følte nogen Opfordring til at tage den lange Vej derud. Han havde lovet at tilbringe nogle Dage hos Familien, men han manglede Kraft til at tage en afgjørende Beslutning og opfylde dette sit Løfte, skjøndt han vidste, at naar han først var kommen ud til Landstedet, vilde hans Ophold der blive ret behageligt, ialtfald behageligere end i Byen, hvor det forekom ham temmelig utaaleligt. I August Maaned tiltog Utaaleligheden i en saa foruroligende Grad, at han begyndte at tænke paa, om det dog ikke nu kunde være paa Tiden at fatte den kraftige Beslutning. Denne Forestilling opsteg navnlig levende hos ham en smuk Formiddag, der forekom ham endnu utaaleligere end nogen anden smuk eller ikke smuk Formiddag i Aarets tolv Maaneder. Han befandt sig

paa sit Værelse i en piinlig Uvished om, hvad han egentlig havde Lyst til. Han troede at føle Lyst til at ryge og tændte en Cigar, men kom efterat have gjort nogle Drag til det Resultat, at han dog egentlig ikke havde Lyst til at ryge, hvorpaa han kastede sig paa sin Sofa og hensank i Betragtningen af sine Støvler.

Da han ogsaa var bleven kjed deraf, besluttede han sig til at læse en Artikel i et Blad, som hans Fader havde anbefalet ham som meget interessant, men da han efter Læsningen af den første halve Spalte endnu ikke havde følt sig særligt interesseret, lagde han træt Avisen fra sig og stillede sig derpaa hen i sit Vindue. Det vendte ud til Gaarden, hvor nogle Brændeskjærere stode og huggede og savede Brænde; han gabede nogle Gange ad dem og gabede derpaa ad Vinduerne i Mellembygningen, i et af hvilke der undertiden sad en smuk Pige og syede; men da hun i Løbet af 4 Minuter endnu ikke var kommen tilsyne, vendte han Øjnene herfra og gabede imod den klare, blaa Himmel.

Han fik et Øjeblik Mistanke om, at han havde Lyst til at gaae ud, men ved at tænke paa Trapperne overbeviste han sig om, at det Modsatte var Tilfældet, hvorpaa han spejlede sig, kastede sig atter paa sin Sofa og filede paa sine Negle.

Atter troede han at spore Lyst til at ryge og tændte paany en Cigar, men følte strax, at han atter havde taget fejl af sin Tilbøjelighed.

Han saae paa Neglene, men der var Intet mere ved dem at foretage; han saae paa Loftet, paa Gulvet, paa sine Jagtstykker, paa sine Fleuretter og paa sin Hund, næsten mistvivlende om, at det skulde gaae op for ham, hvad

han egentlig havde Lyst til, om han overhovedet havde Lyst til Noget; hans Øje faldt paa en Theaterkikkert, der laa paa Skrivebordet, og dèt blev ham klart, at det vilde have adspredt ham meget at see en lille Ballet. Da han imidlertid ej saae nogen Mulighed for at faae dette Ønske tilfredsstillet, tog han i et Anfald af dybt Mismod igjen fat paa den interessante Bladartikel og vedblev at læse, indtil han skulde til at vende Bladet om, da opgav han Foretagendet. Han gabede atter, indtil han pludseligt følte, at Lyden af Brændeskjærernes Saven generede ham meget, og at der var saa utaaleligt hjemme, at han ikke havde noget andet Valg end at gaae ud. Han spejlede sig, tog sin Hat, fløjtede ad sin Hund og gik.

Han drev planløst om, indtil han paa Trappen udenfor et Konditori saae et Par Hunde, som han gjenkjendte, da de tilhørte nogle unge Mennesker af hans nære Bekjendtskabskreds. Han sluttede, at Ejermændene til disse Dyr maatte befinde sig indenfor, troede at føle, at der opdukkede en Lyst hos ham til at spise Frokost, anviste derfor sin Hund Plads mellem de andre, spejlede sig i Glasdøren og gik ind. De unge Mennesker vare der virkeligt; man vexlede adskillige pantomimiske Gjenkjendelsestegn, og Louis v. Habenichts sank ned paa en Kanapee, hvor han besluttede sig for Chokolade; Chokoladen var dog ikke tilfredsstillende, hvorfor han opgav den og bestilte Kaffe. Da han havde overvundet de Besværligheder, som det medførte at drikke den, saae han ud af alle Vinduerne og

indledte en Samtale i lakonisk Stiil med et af de unge Mennesker, som sad og saae paa en Avis.

Ved at kaste et Blik ud af Vinduet opdagede han et Menneske, der ilede afsted med en Rulle Papirer under Armen, og fandt sig ved dette Syn paa en eller anden uforklarlig Maade opfordret til at udtale det Ønske, at han var paa en Prokurators Kontor. Det unge Menneske, der ikke saae sig istand til at fatte Meningen af disse Ord, smilte taaget og svarede, at „den kunde han ikke".

Et andet ungt Menneske bringer den interessante Nyhed, at Løvehale igaar har flyttet sin Skilning over paa højre Side. Louis Habenichts føler i dette Ojeblik Kraft til at fatte den afgjørende Beslutning at løsrive sig fra sin Omgangskreds i Hovedstaden og modtage Etatsraadens gjæstfrie Tilbud: han rejser sig næsten med Energi og forlader den lille Vennekreds.

Ved sin Hjemkomst fandt han imidlertid et Brev fra sin Ven og Slægtning, den unge Greve Taugenichts, der underrettede ham om, at hans Selskab vilde være særdeles kjærkomment paa Familiens Herresæde, og tillige bragte ham i Erindring, at Jagttiden snart begyndte. Louis følte sig unægteligt sin Ven ret forbunden for dette Brev og bestemte sig til snarest muligt at drage til Jylland.

Han meddeelte sine Forældre sin Hensigt, og disse fandt Intet herimod at indvende, naar han ej udstrakte sit Besøg for længe og først tog ud paa Strandvejen for at gjøre en Afskedsvisit hos Familien Rig; men imod dette Sidste protesterede han paa det Bestemteste,

skjøndt den gamle Kammerherreinde udtalte sin Frygt for, at Etatsraaden skulde ansee det for en Mangel paa Hoflighed; men Louis erklærede, at han ikke allerede nu vilde gjøre sig selv til Slave, hvorved han indirekte antydede, at han paa et senere Tidspunkt maaskee kunde være tilbøjelig til at indtræde i en saadan Fornedrelsestilstand. Faderen forsøgte endnu flere Overtalelser; men da Louis tilsidst med den største Bestemthed erklærede, at han vilde være fordømt, hvis han gjorde det, følte Kammerherren sandsynligviis, at det vilde være at paadrage sig et altfor stort moralsk Ansvar, om han vilde bevæge sin Søn til en Handling, der havde saadanne Følger, og lod ham rejse.

Han drog afsted til Taugenichtsernes Herresæde, de Lykkers herlige, gamle Borg, beliggende i en af det østlige Jyllands smukkeste Egne. Fra dens Taarne saae man store Skove og stille Søer, Kirker og Møller og Landsbyer — Alt Greverne Taugenichts's Ejendom, det samme herlige Skue, som den tydske Oberst Habenichts havde beundret for 200 Aar siden.

Louis fandt en særdeles venskabelig Modtagelse; den gamle Greve, hvis Gemalinde er en født Habenichts, har altid yndet hele denne Familie og særligt Louis, den unge Greves Ven, hvem hun betragter som et Mønster paa en ung Adelsmand.

Der var flere Fremmede paa Gaarden, og der ankom, eftersom den 12te September kom nærmere, hver Dag flere. Der var en indtørret Baron og to andre gamle Herrer, som udgjøre Grevens Whistparti, og som fra den Tid, da de vare unge og den gamle Grev

Taugenichts var den unge Grev Taugenichts, hvert Aar have tilbragt disse Uger, for dem de behageligste i hele Aaret, paa dette Herresæde og havt de samme Værelser med akkurat de samme Møbler i alle de mange Aar, og som i det Hele taget finde Alt hos deres ophøjede Ven akkurat som for mange Aar siden, og af denne og andre lignende Grunde ere tilbøjelige til at antage, at hele Verden i den Tid ikke har forandret sig noget. Der var en heel Mængde andre Herrer, næsten alle ældre med graae Knebelsbarter, fiint Linned, fine Navne og smaa, runde Maver.

Det var intet Under, at der forsamlede sig et saa stort Selskab, thi Jagten er udmærket, og Grev Taugenichts er den Mand, der kan gjøre sine Jagtgjæster Livet behageligt. Al hans Rigdom udfoldes paa denne Tid af Aaret, det gamle Dækketøj, der fylder de store, udskaarne Egekister i de lange Gange, det svære, gamle Sølvtøj og de gamle Vine. Den gamle Kok opbyder selvfølgeligt hele sin Konst, og Gartneren har arbejdet hele Aaret og brændt mange Tønder Kul for at frembringe de Annanasser og smaa Viintræer med de store Viindrueklaser, der hver Dag i denne Tid pryde det grevelige Taffel.

Foruden det jagende Selskab traf Louis endnu andre Gjæster hos Greven, nogle Slægtninge, som han vel havde hørt omtale, men aldrig før seet, nemlig en gammel Amtmandinde Habenichts med hendes to Børn, en Søn og en Datter. Den gamle Amtmandinde var ingenlunde rig, men hun blev behandlet med samme Udmærkelse af den Taugenichtske Familie, som

om hun havde været den Rigeste af de Rige, og hun fortjente ogsaa at behandles med Udmærkelse, ikke alene fordi hun var Amtmandinde og født Comtesse, men ogsaa fordi hun var en af de elskværdigste, gamle Damer, man kunde træffe, med et smukt, gammelt Ansigt af et alvorligt, ja tungsindigt Udtryk, som vidnede om megen Modgang, en tarvelig Klædedragt og magre, hvide Hænder — den unge Taugenichts havde hende mistænkt for at være „hellig" og støttede sin Beskyldning derpaa, at hun altid førte en gammel Bibel med sig og sang Psalmerne halvhøjt om Søndagen, naar man var i Kirke. — Moderens tungsindige Udtryk syntes at være gaaet i Arv paa hendes Børn. Sønnen, Georg, var et højt, smukt Menneske med et noget tilbageholdende Væsen. Han skulde være meget begavet og meget flittig; Grev Taugenichts klagede over, at han var en Særling, navnlig fordi han under sit Universitetsliv haardnakket vedblev at vægre sig ved at lade sig indføre i de store Kredse, hvori hans Familie hørte hjemme. Den unge Frøken Anna var mørk og bleg som sin Broder, men iøvrigt en udmærket Skjønhed.

Fru Habenichts og hendes Datter boede paa et lille Landsted i Nærheden af den jydske Stad, hvor de havde levet i hendes Mands Tid; thi da hun ej var i Besiddelse af Familiekonsten, var hun nødsaget til at leve, som hendes Indtægter tillode det. Den afdøde Amtmand derimod havde, trods mange gode Egenskaber været en ægte Habenichts; som Følge heraf havde han anseet det for nødvendigt at leve paa en ligesaa

stor Fod som de af Omegnens Familier, hvis Indtægter mange Gange overstege hans, og heraf var atter Følgen bleven, at han ved sin Død havde efterladt sin Enke en ikke ubetydelig Gjæld, hvoraf dog en stor Deel paa en gaadefuld Maade blev betalt, og en lille Pension. Pensionen var lille, ikkedestomindre blev Amtmandindens Landsted anseet for den smukkeste Bolig i Kjøbstaden. Hun levede meget stille, men der var dog Ingen af dem, der i tidligere Dage havde drukket Champagne ved hendes Mands Bord, som nu ansaa det for overflødigt at vise Enken den samme Opmærksomhed som tidligere, og naar nogen af Kjøbstadens Honoratiores havde tilbragt en Aften i hendes Huus, sørgede de altid for, at det ikke blev en Hemmelighed, at de den og den Aften havde drukket Thee hos Amtmandinde v. Habenichts.

Det Eneste Byen havde at indvende imod hende og hendes Datter var, at de vare lidt for stive og egentlig ikke havde noget ret fortroligt Bekjendtskab i deres Kreds; men Folk, som vare beslægtede med Grev Taugenichts's og hver Sommer tilbragte nogle Maaneder hos ham, maatte man ogsaa holde Noget tilgode, og den smukke Frøken Habenichts havde Privilegium til at undlade at besøge Klubballerne; da derimod en Datter af en afskediget Major, der var flyttet til Byen, af Ærgjerrighed efter at blive anseet for en aristokratisk Akkvisition havde vægret sig ved at deeltage i et af disse, blev hun, under Trusel af Exkommunikation fra samtlige Familier, tvungen til at indfinde sig ved de øvrige.

Det var denne Deel af hans Familie, hvis Bekjendtskab Louis gjorde. Sin Fætter Georg havde han vel tidligere kjendt af Udseende; men da han ikke var elegant klædt, og da Louis havde seet ham sidde i Parterret, havde han ikke skjøttet om at gjøre Bekjendtskab med en saadan Fætter. Han fandt iøvrigt ogsaa nu, at han lod Meget tilbage at ønske; deels var han, selv blandt sine Jevnaldrende, meget tilbageholdende, deels skjød han daarligt og røbede i det Hele kun liden Interesse for Jagtfaget, og endeligt troede Louis, der var i Besiddelse af en temmelig fiin Jagttagelsesevne, at kunne mærke, at hans Fætter, trods alle sine Mangler, følte sig sine Omgivelser lidt overlegen. Amtmandinden havde Louis Intet at indvende imod. Det konvenerede ham, at hun ikke gjorde Fordring paa at underholdes eller paa nogen anden særlig Opmærksomhed fra sin unge Slægtnings Side.

Frøken Anna gjorde mærkeligt nok, skjøndt der var Meget i hendes Væsen, der lignede Broderen, et meget fordeelagtigt Indtryk paa Louis. Smuk var hun, og det var ikke for Intet, at den gamle Grev Taugenichts altid anførte hende som Exempel paa en fuldendt „Dame", der var født til at glimre i Hofsale, og at Grevinden stadigt, skjøndt forgjæves, overhængte hende om blot at tilbringe en Vinter hos hende i Hovedstaden. Louis maatte tilstaae sig selv, at den elegante Frøken Rig ved Siden af hende vilde tage sig temmelig tarveligt ud. Ogsaa i mange andre Henseender dannede hun en Modsætning til denne og de fleste andre unge Damer, som Louis kjendte, maaskee det netop var dette, som

gjorde hendes Selskab saa tiltrækkende for ham. Naar han ved hendes Side red gjennem de store Skove, der vare saa stille og saa prægtige i denne Efteraarets Tid, eller naar han i Samtale med hende sad ved et af Havesalens store Vinduer, var det ham, som om der var kommet et nyt Liv i ham; han glemte reent den Byrde af Kjedsomhed, som Tilværelsen ellers paalagde ham, og dog vare deres Samtaler ofte af en heelt anden Natur end den sædvanlige Konversation, hvori Louis var saa stor en Mester. I denne Tid forvoldte hver Dag ham ikke den sædvanlige Ulejlighed ved bestandigt at fordre af ham, at han skulde foretage sig Noget eller idetmindste holde det ud, at lade være at foretage sig Noget. Hans Gang mistede Noget af sin elegante Sløvhed, ja endog hans Stemme mistede endeel af den matte, dæmpede Klang, der antydede, at selve det at frembringe Ord var et lidt trættende Arbejde, der helst maatte undgaaes.

Tiden gik, Jagtgjæsterne vare alle dragne bort, og der var blevet eensomt paa det store Herresæde. Louis fik et Brev fra sin Fader, der anmodede ham om at tænke paa sin Hjemrejse; men han tænkte ikke paa at rejse.

Hvad dømte Anna om Louis? Hans fashionable Ydre og elegante Væsen undlode ikke at gjøre et fordeelagtigt Indtryk paa hende. I Begyndelsen, da han med sin sædvanlige, elegante Ro førte sin sædvanlige, elegante Konversation, fandt hun ham vel noget aandsløs, men kom dog snart til det Resultat, som ogsaa

var det rigtige, at det, der manglede ham, ikke var den naturlige Begavelse, men Aandens Dannelse; hun saae, at der laa gode Spirer skjulte i ham, men tillige, at der vilde høre ikke Lidet til for at bringe dem frem.

Og dog var der i den sidste Tid foregaaet en Forandring med ham; undertiden og især i Samtaler, hvori hun deeltog, kunde der komme som Glimt af Tanker, der havde ligget begravne fra den Tid af, da Louis v. Habenichts ikke endnu var „den smukke Louis v. Habenichts“, som havde gjort den Opdagelse, at det kostede altfor megen Umage at tænke, Glimt af Tanker, der i saa høj Grad forbausede den unge Taugenichts, at denne endog undertiden begyndte at føle sig fremmed ligeoverfor sin fortrolige Ven. Og Anna følte, at det var hende, hvem denne Forandring skyldtes, og hendes blege Kind kunde blive blussende rød af Stolthed og Glæde, naar hun tænkte derpaa.

Elskede hun Louis? Hun følte, at hun aldrig vilde kunne elske en Mand, der førte en saa ubetydelig Tilværelse, som hans hidtil havde været. Ærgjerrig var hun: hun havde ofte i Stilhed ønsket, at hun var en Mand for at kunne vinde et Navn. Derfor maatte ogsaa den, hun valgte, være noget Mere end Almindeligt. Var Louis dette? Nej. Men kunde han blive det? Det var Spørgsmaalet.

Den gamle Fru Habenichts syntes ej at føle sig ret tiltalt af Louis. Det var med en vis Mistro, at hun iagttog den Opmærksomhed, som han viste hendes Datter, og hun følte sig altid lidt uroligt tilmode, naar

hun saae de To indviklede i en ivrig Samtale. Men der var en Omstændighed, som gjorde hende endnu mere bekymret: der havde altid hersket den største Fortrolighed mellem Moder og Datter, en Fortrolighed, som i deres afsluttede Liv næsten var kommen af Nødvendighed; de udtalte for hinanden aldeles uforbeholdent deres Domme over Personer og Begivenheder. Men Louis's Navn var aldrig blevet nævnt af Datteren under deres fortrolige Samtaler og naar Moderen ledede Talen hen paa ham, søgte Anna altid at give Samtalen en anden Vending.

Og Tiden gik. Om et Par Dage vilde Amtmandinden og hendes Familie rejse. Det lod næsten, som om hun havde Hastværk for at komme hjem med sin Datter.

Louis følte sig underligt tilmode ved Tanken om maaskee for bestandigt at skulle skilles fra sin smukke Kusine. Han følte en ubestemt Trang til endnu engang ret at tale med hende; men Moderen veg ikke fra hendes Side.

En Dag, da han drev en af sine Yndlingsbeskjæftigelser, at ligge i det aabne Vindue og ryge Cigar, saae han den gamle Frue og hendes Datter spadsere alene i Parken. Han følte sig pludseligt kaldet til ogsaa at spadsere i Parken. Men just som han nærmede sig, stødte de paa den unge Taugenichts og Georg, hvem Fruen, der formodenligt havde seet Louis komme, opfordrede til at følge med. Hun drejede ind i et Parti, hvor Gangen var saa smal, at kun Tre kunde

gaae ved Siden af hverandre, og Louis saae sig, ikke uden en vis Skuffelse, henviist til Georgs Selskab. Han hørte sin Ven Taugenichts, der i den senere Tid var bleven paafaldende underholdende imod Frøken Anna, meget vidtløftigt udbrede sig over Spadsereturenes Forhold til Rideture og atter disses Forhold til Kjøreture, fra hvilket Emne han ved en let Overgang førte Talen hen paa de Opmuddringsforetagender, der i denne Tid bleve udførte i Parkens Damme, og søgte at indlede en Diskussion om det Punkt, hvorvidt en Dam var smukkest med eller uden Andemad. Det led iøvrigt til, at den unge Dame, til hvis Underholdning disse æsthetiske Betragtninger sandsynligviis nærmest bleve anstillede, ikke følte sig synderligt interesseret ved dem, Noget, hvorover Louis af en eller anden uforklarlig Grund blev saa glad, at han besluttede sig til at indlede en Samtale med Georg.

Han besluttede, at give Samtalen et vist aandrigt Sving ligeoverfor den unge Videnskabsmand, men hvorledes? Det var ikke let saaledes paa Kommando at skulle være aandrig. Han følte, at et Citat af en eller anden Digter vilde gjøre god Virkning, men hans Belæsthed var ikke meget stor, maatte han tilstaae sig selv. Han erindrede dunkelt Noget om „I kjølige Skygger, hvor Sangersken bygger“, og da han ansaa det for givet, at det maatte være af Oehlenschläger, spurgte han Georg, om han mindedes det smukke Digt af Oehlenschläger: „I kjølige Skygger“; denne saae paa ham og svarede roligt: „Nej“, hvorpaa Louis atter sagde: „Jo,

det er virkeligt smukt", egentlig meest fordi han fandt det passende at sige Noget ovenpaa den korte Negation.

En Pavse i Underholdningen indtraadte. Den unge Greve var kommen et længere Stykke foran med sine Damer, dog kunde Louis høre, at han fra Andemaden var gaaet over til at tale om sit Ophold ved Legationen i Florents.

„Har De rejst meget?" spurgte Louis, ledet af Ideeassociationen.

„Nej!"

„De har maaskee ikke følt Lyst dertil?"

„Jo, megen, men jeg har ikke havt Raad dertil. Har De rejst?"

„Nej!" svarede Louis i en Tone, der skulde antyde, at han ej havde havt Lyst dertil, ej havde kunnet finde Rejseselskab, kort sagt en hvilkensomhelst anden Grund end den ene rigtige, at han heller ikke havde havt Raad dertil.

Der indtraadte paany Tavshed. Louis følte sig som en Mand af fiin Tone forpligtet til at bryde den; men da han tillige følte sig lidt fornærmet over sin Fætters Mangel paa Selskabelighed, besluttede han at optræde lidt distancerende og spurgte i en lidt overlegen Tone:

„De studerer nok Jura?"

„Ja!" lød det korte Svar.

Louis nikkede bifaldende og udstødte et opmuntrende „Hm, Hm" for at tilkjendegive, at han ikke havde noget Specielt at indvende imod denne Maad

at anvende Tiden paa, ja endog fandt den ret fornuftig for sin Fætters Vedkommende.

„De studerer meget ivrigt, har jeg hørt!" sagde Louis atter, idet han satte sin Lorgnet paa for at betragte en Naturmærkværdighed i Skikkelse af en Bondepige, der stod paa Vejen og mejede.

„Aa ja!" svarede Georg.

Louis udstødte atter sit „Hm, Hm", og det endnu mere opmuntrende end første Gang.

„De studerer nok aldeles ikke, har jeg hørt?" spurgte Georg i den roligste Tone af Verden.

Louis studsede og vendte majestætisk sin Lorgnet med tilhørende Øjne imod Fætteren, der imidlertid saae saa ligegyldigt ud for sig, som om han ikke anede, at han blev betragtet. Han indskrænkede sig derfor til en ophøjet Tavshed, som han bevarede hele den øvrige Deel af Turen. Han følte, at ethvert Haab om at indlede en venskabelig Forstaaelse med sin Fætter var ude, og kom i det Hele taget i et slet Lune, som først adspredtes, da Anna, idet de atter gik op ad Steentrappen til Havesalen, vendte sig om imod ham og smilende sagde:

„De blev saa langt tilbage, Hr. de Habenichts!"

„Hvem er smukkest af disse To?" spurgte Anna om Aftenen Louis, da hun sad og bladede i nogle Kobberstik; det ene var efter Paul de la Roches Maleri: Marie Antoinette, da hun gaaer fra Revolutionstribunalet; det andet var et smukt Portræt af Keiserinde Eugenie.

„Kejserinden, troer jeg næsten!" svarede Louis.

„Er det Deres Alvor?" spurgte Anna, idet hun lænede sig tilbage i Stolen. „Hvor kan De som en Adelsmand foretrække denne lille Kejserinde med det ubetydelige, udtryksløse Ansigt for en saadan Dronning? Ja, naar den Anden endda ikke gjorde Fordring paa, at man skulde tænke sig hende som Kejserinde! Dertil passer hun virkeligt kun daarligt".

„Og dog har man forsikkret mig", svarede Louis, „at der vanskeligt kan tænkes noget skjønnere Syn end ved en af de store Hoffester at see hende, omgiven af sit glimrende Hof, modtage den franske Adels Hylding. Jeg har ofte ønsket at blive ansat ved Legationen i Paris, jeg skulde da i Tuilerierne gjøre min smukkeste Kompliment for Hendes kejserlige Majestæt!"

„Nej virkeligt?" sagde den unge Pige lidt spottende. „Veed De, for hvem jeg vilde have gjort min smukkeste Kompliment? For Marie Antoinette, saaledes som hun her i Fangedragt gaaer mellem Nationalgardisterne og Pøbelen".

„Man vilde have guillotineret Dem".

„Maaskee! men Marie Antoinette skulde aldrig have modtaget en mere ærbødig Hilsen i Versailles end den, jeg havde givet hende her. Det var jo endog min Pligt som Adelsdame at hylde Legitimiteten i en saadan Stund".

Hendes Øjne straalede ved disse Ord med en Glands, der vidnede om, at hun vel vilde have havt Mod til en saadan Handling. Louis fandt, at hun var beundringsværdigt smuk.

„De taler om Legitimiteten, om den Smag, jeg bør have som Adelsmand, og de Pligter, De kunde have som Adelsdame", sagde han nu paa sin Side lidt spottende. „Det svarer ikke til vor Tids Ideer".

„Vor Tids Ideer? Hvad mener De dermed? Min Broder har i Anledning af dem talt meget om Frihed og Lighed, Grundlov og almindelig Valgret; saa vidt jeg kan forstaae, er Meningen af det Hele, at vi skulle regeres af Bonden. Bønderne kunne være meget brave Folk; men De maa forlade mig, de lugte lidt ubehageligt. Men De hylder maaskee ogsaa disse „Nutidens Ideer".

Louis v. Habenichts hyldede aldeles ingen Ideer og kunde derfor roligt svare sit „Nej!"

Den gamle Greve, der sad i Nærheden, havde opsnappet nogle af de sidste Ord. De udøvede strax deres Virkning paa ham, han traadte nærmere og holdt først for de To med den ham egne Veltalenhed et Foredrag over Tiden fra den 5te Juni 1849 og meddeelte derpaa hele det forsamlede Selskab nogle lærerige Bemærkninger om Fæstetvangen.

Den næste Dag var fastsat til Afrejsen. Om Morgenen, da Louis traadte ind i Havesalen, fandt han der Anna. Hun sad foran de aabne Flojdøre og saae ud over Landskabet, hvor Oktoberstormen foer vildt om over Skove og Marker og førte de visnende Blade heelt hen foran hendes Fod. Louis satte sig i Nærheden og betragtede hende ufravendt. Hun var saa smuk i sin simple Morgendragt og med sit dejlige, sorte Haar, sat paa den simpleste Maade af Verden;

men Udtrykket i hendes Ansigt var endnu mere stolt og roligt end sædvanligt.

„Hvilket Studium har De valgt?“ spurgte hun pludseligt, idet hun brød Tavsheden, men uden at vende sit Blik imod hans.

Et besynderligt Spørgsmaal i Sandhed! Louis v. Habenichts havde tænkt paa engang i et ledigt Øjeblik at ville tænke paa en statsvidenskabelig Examen og svarede derfor: „Statsvidenskab!“

„Og hvilken Stilling har De bestemt Dem for? Det har De heller ikke sagt mig“.

Et ligesaa vanskeligt Spørgsmaal! Efter et Øjebliks Betænkning svarede han, at han havde tænkt paa at komme ind i Udenrigsministeriet eller maaskee blive ansat ved en Legation.

„Og blive Kammerjunker“, fortsatte hun, bestandigt seende ud for sig, „og Kammerherre, og maaskee faae et Par Ordener og døe — døe saa ubekjendt, at ikke eet Menneske vil standse et andet paa Gaden for at fortælle ham, at De er død. Og efter et Aars Forløb er De saa forglemt, som om De aldrig havde levet. Og det havde De heller ikke. De kunde være bleven til noget heelt Andet“.

Der var aldrig Nogen, der før havde talt saaledes til Louis — dog jo, han mindedes Tider, da en Skoledreng havde forbavset sine Lærere ved sine kløgtige Svar og havde hørt dem sige, at han var sjeldent begavet; men det var længe siden.

„De kunde være bleven til noget heelt Andet end Kammerjunker og Kammerherre“, vedblev hun.

„Jeg veed, det vilde have været en vanskelig Vej. De havde maaskee maattet lukke Dem inde og arbejde Dag og Nat, men Lønnen var bleven stor".

„Hvad da?"

„Alt!" Og hun vendte sit stolte Ansigt mod ham. „Er De ikke ærgjærrig?"

„Jeg troer, at jeg har været det. Maaskee jeg er det endnu".

„De er det, hvis De er den, som jeg anseer Dem for at være".

„Og hvem anseer De mig da for at være?"

Et straalende Blik var Svaret. Hun rejste sig op, han rejste sig ogsaa.

„Jeg skal sige Dem det om et Aar", sagde hun, „saa mødes vi her".

Hun gik langsomt hen imod Døren, han fulgte hende Skridt for Skridt: „Anna, hør..."

„Vi tales ved om et Aar. Der kommer min Moder".

Louis hilste flygtigt paa den gamle Frue og ilede ud i Haven. Blive til Noget, det kunde han; blive elsket af hende, det kunde han ogsaa!

„Hvad Fanden gaaer der af ham", mumlede den unge Taugenichts, der laa i et Vindue og røg en Cigar, ogsaa en af hans Yndlingsbeskjæftigelser. „Uden Hat! Jeg troer, min Salighed, at han gaaer og tænker paa Noget".

Et Par Timer efter holdt en Postvogn foran den store Steentrappe i Gaarden. Amtmandinden og hendes Datter stege ind. Louis hjalp dem. „Farvel, farvel!"

sagde Anna til alle de Andre. „Farvel saa længe!" hviskede hun til ham.

De to store Bulbidere, der hele Tiden havde gjøet ad den fremmede Vogn, fore nu som rasende om i deres Lænker, thi Kudsken knaldede med Pidsken, og Vognen rullede dundrende afsted over Steenbroen, den svingede ud gjennem Porttaarnet, og for sidste Gang hilste et dejligt, ungt Ansigt til Afsked.

„Hvad Fanden gaaer der af ham!" mumlede for anden Gang den unge Taugenichts, da han atter saae sin Ven med bøjet Hoved spadsere om i Parkens Gange. Pludseligt gik der over hans Ansigt et saa stærkt Udtryk af Overraskelse, som det formaaede at afspejle: „Han skulde dog vel aldrig være forelsket i Anna? Hun har jo ligesaa Lidt som han selv; Mennesket er jo gal, hvis han tager hende istedetfor Handelsdatteren, som han skal være kapret til!"

Den næste Dag fandtes i Posttasken ogsaa et Brev til Louis. Det var fra hans Fader, som anmodede ham endnu indstændigere end tidligere om at paaskynde sin Afrejse, da Grossererfamilien viste temmelig utvetydige Tegn paa Misfornøjelse over hans lange Fraværelse, der næsten havde Karakteren af et Brud. Louis afsendte et Svar med den Underretning, at han aldeles ikke følte sig opfordret til at rejse strax og i det Hele ikke havde Noget imod, at Handelsfolkene opfattede hans Fraværelse som et Brud.

Brevet blev afsendt; det var det første Skridt paa den nye Bane, og han følte sig ret tilfreds over at have gjort det.

Men der var Mere, der skulde gjøres. Han vilde endnu forblive nogen Tid hos Grevens efter saaledes at have opsagt Etatsraadens Huldskab og Troskab; det var den nemmeste Maade til at slippe for „Scener“ og andre ellers nødvendige Ubehageligheder; men han vilde tillige strax tage fat paa de Studeringer, han nu havde bestemt at hellige sig til. Uheldigviis manglede han Bøger; Georg rejste vel Dagen efter tilbage til Kjøbenhavn, men efter det Forhold, hvori han stod til ham, vilde han aldeles ikke anmode ham om den Tjeneste at udvælge og besørge ham tilsendt de nødvendige Værker. Der var blandt hans Venner Ingen, som egnede sig til at opfylde et saadant Hverv, og han saae sig derfor henviist til, hvad han kunde opdrive der paa Stedet; han gjennemsøgte Grevens store Bibliothek og fandt virkeligt der flere Værker, som han indsaa kunde blive ham til stor Nytte. Han begyndte paa et af dem, og det interessérede ham virkelig; men det varede ikke længe, førend den unge Taugenichts begyndte at ironisere over hans aldeles uforklarlige Studier af videnskabelige Forfattere paa et Sted, hvor han var kommen for at gaae paa Jagt. Louis anerkjendte det Berettigede i disse Bebrejdelser og fandt det ved nøjere Eftertanke rigtigst at opsætte Studierne indtil han var kommen hjem. Det kunde ogsaa være godt ret at refreere sig, inden han for Alvor tog fat — ret som om han i hele sit Liv havde bestilt Andet end at refreere sig. I Selskab med sin Ven hengav han sig derfor paany til at stræbe vilde Dyr, navnlig Ager=

høns, efter Livet. Denne Beskjæftigelse var netop begyndt at falde ham lidt besværlig, da han modtog et nyt Brev fra sin Fader.

Det havde et saa voluminøst Ydre, at han den første Dag lod sig nøje med ret at betragte Udskriften: „Hr. Louis de Habenichts" og Vaabenet i Seglet med den store Græshoppe i gyldent Felt, og først den næste Dag kunde han bekvemme sig til at begynde det Arbejde at læse det. Kammerherren udtalte sin Bekymring over, at hans sidste Brev havde truffet Sønnen i et saa afgjort slet Lune; thi at han havde været i et meget slet Lune, fremgik tydeligt af det Svar, han havde skrevet. Iøvrigt maatte han endnu engang paa det Allerbestemteste gjentage sin Opfordring til ham om at vende hjem. Han kunde tilfulde indsee det Tiltrækkende, der for et ungt Menneske var i at skyde Agerhøns, men der var paa den anden Side meget alvorlige Hensyn, som gjorde sig gjældende. Det Rygte havde allerede udbredt sig, at der ikke var noget Sandt i, hvad man tidligere havde fortalt om den unge v. Habenichts's Forlovelse med Frøken Ida Rig. Familien Rig selv var aabenbart af den Anskuelse, at Louis vilde trække sig ud af Forholdet, og Etatsraaden havde paa en meget utvetydig Maade berørt et meget delikat Forhold, hvori Kammerherren, som Sønnen vidste, stod til ham. Det var uden Tvivl ogsaa det ovenomtalte Rygte, der havde bevæget en anden Herre, til hvem Kammerherren ogsaa, som hans Søn ligeledes vidste, stod i et delikat Forhold, til paa en ligesaa utvetydig Maade at berøre

dette Forhold, og denne de to Herrers Optræden havde forurolliget Kammerherren i en Grad, som han neppe kunde udtrykke. Paa den anden Side havde han erfaret, at Frøken Ida Rig endog aldeles uafhængig af sine Forældre besad en Formue, som hun havde arvet efter en afdød Slægtning, og saa vidt han kunde skjønne, vilde Louis, i Tilfælde af, at han ægtede hende, endog kunne holde Ekvipage. Endvidere havde en Samtale med Excellencen X. berettiget ham til at antage, at der ikke var nogen uoverstigelig Hindring iveien for, at Louis kunde opnaae en Kammerjunkers Værdighed.

Der rørte sig besynderlige Følelser hos Louis, da han læste dette Brev, og det gav ham meget at tænke paa. Ved blot at gribe til med Hænderne kunde han blive en Mand, der holdt egen Ekvipage og Heste (Skimler skulde det være) og eget Liberi. Det var dog nødvendigt at betænke sig vel, naar man havde Valget mellem en saa let og magelig Karriere og den besværlige, i Sandhed meget besværlige Vej, som hans unge Slægtning havde anviist, paa hvilken man, hvor hæderlig, agtet og omtalt man end kunde blive, dog vilde blive nødt til at føre et byrdefuldt og anstrengende Liv med knappe Indtægter. Der var vel et Billede, som tyngede meget i denne Skaal; men det var alt afbleget lidt og blegedes endnu mere, naar han tænkte sig det i et Huus, hvor man ej havde Raad til at holde Ekvipage, maaskee ikke engang Tjener, men derimod havde Gjæld, trykkende Gjæld; thi det vilde blive en absolut Nødvendighed. Og ligeoverfor

dette Billede var der et andet, som dog altid tyngede den modsatte Vægtskaal noget: Billedet af en falleret Fader.

Meget ubehageligt at skulle tænke saa meget! Foreløbigt opgav Louis derfor at tænke paa det og klædte sig paa til Middagsbordet.

Om Eftermiddagen, da han sad paa sit Værelse, begyndte han dog igjen den vanskelige Tænkningsproces. Gjæld var og blev dog en stor Ubehagelighed, det havde han alt selv erfaret. Der var ikke Andet for, end at han maatte være fornuftig. Han skrev derfor til sin Fader, at han paa hans Vegne strax kunde ansøge Etatsraaden om Posten som hans Svigersøn, forseglede Brevet med Billedet af den store Græshoppe i gyldent Felt og syntes derpaa, at han kunde føle sig tilfreds med sig selv, da han egentligt havde handlet ædelt og opoffret sig for sin Fader, hvilket i Almindelighed ansees for at være en fortjenstfuld Gjerning af et ungt Menneske.

Mærkeligt nok havde han dog slet ikke denne behagelige Følelse, men befandt sig snarere i en Stemning, der grændsede til Utilfredshed. For at fordrive denne tændte han sig en Cigar og lagde sig i det aabne Vindue, og da dette ej frugtede, begav han sig til den unge Greves Værelse for i Selskab med ham at tilbringe Eftermiddagen i Billardsalen.

Nogle Dage efter forlod Louis Taugenichtsernes Herresæde og ankom til Kjøbenhavn. Hans Fader modtog ham med en Glæde og Etatsraaden med en Hjertelighed, der næsten var ham besværlig, og For-

lovelsen blev deklareret. Heldigviis var Frøken Ida af et meget roligt Gemyt, der ikke gjorde nogensomhelst Fordring paa at „forstaaes", og i den første Periode af Forlovelsen, hvori Louis følte, at der paahvilede ham en vis Forpligtelse til at være Elsker, havde hun saa overordentligt travlt med at arrangere den nye Garderobe, der skulde sætte hende istand til paa en værdig Maade at optræde ved de utallige og tildeels — takket være Louis's Familieforbindelser — meget aristokratiske Visiter, der skulde gjøres. Den vigtigste Fordring, som Ida stillede til sin Forlovede, var, at han skulde vise sig som den elegante Adelsmand, aldeles overlegen de unge Grossserere med de gaadefulde Halstørklæder, med hvem saa mange af hendes Veninder havde ladet sig nøje, — en Fordring, som det faldt Louis v. Habenichts meget let at fyldestgjøre.

Noget, der meget forbavsede Kammerherren, var, at hans Søn stadigt afslog hans Tilbud om at henvende sig til Excellencen X. angaaende Ansættelsen som Kammerjunker. Han fandt det ogsaa meget besynderligt, at han af og til lod sig finde med et statsvidenskabeligt Værk uden at kunne angive nogen bestemt Grund til, at han læste det.

Louis stod i den bedste Forstaaelse, ej alene med Etatsraadens egen Familie, men ogsaa med hele dens Omgangskreds, hvis Medlemmer alle ønskede at staae sig vel med den vordende unge Ægtemand, i hvis Huus man kunde risikere at træffe sammen med Folk som Grev v. Taugenichts. Etatsraadinden følte sit Moderhjerte banke ved at høre alle de Steder, hvor

hendes Datter havde gjort Visit, og paa Louis's Fødselsdag, som indtraf i Foraaret, blev han foruden med den broderede Relikvie, hvormed hans Forlovede lyksaliggjorde ham, af Etatsraaden belønnet med en ikke uanseelig Sum Penge, der skulde sætte ham istand til inden Bryllupet at foretage en Udenlandsrejse, som han længe havde ønsket. Han drog først til Paris, dette hans Ønskers Maal. Hans Fader havde anbefalet ham til en Marquis med tre Efternavne, og Grev Taugenichts, der havde Forbindelser i alle store Hovedstæder, til flere andre udmærkede Personer. Luften i Paris behagede ham overordentligt. Han følte sig endnu stærkere end nogensinde før opfordret til at give en ung Hr. v. Taugenichts's Rolle og viste tillige, at ogsaa han fuldkomment besad sin Families store Konst: — der var Ingen af dem, han traf sammen med, som tvivlede om, at den unge, danske Adelsmand var i Besiddelse af en overordentlig Formue. Opholdet i Paris, og navnlig et kort, men nøje Bekjendtskab med en ung Marquis de Vaurien med en halv Million Francs om Aaret, havde imidlertid til Følge, at Louis maatte opgive den øvrige Deel af Rejsen og endda vende tidligere hjem, end det var bestemt.

Bryllupet nærmede sig, men der var Noget, som endnu laa Louis paa Sinde — han havde en lille, privat Gjæld. Overdreven var den ikke, men den skulde betales nu; kun Etatsraaden kunde betale den, men han krympede sig lidt ved at bede ham derom. Dog, hvor lidet han end holdt af at tænke, var han ikke uden Opfindelsesevne. Etatsraadinden havde ofte

staaet paa, at det var ønskeligt, om hendes Svigerson til Brylluppet havde en Titel. Louis kunde, naar han tænkte sig rigtigt om, nu egentligt slet ikke see nogen Hindring for at modtage en Kammerjunkers Værdighed. Han vidste vel, at der var En, som vilde trække et meget haanligt Smiil derover, men . . .

Han anmodede sin Fader om at henvende sig til Excellencen, og Kammerherren, som aldeles ikke havde kunnet forstaae sin Søns Grille, gjorde det med Glæde.

Nogen Tid efter bragte en Dag alle Blade den vigtige Efterretning over hele Landet, at det havde behaget Hans Majestæt allernaadigst at udnævne Hr. Louis v. Habenichts til Kammerjunker. Samme Dag anmodede Louis Etatsraadinden, der var i et straalende Lune over Udnævnelsen, om en Samtale, med hvis Udfald han og hans Kreditorer vare lige tilfredse.

Det unge Pars Lejlighed var arrangeret meget elegant og meget smagfuldt; thi begge Svigermødre havde beskjæftiget sig dermed. Den nye Kammerjunker vidste, at hans Svigerfaders Brudegave vilde bestaae i to smukke Skimler og en ligesaa smuk Vogn.

Og netop et Aar efter Forlovelsen i den smukke, friske Efteraarstid holdes Brylluppet. Og der er kommet en uventet Gjæst dertil, en ung Frøken v. Habenichts, som er fulgt over fra Jylland med Grev Taugenichts's for med dem at gjøre en Rejse til Syden for sit Helbreds Skyld. Den unge Skjønhed havde aldrig været saa smuk og saa bleg og saa aristokratisk som den Dag. Fjernere Bekjendte af Familierne, som ikke vare blevne indbudne til Bryllupet, men hvem Kirke=

betjentene havde skaffet gode Pladser, og som ikke havde Andet at gjøre end at holde den nøjagtigste Mønstring over alle Personerne, erklærede eenstemmigt, at Frøken v. Habenichts var den smukkeste af alle de smukke, unge Damer, der havde været tilstede, og dog vare alle Frøken Rigs Brudepiger „Skjønheder". Den eneste Indvending, de havde at gjøre, var, at hun saae lidt for stolt ud.

Louis vidste, at hun var tilstede, og han ønskede ikke at møde hendes Blik. Han holdt derfor under hele Handlingen sine Øjne nedslagne, hvilket saa aldeles vandt en gammel Tante til Ida, der antog det for et Tegn paa hans overvældede Sindsstemning, at hun besluttede ikke at forglemme den unge Mand i sit Testamente.

Om Aftenen ved den glimrende Soirée, hvormed Etatsraaden fejrede Brylluppet, stod Louis pludseligt ligeoverfor den blege Skjønhed, der roligt lod sig konversere af den unge Hr. Rig.

„Til Lykke, Hr. Kammerjunker!" sagde hun med en fuldendt Hilsen.

„Tak, Frøken!" svarede Louis med et ligesaa fuldendt Buk.

Georg Habenichts var ikke med til Brylluppet. Louis havde undertiden mødt ham paa Gaden, men indskrænkede sig til en Hilsen, der tiltog jevnt i Flygtighed og ganske ophørte, da han var bleven Kammerjunker.

Louis erklærede, at han ikke var nogen ægte v. Habenichts.

IV.

Familien Severinsen.

Oprindeligt hed Familien Severinsen slet og ret Sørensen og hørte til den saakaldte „lavere Borgerstand“. Men da en Hr. Sørensen, der nærede en ærgjerrig Tragten efter at blive anseet for hørende til „den dannede Klasse“, havde samlet en lille Formue, ansaa han det for rigtigst at bryde med Familien Sørensen, og idet han benyttede det almindelige Fif for at give et vulgært Navn en bedre Klang, nemlig at latinisere det, lod han sin Søn kalde Severinsen.

Hans Ærgjerrighed ledede ham endvidere til at bestemme denne Søn for Embedsstanden — man erindre, at han levede paa en Tid, da Forfølgelserne imod denne Samfundsklasse endnu ikke havde taget deres Begyndelse, og da det ikke var gaaet op for den folkelige Bevidsthed, hvilket Indbegreb af moralsk Slethed, der skjuler sig i Ordet „Embedsmand“.

Den unge Severinsen var imidlertid ikke meget begavet af Naturen, og efterat han flere Aar haardnakket havde trodset alle sine Læreres Bestræbelser for

at bibringe ham Begyndelsesgrundene i det latinske Sprog, kom hans Fader til det Resultat, at hans Yndlingsplan ikke lod sig realisere, og anbragte derfor Sønnen i Hørkræmmerlære, idet det blev forbeholdt en senere Generation at sikkre Familien Plads i „den dannede Klasse".

Hørkræmmerdrengen blev Hørkræmmer, indtraadte i Ægtestanden og fik en Datter. Han selv var aldeles fri for sin Faders Ærgjerrighed, at blive anseet for dannet. Han havde endog gjort Forsøg paa at sidde i sin Stue med Kaskjet, men hans Kone og Datter hævdede strengt deres Værdighed og fik det forpurret. Der gaves ingen ung Severinsen, ellers vilde han ufejlbarligt af sin Moder have været fordømt til at blive Embedsmand trods alle de Indsigelser, som Faderen og Naturen kunde have gjort, og han vilde paa denne Maade have kunnet være til ubodelig Skade for en god Forstaaelse mellem Ægtefolkene. Da han nu imidlertid ikke existerede, var han ikke en saadan Hindring, og Hørkræmmeren og hans Kone kom i det Hele taget meget godt ud af det med hinanden.

Hørkræmmeren er i Virkeligheden ogsaa en meget skikkelig Mand. Sin meste Tid tilbringer han i sin Butik og paa sit Kontor; i sin Familiekreds er han meget indesluttet og indskrænker sig hovedsagelig til at være Tilhører. Hans Yndlingsthemaer ere, hvorledes de store Grosserere tjene, og hvorledes han selv havde det i sine Læreaar.

For de mere almindelige Interesser, nemlig for de politiske, er hans Sands meget uudviklet, eller —

og maaskee Sagen rettest bør sees fra dette Synspunkt — han er begavet med en vis kosmopolitisk Livsanskuelse, der ikke tillader ham at slutte sig til nogen bestemt politisk Retning. Han finder, at de Alle have Ret paa deres Maade. Læser han „Fædrelandet", er han fuldstændigt enig med det, og læser han „Flyveposten" eller „Morgenposten", giver han dem hver for sig ligesaa ubetinget Ret. Kun een Gang er han for at see, hvorledes det gik til, gaaet til Valg i sin Valgkreds. Han stemte da ved Kaaringen for begge Kandidater, og ved den skriftlige Afstemning stemte han ikke. Der er dog een Sætning i Politiken, som staaer fast for ham, den nemlig, at vi have Ret imod det tydske Forbund, men hvorledes, eller om overhovedet dette nærmere lader sig motivere, bekymrer ham ikke; han anseer det sandsynligviis for Noget, der ikke lader sig tænke anderledes.

Madam eller, som den høflige Nutid siger, Fru Severinsen er trods sin Forkjærlighed for den dannede Klasse en overordentligt flink Kone i sit Huus. Hendes Rastløshed fra om Morgenen Kl. 7 til Spisetid kjender ingen Grændser. Skjøndt hun til sin Disposition har en fast Pige og en Karl, føler hun sig dog forpligtet til at gjøre Alt selv og nærer uden Tvivl ogsaa den Overbeviisning, at hun gjør Alt selv.

Grunden til denne overordentlige Virksomhed er deels at søge deri, at hun anseer den for at være uadskilleligt forbunden med kvindelig Dyd og Retskaffenhed, deels deri, at hun nærer en rodfæstet Mistillid til den ovennævnte, faste Pige.

Tilsyneladende er denne et temmelig forkuet Væsen med forvildede Øjne, som kun eftertragter Tude, Hanke og andre fremspringende Gjenstande paa Porcellæn eller Fajance og har et eensidigt Talent til at slaae Vandkarafler itu. Det er derfor rimeligt at antage, at hendes Frues Mistillid til hende ikke er af nogen individuel Karakteer, men udspringer fra en indgroet Fordom imod hele Tjenestepigestanden. Fruen er i Virkeligheden overbeviist om, at hendes Pige i sit Indre nærer den meest forbryderiske Tilbøjelighed til Tyveri og Bedrageri, og troer hende i Besiddelse af en overmenneskelig Snedighed; det er derfor en af hendes Hovedopgaver at vogte sin Ejendom eller egentlig kun en Deel af denne, Spisevarerne nemlig, imod denne Skabning. Døren til Spisekammeret holdes derfor bestandigt aflaaset. Fruen opbevarer selv Nøglen, men tæller ikkedestomindre stadigt de kolde Kartofler, der sættes ind, da det jo var tænkeligt, at den unge Skabning i sin moralske Fordærvelse kunde have forfærdiget en falsk Nøgle eller lagt Planer til at dirke Laasen op om Natten for ret at tilfredsstille sin Graadighed.

En Virkning af den stadige Mistænksomhed, som hun er udsat for, er maaskee den overordentlige Skyhed, Pigen udviser ligeoverfor Fremmede, og som ofte falder dem meget besværlig. Ind til Familiens Beboelseslejlighed fører nemlig et mørkt Skab, som benævnes Entree. Ind i dette lukker Pigen de Besøgende og trækker sig derpaa saa hurtigt som muligt tilbage til Kjøkkenet ad en Sidegang uden at give dem nogen Underretning om, hvorledes de videre have at forholde

sig; de samle derfor om, indtil det lykkes dem at vælte nogle Paraplyer eller rive Hørkræmmerens Hatte ned, hvilket er Signalet for dem, der maatte opholde sig i Dagligstuen, til at aabne Døren og befrie de Indespærrede. Hvad iøvrigt angaaer den omtalte Tjenestepige maa endnu mærkes den Maade, hvorpaa hun søger Natteleje. Det er i et Rum, der af Huusværten benævnes „Alkove", og som bestaaer af en Hule, hvortil man kryber ind fra Kjøkkenet.

I den Tid, da Fru Severinsen er beskjæftiget i sin Huusholdning, er hun ifort en Fantasidragt af egen Opfindelse, bestaaende af Sandaler og et løst hængende Klædningsstykke, som benævnes Morgenkjole, hvorover er kastet et Draperi, der har nogen Lighed med et Shawl. Efter denne Tid, eller naar hun gaaer ud, er hun derimod en særdeles elegant Dame, om hvis Kvalifikation til at henregnes til den dannede Klasse der ikke kan rejses Skygge af Tvivl.

Hørkræmmerens Datter, Frøken Jenny ligner sin Moder endeel; hun deler hendes Mistænksomhed imod Tjenestepigen ligesaavel som hendes Ærgjerrighed. Denne har endog foranlediget hende til haardnakket at nægte at besøge en beslægtet Familie, som ikke vilde følge med Tiden, men vedblev at kalde hende „Jomfru". Iøvrigt er hun en meget net Pige, der gjerne vil være endnu nettere, og for at opnaae dette benytter alle mulige tilladelige Midler. Hendes Paaklædning er derfor altid meget udsøgt og efter den nyeste Mode. Den synes forøvrigt at antage en vis emanciperet Retning og nærmer sig til Herredragt i flere Punkter, som Hat-

ten, det frakkelignende Overklædningsstykke og de højhælede Støvler, ja hun bærer endog „Skjorte".

En til Fruens og tildeels Frøknens forskjellige Klædedragt svarende Dobbelthed kan iagttages paa andre Punkter af Familiens indre Liv. Saaledes i dens Beboelseslejlighed, hvor Daglig- og Spisestuen svarer til Dragten efter Kl. to, eller naar de ere ude; de ere nemlig særdeles smukt møblerede og pege hen paa den respektable Plads, Beboerne indtage i Samfundet. De andre Værelser, der kun ere bestemte til at sees af Familiens Øjne, svare til Dragten før Kl. to og røbe ikke nogen Hensynstagen til det Ydre. Her viser det sig ogsaa, at man kun antager, at Pigens forbryderiske Tilbøjeligheder strække sig til spiselige Gjenstande, idet man anvender paafaldende liden Omhu i Opbevaringen af Klædningsstykker og andet Løsøre.

Den samme Adskillelse mellem Civilisation og en mere primitiv Naturtilstand sees i Familiens Maaltider, navnlig i den Maade, hvorpaa Føden fremsættes, naar ingen Fremmede eller kun nære Slægt og Venner ere tilstede, og naar man bespiser Andre.

Men hvorledes nu end Familiens indre Forhold stille sig, kan man ikke nægte, at den udadtil optræder med al mulig Glands, hvilket er saa meget mere vigtigt, som den virkeligt er meget paafærde. Folketheatret og Kasino ere dens Yndlingssteder, og Fruen anseer fattige, unge Mænds, Marmorkvinders og Vajsenhuusbørns Eventyr og Skjæbne for at være den dramatiske Konsts ypperste Frembringelser. Hun er ligefrem begejstret for „Folkekomedier med Sange i 5 Akter" og

et saadant Stykke, der indeholder et Bal, Fløjels og Damaskessofaer, en bevæbnet Slavehandler, Bedrageri og Falsk, kvalificeret ved Attentat paa Meened, syngende Negerslaver, Mordplaner, en Datter paa sin Moders Grav under en Karabinduel, hvori hendes Elsker bliver skudt i Ribbenene, en Maaneskinsdekoration med et sejlende Skib i Baggrunden og en lykkelig Ende — har hun med udeelt Nydelse og under Taarer seet fem Gange.

Hvad Folketheatret og Kasino ere for Familien om Vinteren, er Tivoli om Sommeren. Her er det især Hr. Severinsen, der optræder som Kjender ligeoverfor de mange forskjellige „Brødres" og „Familiers" Jonglører, de fremmede Professorers vidunderlige Præstationer og Fyrværkerierne. Navnlig følger han de sidste med Interesse, og de give ham stadigt Stof til paa Hjemvejen at undersøge og drøfte, hvorvidt de pots-à-feu. der gik iaften, vare bedre end de, der gik forrige Onsdag, eller hvor der er mindst Røg, ved Guldbergs eller Amicis garnerede Mølleringer.

Det er imidlertid ikke Tivoli alene, der glæder sig ved Severinsen'ernes Besøg. Da det nemlig om Sommeren er blevet dem en af det daglige Livs Fornødenheder at gaae et Sted hen om Aftenen, maa der bringes nogen Afvexling ind i deres Forlystelser, hvilket ogsaa falder temmelig let. Man gjæster saaledes afvexlende Alhambra, Sommerlyst, Thorshalle, Vesterbroes-Ølhal, den rigtige gamle Ølhal paa gl. Kongevej, Odeon, Valhalla og Josty, beseer et lille Menageri, et Dio-, Cyklo- eller Panorama, en Dværg, en Jette

eller en Jetteinde, og det interesserer særligt Fruen at gjøre sig bekjendt med Udseendet af de forskjellige Menneske-racer som Buskmænd, Zulukaffere, Chinesere og Helio-fober.

Ved Siden af alt dette forsømme Fruen og Frøknen ikke at besøge, hvad der maatte frembyde sig af Ud-stillinger, Udsalg eller „nyligt ankomne Udvalg“, selv om de ikke have til Hensigt at gjøre nogetsomhelst Ind-kjøb. Ogsaa kirkelige Ceremonier, dog ikke saa meget den egentlige Gudstjeneste som andre religiøse Hand-linger, navnlig Bryllupper og Begravelser, interessere i høj Grad de to Damer.

Disse forskjellige Opmuntringsmidler bidrage til at forskjønne Familiens Liv, og man fører desuden et ret selskabeligt Huus. Hørkræmmeren er en Ynder af Bordets Glæder, og der samles derfor jevnlig hos ham en Kreds af Slægt og Venner, blandt hvilke en forbavsende Mængde „Onkler og Tanter“, der end ikke i fjerneste Grad ere beslægtede med Familien Severinsen.

De fleste af disse Gjæster ere i den modnere Alder, og Ungdommen repræsenteres hovedsagelig af Frøken Jennys Veninder, der udgjøre en temmelig talrig Skare, men Alle synes at være hendes nøjeste Fortro-lige, ialtfald at dømme efter den Mængde Hemmelig-heder, hun har at betroe enhver af dem.

Den eneste unge Herre, som jevnlig sees i Hør-kræmmerens Huus, er en Hr. Andreasen, Kommis hos en Broderihandler. Hr. Andreasen har nogen Formue og er et dannet Menneske. Han er overordentligt vel-

klædt, har blondt Haar, rødlig Næse, efterstræber Bakkenbarter og antager selv, at han har et aristokratisk Ydre. Han mistænkes for oprindeligt at hedde Anders Andersen og modtager stundom Breve fra Provindserne med denne Udskrift, men dette er ogsaa den eneste Lejlighed, hvor han vedkjender sig et saa uaristokratisk Navn; paa hans Visitkort, for hvis Anbringelse han iøvrigt synes at være meget forlegen, da der alene hos Hørkræmmerens findes et Par Dusin, staaer Navnet Andreas Andreasen med en Krone over.

Han er en fiin Kjender af alle Lumbyes Dandse og kan blot ved at høre de første Takter strax afgjøre, om det er en Eufrosyne Galop eller Mine Polka, og besidder desuden ogsaa andre smaa Talenter.

Under Mærket „Fjolds Nivert i Aarhuus's Fætter paa Rundetaarn" er han en af „Illustreret Tidendes" fortrinlige Gaadeopløsere og har navnlig opløst „Udødelighed" paa Vers som „Lampeglas". Han har forresten navnlig dannet sin Aand ved Læsningen af franske Romaner, udgivne af L. Jordan, og ved utallige Stykker „efter det Franske". Hans Ideal er en fransk Marquis, der forfører, duellerer og i det Hele lever et højst udsvævende Liv, og han bestræber sig derfor, saavidt hans Forhold tillade ham det, for at være en fuldstændig Roué og finder en sørgelig Tilfredsstillelse i af og til at give sin Medkommis og Drengen i Butiken, der nylig er bleven konfirmeret, et Indblik i hans umaadelige, moralske Fordærvelse.

I forskjellige Klubber er han en meget yndet Balkavaleer, og giver ogsaa her den vilde, unge Fransk-

mand, trakterer med Champagne og træder med Forsæt Folk paa Tæerne. Han har endog flere Gange fundet sig beføjet til at spørge en eller anden Person, om han kunde have Lyst til hans Kort, og med disse Ord trukket et rødt Saffiansfutteral op af Lommen, og denne frygtelige Ceremoni har hidtil ikke forfejlet sin Virkning: Vedkommende har stadigt nægtet at have Lyst til at modtage den ham tilbudte Gave, og Hr. Andreasen har følt en høj Grad af Tilfredsstillelse ved sin kjække Handling.

Naar han befinder sig i Hørkræmmerens Familie, er Hr. Andreasen imidlertid langt mere tam. Han fører fordetmeste en adstadig Samtale med Hørkræmmeren, der sætter megen Priis paa det unge Menneske, og det er kun lejlighedsviis, naar han, uden at iagttages af nogen Ældre, befinder sig i en Kreds af Frøken Jenny og hendes Veninder, at han lader den unge, elskværdige Galning glimte frem. Flere af Veninderne finde ogsaa, at han er en ret elskværdig Kavaleer, men dette er ingenlunde Tilfældet med Frøken Jenny selv.

Frøken Jenny er nemlig ingen ganske almindelig, ung Pige, Frøken Jenny er tiltrods for sin Mistænksomhed imod Tjenestepigen og sin Forkjærlighed for højhælede Støvler og fiffige Hatte et dybt Gemyt, der ikke føler sig tiltalt af Galninge. Hun besidder og har læst samtlige paa A. F. Høst's Forlag udkomne Konfirmationsgaver og er en afgjort Ynder af den Green af Literaturen, der behandler de unge Pigers

Skjæbne, som, fødte i Fattigdom, men forende et rigt, indre Liv, komme ud som Guvernanter eller i en anden tjenende Skikkelse blandt raae Mennesker og ægte en alvorlig Mand, mere eller mindre aldrende, men i gunstige Formuesomstændigheder. Hun ønskede ofte selv at blive en saadan ung Pige, men saae ikke nogen Maade, hvorpaa det kunde lade sig gjøre, med-mindre hendes Fader først gik fallit, og hun saaledes kunde være saa heldig selv at skulle tjene sit Brød; men hun gav sine Drømmerier Virkelighed ved at paa-begynde et Værk, „Jakobine, en ung Pige, Fortælling", og opstillede som sit Ideal en aldrende Mand med graasprængt Haar og en dyb Stemme.

Til denne Forestilling svarede Hr. Andreasen, selv naar han var krøllet, ikke i mindste Maade, og Jenny var fast overtydet om, at hun hellere vilde døe end ægte ham, hvis Nogen skulde falde paa at stille hende et saa ubehageligt Alternativ.

I Forbindelse med Familien Severinsen maa nævnes den Logerende. Der var i dens Lejlighed et Værelse, hvorfor Familien ej havde nogen absolut nød-vendig Anvendelse, og det blev derfor besluttet at leje det ud. Mange forskjellige Individer have i Aarenes Løb flyttet ind og flyttet ud og voldt Fruen megen Besvær og Ærgrelse, ved at kalde hende „Madam" ved altfor stor Graadighed efter kogt Vand og ved at komme seent hjem om Natten og falde paa Trapperne. Fru Severinsen stod altid bestemt paa sin Ret i disse Punkter, og en Følge deraf var det, at Værelset hyppigt stod ledigt; det bekjendtgjordes i Adressea visen, at for

en dannet Logerende var et møbleret Værelse at erholde tilleje, naar man henvendte sig osv. Efter en saadan Kundgjørelse meldte sig engang et ungt Menneske, som strax gjorde et vist fordeelagtigt Indtryk paa Fruen ved sin store Hoflighed og sine beskedne Fordringer i Henseende til det kogte Vand. Man kom derfor let til en Overeenskomst om de forskjellige Præstationer, som fra begge Sider skulde erlægges, og det unge Menneske flyttede ind. Hans Navn var Iversen, hans Stand var Student, iøvrigt var han meget velklædt og synligt „dannet".

Fruen interesserede sig altid levende for sine Logerendes Leven og Færden og undlod ikke, naar de vare fraværende, hyppigt at undersøge deres Værelse for efter de anstillede Iagttagelser at slutte sig til deres Sæder og Skikke. Disse Undersøgelser bleve ogsaa anstillede angaaende Hr. Iversen og medførte et meget tilfredsstillende Resultat, naar undtages den Omstændighed, at han syntes noget skjødesløs med at lade sine Støvler forsaale. Men der var Andet og Mere som gjorde, at Student Iversen fik Betydning i Fruens Øjne.

En Dag ringede det paa Hørkræmmerens Dør, der blev lukket op, og lidt efter hørte Fruen, som befandt sig i Dagligstuen, Noget blive revet om i Entreen, det ufejlbarlige Tegn paa, at der var Fremmede. Hun aabnede Døren og saae en ældre Herre, sammenfiltret med de severinske Paraplyer.

„Jeg vilde gjerne tale med Fruen."

„Det er mig," var Svaret.

Den ældre Herre syntes lidt forbavset, hvilket maaskee kunde tilskrives den Omstændighed, at Fruen var i sin Fantasidragt, men undskyldte derpaa, hvis han gjorde Ulejlighed.

Det blev benægtet, at han gjorde Ulejlighed. Fruen saae nemlig, at han havde et Ridderbaand i Knaphullet.

Han forklarede derpaa, at han først havde banket paa Hr. Iversens Dør, og da Ingen havde lukket op, sluttet, at der Ingen var hjemme; men da det var ham temmelig magtpaaliggende, at Student Iversen fik en Besked, vilde han spørge, om Fruen vilde modtage den.

Det vilde hun.

Han vilde da bede, om det maatte blive sagt, at Etatsraad Iversen havde været der og gjerne vilde have truffet Student Iversen, men nu, da han ikke havde truffet ham, anmode ham om at komme op til sig i Hotel d'Angleterre i Løbet af Dagen.

Da Fruen hørte, at det var en Etatsraad, hun havde for sig, blev hun ilde tilmode paa Fantasidragtens Vegne og vilde begynde en Undskyldning i den Anledning; men Etatsraaden havde allerede sagt Farvel og trukket sig ud af Entreen.

Der kom altsaa Etatsraader og besøgte Hr. Iversen, og han hed jo ogsaa Iversen, det var maaskee en Slægtning. Der maatte dog være Noget ved den unge Mand. Fruen glædede sig ret til at overbringe ham den vigtige Efterretning, og saasnart hun hørte hans Dør gaae, ilede hun over og bankede paa.

„Kom ind!" sagde Hr. Iversen, der stod med Hatten paa og fløjtede.

Da han saae, hvem det var, og gjenkjendte Fruen trods Dragten, tog han Hatten af og holdt op med at fløjte.

„Der har været en Herre, som vilde tale med Dem."

„Saa," sagde Student Iversen.

„Det var en Etatsraad Iversen," sagde Fruen med Eftertryk.

„Saa", sagde Hr. Iversen atter i en Tone, hvis Ligegyldighed i høj Grad imponerede Fruen.

„Han vilde gjerne have, at De skulde komme op til ham i Hotel d'Angleterre i Løbet af Dagen."

„Tak skal De have", sagde den unge Mand, stadigt med den samme imponerende Ligegyldighed.

Fruen, som ikke havde glemt, at hun var bleven seet af en saa anseelig Mand i sin Fantasidragt, antog, at ogsaa Etatsraadens Tanker stadigt vare beskjæftigede med den, begyndte derpaa en Udvikling af, hvor højst uheldigt det havde truffet sig, at Etatsraaden netop var kommen paa den blandt alle Aarets Formiddage, da hun aldeles tilfældigt havde befundet sig i en Dragt, som . . .

„Det skal De ikke bryde Dem om, Frue," afbrød Hr. Iversen, „saadant Noget lægger min Fader ikke synderligt Mærke til."

„Det var altsaa Deres Fader?"

„Ja!"

Hr. Iversen havde en Etatsraad til Fader! Fruen forlod strax Værelset for at bringe denne vigtige Efterretning til sin Datter; thi en Etatsraad var i hendes Øjne en Mand af en saa overordentlig Betydning, at han kun stod tilbage for en Konferentsraad. Frøken Jenny modtog Efterretningen med den Interesse, den udfordrede, og da Hørkræmmeren kort efter kom over for at spise til Middag, blev den ogsaa ham meddeelt uden dog her at gjøre synderlig Virkning. Hr. Severinsen nærede nemlig ikke nogen overdreven Agtelse for Alt, hvad der stod i Forbindelse med Examina og Embeder — ikke af politiske Grunde, det var ham mere en Følelses end en Forstands Sag. Da derfor hans Kone foreslog, at man paa Grund af Omstændighederne skulde indbyde Hr. Iversen en Aften, saae han vel ikke nogen bestemt Grund til at gjøre det, men heller ingen Grund til at modsætte sig sin Kones Forslag, og det blev afgjort, at naar Fruen fandt, at hun havde „Noget til Smørrebrød", skulde Hr. Iversen opfordres til at tilbringe Aftenen i Familien.

Frøken Jenny havde Intet at indvende imod denne Bestemmelse. Skjøndt hun naturligviis holdt paa den aldrende Mand med de graasprængte Haar, fandt hun dog, at Student Iversen, der altid hilste saa høfligt paa Trapperne, hvad Herren paa anden Sal, som havde boet der i tre Aar, ikke gjorde, var et meget net, ungt Menneske, der stod langt over Hr. Andreasen.

Nogle Dage efter gav Fruen sig et Ærinde hos sin Logerende, indvikledе sig i en Samtale med ham og opfordrede ham i Løbet af denne til en Aften,

f. Ex. den næste, at besøge Familien. Hr. Iversen takkede og viste sig villig dertil.

Den næste Aften kom. Horkræmmeren havde erholdt Tilhold om at forlade sin Butik noget tidligere end sædvanligt; der fandtes i Fruens Spisekammer en overvældende Mængde til Smørrebrød, og hun selv og hendes Datter vare iførte smagfulde Dragter. Hr. Andreasen, som ogsaa var indbuden, havde til Ære for Etatsraadens Søn indfundet sig i en blaa Kjole med forgyldte Knapper. Han skulde bidrage til Underholdningen og spille Violin efter Bordet.

Hr. Iversen indfandt sig. Han blev forestillet for Hr. Andreasen, der bukkede saavidt muligt paa samme Maade som den, hvorpaa franske Adelsmænd paa Kasino og i Folketheatret antages at bukke. Fruen spurgte til Etatsraad Iversens Befindende, og Samtalen antog derpaa en mere almindelig Karakteer. Fruen undersøgte de meteorologiske Forhold i de sidste fjorten Dage, understøttet af Hr. Andreasen, der bevægede sig med megen Lethed paa dette Gebeet. Medens imidlertid disse To vare indviklede i en Undersøgelse om, hvorvidt det i Mandags otte Dage havde været graat eller klart Vejr om Formiddagen, henvendte Hr. Iversen Talen til Frøken Jenny, der syntes ligesaa ligegyldig som han for dette Forholds Opklarelse, og der begyndte nu mellem disse to unge Mennesker en livlig Samtale. Dette syntes ikke at behage Hr. Andreasen; han blev tavs ligeoverfor Fruen og ventede paa en Lejlighed til at indblande sig i Samtalen. Man nævnede Østergade; Hr. Andreasen henkastede løseligt den Bemærk-

ning, at den laa godt for Broderihandelen. Denne Oplysning gik nændset forbi, og samme Skjæbne havde flere andre Notitser, som han under Samtalens Løb velvillig meddeelte, deels af en privat Karakteer, saasom at han aldrig havde været i Hamborg, men at en Onkel af ham havde været bosiddende i Lübeck, eller at han kjendte en Mand, der altid gik med graa Hat — deels af en mere almeeninteressant Natur, saasom at han havde hørt, at en Kone havde hængt sig paa Kongens Nytorv, men ikke vilde indestaae for Sandheden heraf. Frøken Jenny, som var forfængelig nok til at troe sig i Besiddelse af en fiin Smag, førte Samtalen over paa Theatrene og leverede en konstløs Kritik af deres Repertoire; men Hr. Andreasens indstrøede: „Jeg syntes, det var et godt Stykke" eller: „Jeg syntes, det var et daarligt Stykke" bleve ej heller her bemærkede.

Fruen deeltog nu ikke mere i Samtalen; thi Pigens Kjæreste var ankommen og stod ude i Kjøkkenet. Hun ansaa det for sandsynligt, at de To kunde benytte Leiligheden, da der var Fremmede, til at udøve en eller anden Udaad, og for at forebygge denne troede hun det nødvendigt hvert femte Minut at fare ud for at holde dem i bestandig Usikkerhed.

Høkræmmeren kom over fra Butiken og tænkte strax paa at opfylde det Løfte, han havde givet sin Kone, at være underholdende. Han antog, at Politiken var det meest passende Emne at vælge til et ungt, studerende Menneske, og forelagde derfor Iversen det Spørgsmaal, hvad han meente om Ministrene. Hr.

Iversen udbad sig en nøjere Forklaring over, hvad Meningen med det Spørgsmaal var, og fik den, at Hr. Severinsen meente, hvad han troede om Ministrene.

Da Spørgsmaalet var blevet saaledes forklaret, besvarede Hr. Iversen det med et langtrukket „Ja—a," der kunde siges overordentlig Meget.

„Kunde tænkes bedre!" meente Hørkræmmeren.

Hr. Iversen indrømmede dette Tankeexperiments Mulighed.

„Kunde ogsaa være værre!"

Ogsaa dette indrømmede Studenten.

„En heel Deel værre!" tilføjede Hr. Andreasen.

„Ja ganske vist," sagde Hr. Iversen, og Hørkræmmeren tilføjede i en betydningsfuld Tone: „Bondevennerne," uden dog nærmere at forklare, i hvilken Forbindelse dette Ord skulde staae med de foregaaende Ytringer. Hr. Andreasen følte sig opmuntret ved, at der endeligt var blevet taget Notits af, hvad han havde sagt, og vilde gjerne have kommet med en ny Bemærkning; men da han ikke i Hast kunde finde paa nogen, tav han. De Andre tav ogsaa.

„Troer De, vi faae Krig?" spurgte Hørkræmmeren indtrængende, som om det ret var ham særdeles om at gjøre at faae Selskabets Mening at vide om dette vigtige Punkt.

„Det er vist meget vanskeligt at sige," sagde Studenten.

Hørkræmmeren saae paa Hr. Andreasen. Denne erklærede, at flere af hans Bekjendte antoge, at vi ikke vilde faae Krig, men derimod beholde Fred; Andre,

hvis Mening maatte tillægges nogen Vægt, da et Par af dem vare Reserveofficeersaspiranter, meente, at vi vilde faae Krig, og at det vilde være gavnligt for Landet. Han selv antog, at hvis vi fik Krig, vilde det tydske Forbund ikke være uden Skyld deri, skjøndt Dannevirkestillingen nu vistnok var meget godt befæstet. Trods alt dette vidste han dog ikke, om vi vilde faae Krig. Troede Horkræmmeren det?

Horkræmmeren vidste aldeles ikke, hvad han skulde sige derom; men han havde hørt idag, at en Kundgjørelse af 28de Januar havde ophævet Fællesforfatningen for Holsteens Vedkommende, og at som Følge deraf Grundlovens Udvidelse til Slesvig var meget vanskelig paa Grund af et Patent fra 1855, saavidt han vidste, som Tscherning og 41 Andre havde stemt imod, da de venskabelige Magter ikke kunde lide det.

Hr. Andreasen havde hørt noget Lignende i den senere Tid, hvorimod Student Iversen kort benægtede at kjende saadanne Rygter.

Horkræmmeren erklærede, at det maaskee ikke var ganske saaledes, at han havde hørt, men dog noget Lignende; det var nok meget sørgeligt i det Hele taget, men det kunde vel blive bedre i Fremtiden.

Da man saaledes var naaet til det sædvanlige Resultat af alle politiske Samtaler, indtraadte der paany en Pavse. Horkræmmeren følte med Tilfredshed, at det egentligt ikke var saa vanskeligt at tale om Politik, men antog dog, at det kunde være tilstrækkeligt for iaften, og besluttede at give Samtalen en anden Vending.

"Har De nogensinde spiist raadne Frikadeller?" spurgte han derfor Studenten, der just havde vendt sig om imod Frøken Jenny, hvem Politiken øjensynligt havde kjedet.

„Hvilket?" spurgte Studenten, idet han atter vendte sig om.

„Raadne Frikadeller" forklarede Hr. Andreasen smilende.

„Jeg har virkeligt ikke spiist den Ret."

„Det har jeg," sagde Hørkræmmeren og begyndte nu at meddele flere lignende Træk af sin Ungdomshistorie. Studenten der havde været temmelig tavs under den politiske Samtale, blev nu end mere tavs, medens Hr. Andreasen, der havde hørt disse Fortællinger mange Gange tidligere, ledsagede dem med Kjenderbemærkninger og triumferede over aldeles at have stillet sin Medbejler i Skygge. Men hans Fryd var kort; Fruen, der havde gjort en længere Udflugt til Kjøkkenet, vendte nu tilbage, og da hun fandt sin Mand ivrigt fortællende, og Hædersgjæsten aldeles tilovers, vinkede hun denne hen til sig, hvor de To i Forening med Frøken Jenny snart dannede en ivrigt samtalende Gruppe. Hr. Andreasens Ansigt, der før var saa smilende, blev efterhaanden mere og mere mørkt og stod aldeles ikke i Samklang med den lystige Tone i Hørkræmmerens Fortællinger: han følte sig paany overvunden.

Man gik tilbords. Fruen og Frøknen kappedes om at tilbyde Hr. Iversen alle de forskjellige Substantser til Smørrebrød, der vare paa Bordet, men

toge aldeles ingen Notits af den vordende Brødervhandlers Tallerken, saaledes som ialfald Fruen tidligere havde gjort; kun Hørkræmmeren viste nogen Bestandighed i sine Følelser, og ham havde Hr. Andreasen at takke for, at dog Noget ogsaa fandt Vej til ham, og at ikke Alt blev sendt om til den forhadte Students Plads. Denne tog imidlertid imod al den Udmærkelse, der vistes ham, med en Ligegyldighed, der kun endnu mere krænkede Hr. Andreasen. Hvor meget denne unge Mand end holdt af noget Godt til Smørrebrød, var det dog ikke den ringe Deel, han den Aften fik af, hvad der var fremsat, som fyldte hans Sind med Bitterhed, men den Tanke, at han, der tidligere her havde været en søgt og hædret Gjæst, nu var aldeles tilovers. Hans bittre Sindsstemning skaffede sig Luft i forskjellige Spydigheder, hvilke det imidlertid ikke lod til, at Nogen hørte, og i en overdreven Opmærksomhed for Student Iversen; navnlig syntes det, at han i høj Grad fandt Lettelse for sine overstrømmende Følelser ved at byde denne Brødbakken med en konstlet Forekommenhed.

Efter Bordet skulde han ifølge den forudtrufne Bestemmelse spille Violin sammen med Frøken Jenny, og han havde glædet sig til, naar han blev anmodet derom, at undskylde sig med, at han var forkjølet, og saaledes vise Selskabet, at han meget godt kunde spille, men ikke vilde. Frøken Jenny satte sig endeligt, efter indstændige Anmodninger først af sin Moder og dernæst af Hr. Iversen, til Fortepianoet. Ovenpaa dette laa

Hr. Andreasens Violin, som var bleven bragt op iforvejen.

„Naa, De har taget Deres Violin med herhen," sagde hun koldt, „De vilde maaskee gjerne spille?"

„Nej, jeg vilde ikke," sagde Hr. Andreasen med stolt Forbittrelse, satte sig hen i det Vindue, som laae længst fra Fortepianoet, og lod, som om det interessierede ham overordentligt at betragte et Landskab, som var malet paa Rullegardinet.

Frøken Jenny spillede et Nummer og modtog med synlig Glæde Hr. Student Iversens Komplimenter. Spillede han ikke? — Nej! Men selv om han gjorde det, vilde han ikke have havt Mod til at lade sig høre, naar der var gaaet noget Saadant iforvejen. Et heftigt Ryk, som Hr. Andreasen ved disse Ord gjorde med sin Stol, drog Alles Øjne hen paa ham. Han syntes imidlertid endnu hensunken i sin Beskuelse af Rullegardinet og vendte ikke sine Øjne derfra, men blev kun noget rød, da han mærkede, at han var Gjenstand for den almindelige Opmærksomhed. Han kunde med koldt Blod have myrdet Etatsraadens Søn, men besluttede dog at mærke sig, hvad han havde sagt, for selv at anvende det ved en passende Lejlighed.

Efter denne lille Episode glemte man atter øjeblikkeligt hans Tilværelse, og Frøken Jenny vendte sig til Studenten med det Spørgsmaal, om han ikke sang; det gjorde han. Vilde han ikke synge for dem? Jo, med Glæde, hvis Frøknen vilde akkompagnere ham. Weyses Romancer f. Ex. Han sang da nogle af Weyses Romancer, og Fruen erklærede, at hun aldrig

havde hørt noget saa Smukt. Høkræmmeren meente dog, at det ogsaa lød smukt „med Violin," men fik intet Svar paa denne Bemærkning. Nu kunde Hr. Andreasen ikke længer udholde det; skjøndt Klokken først var halv ti, rejste han sig dog og erklærede, at han maatte sige Godnat. Denne Efterretning blev modtagen med megen Ro; kun Høkræmmeren gav ham hviskende det Raad, at han skulde blive og faae et Glas med af Noget, der kom om lidt; men han afslog taknemmeligt men bestemt, at følge Raadet og trak sig tilbage med et iisnende Buk for det øvrige Selskab, aldeles efter fransk Mønster.

Det, der skulde komme, kom i Skikkelse af en spirituøs Drik, som, da Fruen og Jenny haardnakket nægtede endog at smage den, hovedsagelig blev drukken af Høkræmmeren og Gjæsten. Samtalen fortsattes med meget Liv, og man afsang endnu flere af Weyses Romancer. Fruen henkastede den Bemærkning, at det kunde være saa rart, om hendes Datter havde Nogen at synge Duetter med; Hr. Iversen var for beskeden til at tilbyde sin Understøttelse i denne Henseende; men ikkedestomindre var hele Familien, da han endeligt havde sagt Godnat, eenstemmig i sine Lovtaler over ham, Høkræmmeren dog kun, forsaavidt man stoler paa det gamle Ordsprog, at den, som tier, samtykker.

Jennys aldrende Mand havde unægteligt faaet et svært Stød den Aften, hans graae Haar og Basstemme vare fordunklede af Studentens sorte Krøller og Tenor, og Jenny spurgte sig selv, om ikke et livligt, ungt Menneske som Hr. Iversen dog maaskee kunde være

at foretrække for den alvorlige Mand, der muligt endog kunde have Børn af første Ægteskab.

Hvorledes mon han havde syntes om hende? Sad han nu maaskee ogsaa inde paa sit Værelse med Haanden under Kinden, saae op paa Stjernerne og tænkte paa hende, eller havde han tændt sin Lampe og strax sat sig hen til sit Arbejdsbord og givet sig til at læse for desto hurtigere at kunne faae sin Embedsexamen og forlove sig? Hun bestemte sig næsten til at antage det Sidste. I Virkeligheden gjorde Student Iversen ingen af Delene. Da han var kommen ind til sig selv, havde han gabet flere Gange, som om han igrunden havde kjedet sig, kastet den Cigar, som Hørkræmmeren havde givet ham, taget en af sine egne og sat sig til at læse „Fædrelandet."

Den næste Formiddag blev han inviteret til at gaae med Fruen og Frøknen ud for at see en højst interessant Armadille, som nylig var ankommen til Vesterbro; hans Forretninger tillode ham imidlertid ikke at deeltage i denne Fornøjelse. Dette gjorde vel et nedslaaende Indtryk paa Jenny, hun maatte tilstaae sig selv, at det havde han neppe gjort, hvis han havde tænkt ligesaa meget paa hende, som hun paa ham; hun havde endog drømt om ham. Fruen derimod glædede sig over, at det unge Menneske ikke var af dem, der altid jagede efter Forlystelser, og under disse Betragtninger gik Moder og Datter alene ud paa Vesterbro, iført al den Pynt, som var nødvendig for at imponere „en fra Sydamerika nylig ankommen Armadille."

Hr. Andreasen havde ikke ladet sig see efter hiin Aften; en Dreng havde hentet hans Violin, men uden at give nogen nærmere Besked. Hørkræmmeren syntes ikke ret derom; han gjorde personligt meget af Hr. Andreasen, det var et respektabelt Menneske, og han havde altid haabet at see et Par af ham og sin Datter. Han kunde derfor ikke Andet end oftere beklage hans Fraværelse, men fandt kun liden Anklang hos sin Familie: „Vil han ikke komme, kan han lade være," var i Almindelighed det Svar, han fik, hvorpaa han svarede med en mere almindelig Betragtning som, at man vidste, hvad man havde, men ikke, hvad man fik, eller at een Fugl i Haanden var bedre end ti paa Taget, hvilket Altsammen blev sagt med en vis Spydighed.

Endeligt besluttede han selv en Dag at gaae hen til sin unge Ven og indlede en Forsoning. Denne modtog Hørkræmmeren venligt, men bedrøvet, og afslog bestemt at love at komme, da han ikke vilde love Noget, som han ikke vilde holde. Denne Erklæring blev afgiven i en noget højtidelig Tone. „Hvorfor vilde han ikke komme?" spurgte Hørkræmmeren. „Fordi han ikke vilde."

Naa, saa han vilde ikke. Var der da Nogen, som havde fornærmet ham?

Det vilde han ikke nægte.

Men hvem var det? Da ikke ham — Hørkræmmeren? „Nei ingenlunde!" og Hr. Andreasen trykkede hans Haand varmt ved denne Forsikkring.

Hans Kone eller Datter?

„Nej heller ikke!“

„Hvem da?“

„Student Iversen!“ svarede den unge Handlende i en lav, lidenskabelig Tone, idet et Glimt af det franske Adelsvæsen blussede op i ham.

Student Iversen! det kunde Hørkræmmeren ikke erindre.

Jo, men han var bleven det alligevel; saalænge han kom der i Huset, vilde han ikke komme. Det stred imod hans Begreber om Ære.

Han var nu fuldstændigt den franske Adelsmand. Hørkræmmeren saae paa ham med en vis Beundring over saa ædle Følelser og gik mismodig hjem.

Det var dog højst ubilligt, hvis den Logerende saaledes skulde have fortrængt den gamle Huusven, og var der desuden noget saa fortrinligt ved denne Logerende? Atter indlod han sig, da han var kommen hjem, i en Undersøgelse af dette kildne Punkt, men blev fuldstændigt slaaet af Marken af sin Kone og Datter. Den Første paastod haardnakket, at Hr. Andreasen ikke kunde maale sig med Studenten, allerede af den Grund, at han langtfra var saa „dannet“, desuden var Hr. Iversens Fader Etatsraad, men Ingen vidste, hvem Andreasens Fader var: Andreasen vilde blive en Broderihandler og Hr. Iversen en højtstaaende Embedsmand, dette Sidste var langt mere anseeligt end det Første. Frøken Jenny gav sin Moder fuldstændig Ret og tilføjede endnu i sine Tanker, at i alle Skildringer af

Livets Konflikter, hvor en ung Handelsmand rivaliserede med en Student, var denne Sidste i noget fortrykte Formuesomstændigheder, men vandt desuagtet en afgjørende Sejr; hvor meget mere maatte dette da ikke blive Tilfældet her, hvor Studenten syntes at befinde sig i en sorgfri Stilling og havde mægtige Slægtninge. Endvidere var en ung Handelsmand aldeles ude af Stand til at honorere de ideale Fordringer, som „en ung Pige" kunde trække paa ham. Resultatet af alt dette var da, at Student Iversen vedblev at komme i Huset, og Hr. Andreasen ikke at komme der.

Studenten var imidlertid ikke nogen saa hyppig Gjæst som hans Formand. Alle Anmodninger om at komme af sig selv modtog han meget taknemmeligt, men benyttede dem aldrig, og indfandt sig kun, naar man udtrykkeligt ønskede hans Nærværelse til en eller anden lille, festlig Sammenkomst. Han var saaledes efterhaanden bleven forestillet for hele Familien Severinsens Omgangskreds og saagodtsom eenstemmigt erklæret for at være et vakkert Menneske, en Dom, som Fruen tog sig til Indtægt som en personlig Kompliment. Navnlig vare Jennys Veninder enige om at hæve ham og hans Væsen til Skyerne paa den stakkels Andreasens Bekostning.

Iøvrigt vare Alle paa en mere eller mindre henkastet Maade blevne underrettede om, at han var en Søn af en Etatsraad og havde gode Udsigter.

Fru Severinsen begyndte at vise ham en mere og mere moderlig Omhu. Hun interesserede sig ikke alene

meget for hans fysiske Velvære og var uudtømmelig i at give ham Huusraad, naar han havde forkjølet sig, men ogsaa hans moralske Vandel laa hende paa Hjertet. Navnlig interesserede det hende meget at vide, paa hvilken Tid han kom hjem om Aftenen, naar han var ude, hvad der meget ofte var Tilfældet, og lod sig det være meget magtpaaliggende at overtale ham til at gaae i Kirke hos deres Yndlingspræst, skjøndt han erklærede, at han meget sjeldent havde „Tid" til at gaae i Kirke.

Frøken Jenny havde efterhaanden aldeles opgivet den aldrende Mand med det graasprængte Haar og besluttet at hellige sig til den unge Student. Han sysselsatte uophørligt hendes Tanker; naar hun skulde ud, pyntede hun sig endnu mere for det Tilfælde, at hun skulde møde ham, og naar Pigen kunde give en eller anden Efterretning om, hvad Studentens Karl havde fortalt til deres Karl om Morgenen, naar de børstede Klæder sammen, opsteg der altid en Forestilling hos hende om, at denne Skabning dog maaskee ikke var saa moralsk fordærvet, som hun i Almindelighed antog.

Under alt dette førte Hr. Andreasen en sørgelig Tilværelse og undergik en forfærdelig Forandring. Han havde tidligere været en af de meest fremragende blandt „de blaae Joner", et Samfund af unge Roués blandt Handelsstanden, der under dette Navn havde konstitueret sig med det Formaal at virke for Gemytlighedens Udbredelse. Det var endog ham, man skyldte den Bestemmelse i Foreningens Grundlov, at intet Medlem

maatte lægge mindre end otte Skilling paa en Sangerindes Nodeblad. „De blaae Joner" mødtes een Gang om Ugen, i Almindelighed Lørdag, paa et eller andet offentligt Sted, om Sommeren i en af Tivolis Pavilloner eller i Charlottenlund, om Vinteren snart paa en, snart paa en anden Café; de gave altid Tonen an og, deres Formaal tro, i en saa gemytlig Retning som muligt. Andreasen havde aldrig tidligere manglet ved disse Sammenkomster, men nu havde han aldeles trukket sig tilbage; „de blaae Joner" savnede ham meget og sendte deres meest veltalende Medlemmer ud for ved lokkende Skildringer af den Gemytlighed, som de denne eller hiin Aften havde udbredt, at bevæge den Frafaldne til at vende tilbage; men vedkommende „blaa Jon" maatte altid gaae bort med uforrettet Sag: Andreasen var og blev ubøjelig.

Ogsaa i Butiken var han bleven et andet Menneske. Tidligere havde han altid udmærket sig ved den paa een Gang hoflige og muntre Maade, hvorpaa han behandlede Kunderne; nu betragtede han Brodeermønstrene, som om de vare de sørgeligste Gjenstande af Verden, og maalte Kniplinger ud med en Mine, som om de vare bestemte til Ligdragter. Den anden Boutiksvend og Drengen følte Forandringen haardt. Nu opmuntrede Hr. Andreasen ikke længere den rolige Butikstid ved at fortælle sine vilde, men lystige Eventyr eller meddele dem sine belærende Recensioner over nyligt udkomne Værker, som han nok kunde have Sit at udsætte paa. Hans Udtalelser, naar der kom nogle, vare nu af en mørk og bitter Karakteer og røbede en frygtelig

Menneskeforagt. Den anden Kommis, som nærede en ubegrændset Agtelse for sin ældre Kollegas overlegne Aandsevner, antog, at han havde begyndt at studere Filosofi; Drengen, som nylig var kommen fra Vendsyssel, foreslog: Mormon. Hans Mening havde det for sig, at Andreasen, naar der ingen Kunder var i Butiken, satte sig til at læse i en Bog, som han altid gik med i sin Frakkelomme, og som de kunde see indeholdt Sange, der kunde være mormonske Psalmer. De havde altfor stor Ærbødighed for deres overlegne Ven til at spørge, hvad det var, han læste. Det var imidlertid ikke mormonske Psalmer, Hr. Andreasen studerede, det var Heines Digte. Han følte, at denne Digter udtalte, hvad der rørte sig i ham, og han blev for ham, hvad de franske Vaudeville- og Romanforfattere tidligere havde været, ja han begyndte endog selv at skrive Smaadigte i samme Maneer og paa Tydsk, da dette Sprog syntes ham mere egnet til at udtrykke de melancholske Følelser end det Sprog, han ellers benyttede ved enhver dagligdags Lejlighed.

Hørkræmmeren havde ikke glemt sin Ven. Han besøgte ham oftere, og da han nu ikke længere kunde beværte ham i sit eget Hjem, og dog følte Trang til gjennem en solid Gjæstfrihed at give sine velvillige Følelser Udtryk, indbød han ham til at følge med snart paa en snart paa en anden Restavration. Saaledes kom han da ogsaa en Aften ind til Andreasen og spurgte, om hans Forretninger tillode ham at gaae med. De gjorde det. Hørkræmmeren, der ikke var en Ven af mange Ord, foreslog spørgende: „Ølhallen?" Hr.

Andreasen gik ind herpaa, men paa en sørgmodig Maade, som om det i Grunden var ham fuldstændigt ligegyldigt, hvor de gik hen. De gik da ned i Ølhallen. Hørkræmmeren gav sig til at studere Spisesedlen.

„Agerhøns?" foreslog han efter nogen Tids Tavshed; „det kunde vist være passende."

„Jeg troer næsten heller en Boeuf," sagde Hr. Andreasen med et Suk.

„Godt, to Boeuf!" bestilte Hørkræmmeren, som ikke havde Selvstændighed nok til at spise Agerhøns, naar hans Ledsager meente Boeuf, skjøndt han havde langt mere Lyst til det Første end til det Sidste.

„Bayere?" foreslog han derpaa.

Heri var hans Ven enig med ham.

Man nød derpaa denne Anretning i Tavshed; da de Begge vare færdige, spurgte Hørkræmmeren:

„Posteier?"

„Posteier!"

„Med Portviin?"

„Ja," sagde Hr. Andreasen, men nu med lidt mere Oprømthed i Tonen, som om han fandt en Trøst i saaledes at vise sig velvillig mod Hørkræmmeren.

Posteierne og Portvinen kom og bleve fortærede under den samme dybe Tavshed som Boeufen.

„Hvad saa?" spurgte Hørkræmmeren.

„Ikke Mere," sagde Hr. Andreasen bestemt, idet han lænede sig tilbage med et efter Omstændighederne taaleligt oprømt Ansigt.

„Aa, hvad?" bad Hørkræmmeren, der med en vis Lystenhed betragtede Ordet „Pandekager" paa Spisesedlen.

„Nej!"

Hørkræmmeren sukkede; thi han havde virkeligt havt stor Lyst til Pandekager, men det kunde aldrig have faldet ham ind at bestille dem til sig selv alene. Han tog derpaa sit Cigarfutteral frem, udsøgte den, der forekom ham bedst, til Hr. Andreasen, og man begyndte at ryge.

„Naa, hvorledes gaaer det saa?" spurgte Hørkræmmeren.

Det opromte Udtryk forsvandt ved disse Ord pludseligt fra Hr. Andreasens Ansigt, og han saae meget mørk ud: „zu Grunde gerichtet!" sukkede han.

„Hvad for Noget?" udbrød Hørkræmmeren forfærdet. „Det er da vel kun Noget, De siger. De kan da aldrig være i Frygt for en Fallit?"

„Nej, De forstaaer mig ikke. Det er ikke i den Betydning, De tager Ordet," sagde Andreasen med aandeligt Hovmod.

„Ja, men De bør dog ikke spøge med den Slags Ting," meente Hørkræmmeren; „men det var vel saa Deres Humor, De meente, det er altsaa daarligt endnu?"

„Det er det; De veed jo nok, hvad jeg havde haabet?"

„Ja, jeg havde selv haabet det Samme, men for Øjeblikket seer det jo ikke meget gunstigt ud. De synes bedre om den Anden derhjemme."

„Troer De, han har saadanne gode Udsigter?"

„Jeg veed det virkeligt ikke," forsikkrede Hørkræmmeren forknyt.

„Men saa see at faae det at vide! Har han saa gode Udsigter, er det i Naturens Orden, at jeg trækker mig tilbage, men jeg har mine egne Tanker om den Sag."

Andreasen lænede sig tilbage, saae alvorsfuldt paa Hørkræmmeren og spurgte ham: „Holder De af Grundloven?"

„Ja," svarede Hr. Severinsen forbavset i en Tone, der antydede, at han ikke havde nogen personlig Uvillie mod den.

„De elsker den?" sagde Hr. Andreasen med Eftertryk.

„Ja," indrømmede den eftergivende Hørkræmmer.

„De skatter højt den folkelige Drots højsindede Gave til sit trofaste Folk?"

Hørkræmmeren, der havde hørt saadant Noget før, var lige ifærd med et Hurra som det passende Svar, men tog sig det i og udbrød kun i et endnu varmere „Ja!"

„Saa vil jeg blot sige dem, at den er i Begreb med at blive byttet for et herskesygt Bureaukrati."

„Er det muligt?" sagde Hørkræmmeren forbavset over at høre Hr. Andreasen i Besiddelse af en saa uhyggelig, politisk Hemmelighed.

„Ja, det er ganske vist. En af mine Venner, hvem jeg spurgte om, hvor jeg skulde faae Noget at vide om Embedsmænd, gav mig Anviisning paa et

Blad, hvori det stod. Og meer end det: Folkefriheden i Danmark staaer paa Spil, med sledsk Tale forlokker man Svage og Kortsynede, og afviser Modstanderne med ublu Haan. Højre giver sig Udseende af at hylde Friheden og logrer for Folket i Haab om at dysse det i Slummer, men i Virkeligheden ere de Tydskere, — Tydskere og ikke andet, det staaer der."

„Herregud," sukkede Hørkræmmeren, som aldrig havde anet, at det saae saa galt ud for Landet, „men hvad kommer det egentligt os og Jenny ved?" udbrød han atter halvt trøstet.

„Det skal jeg sige Dem," sagde Hr. Andreasen. „Student Iversen bliver en Embedsmand, og det er Embedsmændene, der i Bladet menes med Højre; han bliver en Tydsker."

„Og en af dem, der ville sidde og logre for Folket," tilføjede Hørkræmmeren.

„Ja netop."

„Det er galt."

„Ja, det maa De nok sige. Selv om han havde aldrig saa gode Udsigter, vilde han blive ved at være en Folkefriheds Fjende og en Tydsker, men jeg troer nu ikke engang, hans Udsigter ere saa gode, at han med det Første kan vente at blive en Tydsker."

Og nu forklarede Hr. Andreasen, hvorledes han havde anstillet mange Undersøgelser om, hvorledes Studenternes Stilling i Staten for Øjeblikket var, og var kommen til et Resultat, der var meget tilfredsstillende for ham, men højst utilfredsstillende for Studenterne. Efter hvad Hr. Andreasen nemlig havde

hørt af ældre og yngre Bekjendte, der havde studerende Sønner, Fættere og Brødre, var det i den sidste Tid gaaet meget tilbage for Studenterne; de, der studerede Theologi, vare utilfredse med deres Professorer, og de, der studerede Jura, vare utilfredse med deres, og de, der studerede Medicin, med deres. Dertil kom, at deres Udsigter i det Hele vare daarlige, og det kun var meget Faa, der fik Embeder, saasnart de vare blevne Studenter. Og det blev nu ikke mere betragtet som noget Overordentligt at være Student. Af alle disse Grunde vilde Hr. Andreasen raade Hørkræmmeren til at anstille nærmere Undersøgelser om Student Iversens Forhold, inden det blev for seent.

Hørkræmmeren maatte fuldstændigt give ham Ret heri; han fandt alle de anstillede Betragtninger meget rigtige. Undersøgelser skulde da blive gjorte, men hvorledes?

Hr. Andreasen meente, at man vist kunde faae en Deel ud af Hr. Iversen selv, naar man bar sig fiint ad.

Ja, naar man bar sig fiint ad. Hørkræmmeren vilde tale med sin Kone derom.

„Men snart?“ bad Hr. Andreasen.

„Ja, snart.“

Med dette Løfte skiltes man ad; men i Hørkræmmerens Hjerte saavelsom i Hr. Andreasens begyndte der at dæmre et svagt Haab om en bedre Fremtid.

I Overeensstemmelse med sit Løfte erklærede Hørkræmmeren den næste Dag sin Kone, at man dog burde see

at faae lidt Mere at vide om Student Iversens Udsigter i Fremtiden og Forhold i Nutiden; det vildė aldrig være afvejen, og endnu vidste man jo ikke Andet, end at det var et meget vakkert, ungt Menneske, hvis Fader var Etatsraad. Hans Kone indrømmede, at der var noget Sandt i disse Bemærkninger, og man aftalte derfor, at man en Dag vilde invitere Studenten ganske alene, og Fruen skulde da paa den omtalte fine Maade forhøre sig om, hvorledes det stod sig med hans Examen, hans Fader o. a. L.

Lidet anede Student Iversen, da Hørkræmmeren nogle Dage efter ønskede hans Hjælp til at spise nogle Østers, hvilken underfundig Plan der laa skjult under denne Venlighed, og han gik derover om Aftenen med en sorgløs Letsindighed. Og ligesaa lidet anede Frøken Jenny, medens hun aabnede Fortepianoet og lagde de nu saa yndede Weyses Romancer frem, hvilken Fare der truede hendes Fremtid. Romancerne bleve afsungne, og man gik tilbords.

„Hvorledes gaaer det med deres Examen, Student Iversen?“ spurgte Fruen henkastende for ikke at vække nogen Mistanke.

„Aa jo,“ svarede denne aldeles troskyldigt, „den kommer vel engang.“

„Engang? Er der da længe til?“

„En tre, fire, fem Aar tænker jeg, maaskee lidt længere!“

„Det var længe,“ meente Hørkræmmeren.

„Det var det; men den juridiske Examen var nu saa svær, at det undrede ham, at Nogen overhovedet kunde tage den.“

„Faaer De saa et Embede, naar De har taget den?" spurgte Fruen.

„I Tidens Løb vel nok!"

„I Tidens Løb først?" gjentog Fruen nedstemt; „men saa bliver det vel et godt Embede."

„Ja," svarede Studenten, „naar jeg er heldig, vil jeg kunne gifte mig, naar jeg er halvtredsindstyve Aar.

„Halvtredsindstyve Aar!" raabte Hørkræmmeren og hans Kone i Forening. Ere Embederne saa daarlige nu?"

„Ja."

„Hvor kan det komme?"

„Rigsdagen" svarede Hr. Iversen kort, idet han omhyggeligt iagttog, at en meget stor Østers, der laae paa hans Tallerken, fik tilstrækkelig Citronsaft.

Det ene Ord Rigsdagen forklarede for hans Tilhørere tilstrækkeligt Alt. Fruen havde en ubestemt Anelse om, at denne Institution var fremgaaet som et Produkt af Tidens Slethed og havde det Formaal at gjøre Landet saa ulykkeligt som muligt. Hun fandt det derfor højst rimeligt, at ogsaa Student Iversen maatte lide under denne Landeplage.

„Men kan Deres Hr. Fader ikke hjælpe Dem lidt?"

„Ikke det Mindste!" forsikkrede Studenten afgjort.

„Han er jo Etatsraad."

„Det nytter ikke Noget i vore Tider."

„Hvor kan det dog være? Maaskee ogsaa paa Grund af Rigsdagen?"

„Ja."

„Den Rigsdag, den Rigsdag!" sukkede Fruen. „Saa har den altsaa gjort Deres Udsigter meget daarlige."

„Elendige!" sagde Student Iversen og holdt sit Glas Portviin op imod Lyset.

Fruen saae over til sin Mand; der spillede et triumferende Smiil paa hans Læber; ja, her kunde han unægteligt triumfere, her havde han havt Ret. Fruen følte sig dybt krænket, og for at faae nogen Lettelse ilede hun ud i Kjøkkenet i et svagt Haab om at gribe Pigen paa fersk Gjerning i en eller anden Forbrydelse, uden at det dog var hende selv rigtigt klart, hvori denne skulde bestaae.

Hr. Iversen vedblev at svæve i en sorgløs Uvidenhed om, hvilken Forandring der var foregaaet med Familiens Mening om ham. Fruen var langtfra saa underholdende som ellers og spurgte ikke til Etatsraadens Befindende, men han anede Intet. Fruen bad ikke om en eneste Romance, og da han sagde Godnat, spurgte hun ikke engang, om det allerede skulde være; — men han anede Intet.

Jennys Skjæbne var afgjort. Det hjalp ikke, at det unge Menneske hørte til langt mere dannede Kredse, og at Etatsraaden vilde have været af uvurdeerlig Betydning for Familien, naar paa den anden Side Rigsdagen havde været saa grusom mod ham. Allerede den næste Dag underrettede Fruen sin Datter om, at man snart kunde vente Hr. Andreasens Besøg, og da Jenny erindrede om, at han jo ikke vilde komme, saa-

længe Student Iversen kom, var Svaret, at det ogsaa gjerne kunde være, at Hr. Iversen ikke mere kom der, han brød sig vist ikke om dem, han vilde jo aldrig komme af sig selv, og naar han var der, havde det ofte forekommet Fruen, at han var lidt vigtig. Forgjæves søgte Jenny at forsvare det unge Menneske, Moderen bad hende kun kort om at tie stille, hans Kredit var afgjort forspildt.

Jenny sørgede, men besluttede sig til at vise en ægte, ungpigelig Standhaftighed og, paa Forlangende, troligt opbevare sit Hjerte til Hr. Iversen. Alle de Veninder, hvem hun betroede sin Hemmelighed, bestyrkede hende i denne Beslutning og ansaae denne Fremgangsmaade for den ene rigtige under saadanne Forhold.

Hr. Iversen forholdt sig imidlertid aldeles passiv. Han syntes ikke at tænke paa at gjøre et saa ubeskedent Forlangende, som Jenny ventede, men indskrænkede sig til, som tidligere, at hilse meget hofligt paa Trapperne.

Hr. Andreasen blev til Hørkræmmerens store Glæde atter en hyppig Gjæst, Fruen tog det samme Hensyn til hans Tallerken som tidligere og blev atter en Ynder af Violinspil, skjøndt han nu spillede Solo; thi Jenny vægrede sig haardnakket ved at spille sammen med ham, hendes Hu stod endnu til Weyses Romancer, og i Skumringen plejede hun at sidde og spille Akkompagnementer til dem, Hr. Iversen tidligere havde sunget. Hun vedblev at være tungsindig, forgjæves søgte hendes Forældre i Kasino og Folketheatret at hæve hendes nedtrykte Sindsstemning, „Folkekomedierne med Sange

i fem Akter" havde tabt deres Tillokkelser, og de smaa „Lystspil i een Akt efter det Franske" vare hende fuldstændigt ligegyldige. Hr. Andreasen, den fine Kjender af det kvindelige Hjerte, undlod ikke at bemærke dette og gjættede vel Grunden. Som Følge heraf paastod han, at det var en bydende Nødvendighed, at Student Iversen blev jagt op, og man gik ind paa hans Forslag.

Et lille Lhombreparti, hvor Deeltagerne til Slutningen vare blevne temmelig højrøstede, blev grebet som Anledning, og den første i den næstpaafølgende Maaned forlod Hr. Iversen det Severinsenske Huus og blev aldrig seet der mere. Man havde frygtet for hans Afskedsvisit, og det var med megen Besvær blevet indprentet Pigen, at naar han ringede paa, skulde hun sige at der Ingen var hjemme, enten de vare hjemme eller ikke. Som Følge af denne Besked afleverede Hr. Iversen en Dag et Kort, som den næste Dag sporløst var forsvundet fra Spejlet. Fruen antog, at hendes Datter opbevarede det som en Relikvie, men vilde ikke formene hende denne uskyldige Trøst.

Da den farlige Medbejler saaledes aldeles var forsvunden, stolede Hr. Andreasen paa, at Tiden nok vilde gjøre det øvrige, og han blev ikke skuffet. Jenny vedblev endnu nogle Maaneder at bære sin Sorg over Student Iversens Troloshed som Noget, det sømmede sig for en ung Pige engang at have, og blev tilbøjelig til atter at henfalde til den aldrende Mand med det graasprængte Haar. Men da Hr. Andreasen, efter definitivt at være traadt ud af „de blaae Joner", havde etableret en net lille Butik i Broderifaget, i For-

bindelse med hvilken der blev stillet i Udsigt en net, lille Lejlighed med en særdeles elegant Dagligstue og en Pige til at bevogte, opgav Jenny ogsaa dette sit sidste Haab, tilskyndet iøvrigt hertil af sine Veninder. Hun gav „Jakobine en ung Kvinde, Fortælling" en sørgelig Slutning, idet nemlig Jacobine døer af Sorg, og gav derpaa Hr. Andreasen sit Ja.

Hun fik udvirket, at Reolerne i Butiken bleve smykkede med smaa Gibsstatuer af de berømteste Digtere, og begyndte derpaa iøvrigt at deeltage i sin Moders Virksomhed i Huusholdningen, dog uden endnu at anlægge Fantasidragt, men idet hun iøvrigt bestemte sig til i Et og Alt at følge Moderens Principer.

Vintergæk og Sommernar.

Der var et Huus ved Volden, og der boede, ligesom i mange andre Huse, en Student paa Kvisten og en Borgermand, der ejede Huset, i Stuen. Og ved Vinduet i Stueetagen sad Værtens Datter, en net, ung Pige, og syede og læste Romaner og sværmede og saae paa Studenten, naar han kom og naar han gik. Det var et kjønt, ungt Menneske, denne Student, velklædt, med en lille Knebelsbart og et muntert Ansigt. Jomfru Petersen — det hed Værtens Datter — sagde ogsaa engang til en af sine Veninder, at han næsten saae ud som en Officeer, og i sine Tanker havde hun endnu langt smukkere Lignelser; der blev Studenten, Hr. Sieverts, den, i hvis Skikkelse hun forestillede sig baade Carl af Rise og Svend Trost og især Drost Peder Hofeol.

Med saadanne Tanker var det Jomfru Petersen hver Dag saae paa Hr. Sieverts, naar han kom, og naar han gik, og da hun en Tidlang saaledes havde seet paa ham hver Dag, havde hun efterhaanden, hvad der da i og for sig ikke var saa underligt, lært at kjende hans Trin paa Lyden, allerede naar han var ved Nabohuset; saa passede hun paa, naar han kom

forbi Vinduet og tog alle tre Sandsteenstrappetrin i eet Spring. Og naar han gik ud, havde hun det altid paa Følelsen, naar det var ham, der gik med Mellemdøren, hvilket nu heller ikke var saa underligt, thi han var altid den, der i det rolige Huus gjorde meest Spektakel og lod Døren falde i, saa det rystede i hele Stedet; saa passede hun ogsaa paa, naar han kom ud af Gadedøren og stod lidt paa Trinene for at see op og ned ad Gaden, medens han trak sine Handsker paa. Alt dette gjorde hun imidlertid meget, meget forsigtigt. Hun hævede ikke Hovedet fra sit Arbejde, men saae blot gjennem Øjenkrogene — det havde jo været altfor flovt, naar han havde seet, at hun saaledes lagde Mærke til ham; hvem veed, hvad han saa kunde have faldet paa at troe; dermed havde det dog ingen Nod, thi han saae aldrig op til det Vindue, hvor hun sad.

Jomfru Petersen holdt meget af den første Dag i Maaneden; saa gjorde Studenten sin Visit; den gjaldt vel egentligt hendes Fader og var nærmest et Forretningsbesøg; men Pigen havde Ordre til at lukke ham ind i Dagligstuen og saa kalde paa Hr. Petersen. Medens denne nu fik en anden Frakke paa, thi Hr. Sieverts var saadant et fiint Menneske, sad den unge Student og talte med Datteren. Samtalen gik meget godt, thi han kunde altid finde paa Noget at sige, og det Noget, som var morsomt, og derfor kunde Jomfru Petersen saa godt lide at tale med ham.

Hr. Petersen kunde nu ogsaa ganske godt lide denne Student, navnlig fordi han altid saa punktligt

gjorde Besøg den første. (Kun to Gange var han kommen den anden og een eneste Gang den tredie.) Student Jensen, der havde havt de to Kvistværelser, inden Hr. Sieverts kom, havde vel altid „betalt forud", hvilket jo forsaavidt var mere gentilt, men siden dengang havde Tiderne jo forandret sig meget for alle Folk og vel ogsaa for Studenterne. Derfor kunde han altsaa være lige saa god som Hr. Jensen; men han havde nogle andre Vaner, som Hr. Jensen ikke havde: Han var lidt for fiin, „lidt for fiin", forsikkrede Hr. Petersen altid med en misbilligende Rysten paa Hovedet, naar hans Datter forsvarede Hr. Sieverts. Hr. Jensen havde ofte drukket Thee, ja om Søndagen spiist til Middag hos Petersen, men det var ikke Noget for Hr. Sieverts, han kjendte Etatsraader og det Slags Folk. Saa havde han ogsaa den stygge Vane at slaae Mellemdøren saa haardt i, — Kalken revnede derved i hele Gangen, og Hr. Petersen havde allerede to Gange været nødsaget til at tage en Murer for at faae Loftet spækket. Det meente nu Datteren kom af, at han var ung og var saa rask paa det. Hr. Petersen indvendte vel, at Hr. Jensen ogsaa havde været ung og dog ikke saa rask; men Jomfruen tænkte ved sig selv, det klædte dog saa rask at være lidt rask paa det.

Saa havde Hr. Sieverts ogsaa en Vane, der vilde have gjort ham reent utaalelig for den salig Madam Petersen, nemlig aldrig at gaae med Galoscher og, hvor sølet det end var, aldrig at tænke paa at benytte den Børste, som Hr. Petersen, for at skaane Pigen for altfor megen Trappevadsk, havde kostet og ladet slaae

fast udenfor Gadedøren. Men det, der var det Værste af Alt, det var de Gilder, han gjorde for sine Venner, disse fejende Herrer, der løb og jagtede om paa Trapperne og aldrig kunde hilse Folk. Først spillede de Kort og spillede nok højt, efter hvad Madamens Pige paa anden Sal havde hørt af den Karl, der børstede Studentens Støvler, og bagefter drak de Punsch og støjede rigtigt op, og ligesom for at gjøre Nar af Beboerne begyndte de gjerne med at synge en Vise: „Nu er det stille". Saadan kunde de blive ved, til Klokken var henved to, saa gik de med et Spektakel, som om der var Ild i hele Huset.

Her havde nu igjen Jomfru Petersen sine egne Tanker; hun kunde godt lide at ligge og høre dem synge deroppe og tænke sig, hvad de talte om, og hvordan Hr. Sieverts bar sig ad; det maatte vist klæde ham godt at sidde og synge med sit raske Ansigt og sin lille Knebelsbart — og havde hun ikke stadigt talt godt for sin Fader, havde han heller ikke taalt det, men uden videre sagt sin Logerende op. Nu nøjedes han med, Dagen efter et saadant Gilde at passe Studenten op paa Trappen og med en alvorlig Stemme at sige, at han nok havde havt Selskab hos sig; „Husets Folk" (disse udgjorde efter den værdige Mands Mening en meget vigtig Stat i Staten) havde hørt det hele Natten. Ved saadanne Lejligheder svarede Hr. Sieverts altid med den høfligste Mine af Verden, at det Dagen iforvejen havde været hans egen eller en af hans Venners Fødselsdag, eller en af hans Venner havde taget en vigtig Examen eller forlovet sig eller udført en lig-

nende, overordentlig Bedrift; han haabede imidlertid ikke, de havde forstyrret Nogen, ialtfald skulde det blive sidste Gang.

Forsaavidt vare Jomfru Petersens Bestræbelser for at holde Fred mellem hendes Fader og den kjønne Student lykkedes; men nye og store Farer truede den gode Forstaaelse.

En Dag hørte man paa Hr. Sieverts's Værelse en sagte, men vedholdende Piben. Den næste Dag gik det ligesaa, man blev nysgjerrig; en tredie Morgen udspurgte man Støvleborsteren. Det var en Hundehvalp, som Studenten havde kjøbt. En Hundehvalp! Det kunde blive en betænkelig Sag og desto betænkeligere, jo større en Hvalp kunde blive.

Hr. Petersen fandt sig derfor foranlediget til en officiel Forespørgsel hos Hr. Sieverts om, hvilken Størrelse den Hvalp skulde have. Hr. Sieverts svarede roligt, at han ikke havde truffet nogen afgjørende Bestemmelse i saa Henseende, men da det var en Hønsehundehvalp, antog han, at den, naar den var udvoxet, vilde faae samme Størrelse som en Hønsehund.

Hr. Petersen forespurgte sig dernæst, om den vilde kunne bide. Hr. Sieverts svarede: at det vilde den vel nok kunne gjøre, men han haabede ikke, at den vilde gjøre det. Hr. Petersen rystede betænksomt paa Hovedet og forføiede sig bort, opfyldt af urolige Anelser.

Hvalpen voxede til og blev stor, meget stor, men ingenlunde yndet af Husets Folk. Baade Madamen paa første Sal og Madamen paa anden Sal og Hr.

Petersen saae til den med fjendtlige Blikke, naar den med sin Hale krummet opad paa en slet Maade kom farende ned ad Trapperne uden at ville gaae afvejen. Kun Jomfru Petersen betragtede den med venlige Blikke, klappede dens smukke Hoved og beværtede den ofte, dog uden sin Faders Vidende, med delikate Kjødbeen.

Den uvenlige Stemning mod Studentens Hund tiltog stadigt. Madamen paa anden Sal klagede over, at hendes Nervesystem blev fuldstændigt undergravet ved at høre den Maade, hvorpaa Dyret udtrykte Sorgen over at savne sin Herre, naar denne havde lukket det inde.

Madamen paa første Sal vilde vide, at Hunden havde bidt et lille toaars Barn ihjel paa Volden, og skjøndt dette nu viste sig at være et falsk Rygte, bidrog det dog væsentligt til at nære Misstemningen, og da den endeligt paa en afgjørende Maade beviste, at den var en Hønsehund ved fra Hr. Petersens Kjøkken at borttage en kold, stegt Høne, ansaa den krænkede Mand det for nu at være en bydende Nødvendighed at sige Hr. Sieverts op.

Men da traadte atter Jomfru Petersen op til Fordeel for denne. Med Opbydelsen af al sin diplomatiske Færdighed udviklede hun det Farlige i et saadant Skridt: hvem indestod for, at Tilstanden ikke vilde blive meget værre. Hvad om de fik en Logerende, der var uordentlig med Betalingen, ja maaskee slet ikke betalte; hvad om de fik et Menneske, der viste sig at være fordrukken, og som maaskee ogsaa gav sig til at holde en Hund, ja maaskee to — hvad om de slet ingen Logerende fik og

Værelserne kom til at staae ledige? Herr Petersen maatte indrømme Sandheden i disse Betragtninger og sagde ikke Studenten op.

Kortsynede, unge Jomfru Petersen! Ved disse velmeente Forestillinger, har Du selv afgjort Din Skjæbne.

Hr. Sieverts blev ikke sagt op, han boede endnu i Huset den næste Maaned, og en Formiddag i denne Maaned mødte han Jomfru Petersen, just som han kom ind ad Gadedøren. I sin Haand havde han en lille Buket af Vintergække, som han nyligt havde kjøbt. „Goddag, Jomfru Petersen“, sagde han, „jeg veed, De holder meget af Blomster. Tillader De, at jeg præsenterer Dem denne lille Buket,“ og med et overgivent Smiil rakte han hende sine Vintergække.

Hun rødmede og tog dem med lidt rystende Haand, idet hun fremstammede en Taksigelse. Han slog Mellemdøren i, saa Kalken dryssede ned, og sprang op af Trapperne; hun var saa underligt tilmode og skyndte sig igjen ind i Stuen, hvor hun satte de smaa, hvide Blomster i sin allersmukkeste Underkop.

Da hendes Fader spurgte hende, hvor hun havde faaet dem fra, sagde hun, hun havde kjøbt dem udenfor Døren, men hele Dagen blev hun ved at være saa underligt tilmode, kunde ikke spise og var dog saa glad, og da Tusmørket kom, og hendes Fader sad og sov i sin Læneſtol, sad hun ved Vinduet og saae paa Maanen, der skinnede paa Voldens Træer, og tænkte paa, hvormeget det dog egentligt vilde sige, at han havde givet hende en Buket.

I alle Romaner var det at give en Buket en betydningsfuld Indledning, et vigtigt forberedende

Skridt, som snart vilde blive efterfulgt af mere afgjørende. Da han nu altsaa saaledes havde gjort Begyndelsen, tilstod hun ogsaa for sig selv, at hun elskede ham og vist længe havde elsket ham, og hun var vis paa, at han fortjente hendes Kjærlighed. Men hvad mon hendes Fader vilde sige, naar Hr. Sieverts kom og gjorde sin Erklæring, „hvad vil Fader sige?“ „A—ah,“ stønnede denne, idet han vaagnende vred sig i Lænestolen, „lad os faae Lys min Pige“. Saa blev der tændt Lys og rullet ned for Maanen, og hun tog fat paa sit Sytøj.

De følgende Dage kom og gik, og hele Ugen gik, men Studenten lod ikke høre fra sig. „Han har tabt Modet,“ tænkte hun, „det er Kjærligheden, der gjør det; jeg maa opmuntre ham lidt“; og hver Gang han nu gik forbi Vinduet, saae hun op fra Arbejdet og passede paa for, naar han saae op til hende, at kunne sende ham et venligt Smiil, men han saae slet ikke op.

Den første i næste Maaned kom. Da hun hørte hans Stemme i Entreen, var hun nær løbet sin Vej, men hun overvandt sig og blev siddende paa sin Forhøjning: hvor han hilste smukt, og hvor omhyggeligt at spørge til hendes Befindende, og hvor medfølende var han ikke, da han hørte, at hun havde havt Tandpine, og da han spurgte, hvorledes hendes Blomster stode, hvilken fiin Hentydning til Vintergækken. Han rejste sig med disse Ord og gik lige hen til Vinduet, hvor hun sad ved sine Urtepotter; hun kunde neppe holde paa Naalen, men da kom i det Samme hendes Fader ind; man udvexlede nogle almindelige Bemærkninger,

Hr. Sieverts tog sin Portemonnæ op og gik lidt efter. Imidlertid havde hans Hund aldeles forskrabet Malingen paa Hr. Petersens Dør. Atter maatte Jomfru Petersen opbyde sit diplomatiske Talent til Fordeel for Studenten, for nemlig at forhindre hendes Fader fra at give ham en skarp Irettesættelse, der uundgaaeligt vilde have havt den frygtede Opsigelse tilfølge.

Under Hr. Sieverts's vedvarende Taushed trøstede Jomfruen sig med at udkaste glimrende Fremtidsplaner. Hvilket herligt Liv skulde det blive, naar Sieverts havde taget theologisk Embedsexamen og var bleven Præst! (Nu studerede han rigtignok Jura, men det vilde hun faae ham til at opgive, i alt Fald kunde han begynde paa Theologien, naar han havde taget den juridiske Examen). De skulde boe i en stor, hvid Præstegaard med Straatag og Storkerede og en stor Have udenfor med alle mulige Blomster og især en Mængde Vintergække. Søndagmorgen skulde de høre Klokkerne ringe i Kirken tæt ved, og hun skulde bage sine udmærkede Krumkager, og om Sommeren skulde hendes Fader komme i Besøg med nogle fattige, gamle Slægtninge, som holdt saa ubeskriveligt meget af Landet, men aldrig havde seet andre Høstakke end dem paa Volden. Imod dem skulde hun og hendes Mand især være høflige og forekommende, for at de ikke skulde troe, de vare til Ulejlighed.

Men naar mon Hr. Sieverts dog vilde erklære sig? Over to Maaneder vare nu gaaede, siden hun fik den lille Buket, og han havde ikke gjort nogensomhelst videre Hentydning. Han vilde da sagtens vente, til han

havde taget sin Examen, det var egentligt ogsaa meest passende; han havde nu kun paa en fiin Maade antydet sine Følelser for hende og bedet hende blive tro, til en lykkeligere Tid kom.

Det, der forvoldte hende meest Sorg, var, at han, sidste Gang han var dernede, da Talen var falden paa Studierne, saa afgjort havde udtalt sig imod den geistlige Stand.

„Mindst af alle er jeg skikket til at være Præst", sagde han leende, idet han betragtede sine velblankede Støvler.

Saa vilde der da Intet blive af den smukke Præstegaard og Haven og de gamle Slægtninges Besøg; men det kunde jo ogsaa blive nok saa rart, naar han var en ung Embedsmand i et af Kontorerne og de havde en nydelig Dagligstue med blomstrede Ulddamaskes Gardiner forede med blegrødt Shirting og to store Mahognitræes Konsolspejle. Der kunde saa hendes Fader og de gamle Folk komme og ret tilbringe nogle hyggelige Aftentimer.

Hr. Sieverts blev syg. Jomfru Petersen tænkte paa, om hun ikke turde følge Jomfru Margrethes Exempel, da hun plejede Drost Aage, sætte alle Hensyn tilside og gaae op for at pleje den stærkt forkjølede Hr. Sieverts. Men hvad vilde saa hendes Fader sige; nej, det kunde aldrig gaae an. Hun nøjedes med at tillave en stor Skaal Havresuppe, særdeles delikat med Hindbærsaft, og sendte den op til ham. Den næste Dag sendte hun ham en Portion Salep, den tredie Dag noget Havresuppe og saaledes afvexlende. Da

han atter var bleven rask, gjorde han ogsaa et Besøg for at takke for al den Artighed, man havde viist ham, trykkede Hr. Petersen i Haanden og var i det Hele taget saa elskværdig, at Jomfru Petersen hele Dagen ikke kunde tænke paa Andet end den lille Dagligstue med de blomstrede Ulddamaskesgardiner og de to Konsolspejle.

Der gik endnu nogen Tid — da flyttede Hr. Sieverts! Hr. Sieverts havde stillet forskjellige Fordringer til Hr. Petersen, saasom: dobbelte Vinduer, Maling o. s. v., hvilket denne under ingen Betingelser vilde gaae ind paa, og saa flyttede Hr. Sieverts. For sidste Gang var han bleven lukket ind i den Petersenske Dagligstue. Han saae rigtignok noget gnaven ud, men vilde dog upaatvivleligt i Skilsmissens Stund have sagt nogle betydningsfulde Ord, hvis ikke Hr. Petersen, der nu ikke ansaa det for nødvendigt at skifte Frakke, strax var traadt ind. Man takkede hinanden for den forbigangne Tid, ønskede Held for den tilkommende og skiltes.

Den lille Jomfru Petersen havde stor Møje med at skjule sine Taarer, og da Entreedøren vel havde lukket sig, ilede hun ind i sit Værelse og græd bitterligt ved Tanken om, at hun aldrig mere skulde høre disse raske Fodtrin i den stille Gade og see dette smukke Ansigt gaae forbi. Mon han vilde glemme hende? Mon den lille Dagligstue med de blomstrede Gardiner og Konsolspejlene aldrig skulde blive til Virkelighed? Dog han saae altfor god ud til at kunne bedrage Nogen.

Der blev tomt i Huset, efterat Studenten var flyttet bort. Kun Madamen paa anden Sal var glad over, at hendes Kat nu kunde ligge i Fred i Trappe=

vinduet. Madamen paa første Sal havde ligesaa gjerne seet, han var bleven, ialtfald hellere seet ham end den røverlignende, unge Musiker, der saae ud til Allehaande. Hr. Petersen selv, der nu undertiden ventede hele Uger paa at faae sin Betaling, var ejheller tilfreds med Byttet, og Jomfru Petersen — — —

Der gik Aar. Student Sieverts Navn var aldeles glemt i Huset ved Volden. Madamen paa anden Sal var død, og Madamen paa første Sal flyttet. Hr. Petersen selv var bleven gammel og gik næsten aldrig mere ud, men tilbragte sin meste Tid med at sidde i sin Lænestol med Piben i Munden og stirre tankefuldt ud paa Voldskrænten. Hans Datter havde aldeles slaaet den lille, hyggelige Dagligstue af Tankerne. Hun ønskede nu kun, at hun havde været Katholik; saa vilde hun have trukket sig tilbage til et Kloster, hvor hun havde faaet en lille, hvidkalket Celle, som Solen kunde skinne ind i, og hvor man kunde høre Fuglene synge udenfor Gittervinduet; der skulde endvidere være en stille Klosterhave med skyggefulde Træer og sydlige Blomster, store og pragtfulde, men i en Krog skulde der være et lille Bed, hendes egen Have; der skulde hvert Foraar voxe nogle smaa, hvide Blomster, som de andre Nonner aldrig før havde kjendt.

Om Aftenen vilde hun gaae ind i den rolige Klosterkirke og ligge foran et Alter med sorte Klæder og et hvidt Lin paa Hovedet og bede for ham og synge saa dejligt, at alle de andre Nonner skulde lytte dertil, og de unge Piger i Dalen skulde høre Sangen, naar de kom ind i Kirken, unge og lykkelige, og undre sig over den stille Nonnes forunderligt rørende Sang.

Det ene Aar gik efter det andet, og det blev en lang Række. Hr. Petersen var død for længe siden. Hans Datter, der nu ejede Huset, var en gammel Jomfru, men bestandigt sad hun ved det samme Vindue og arbejdede, kun strikkede hun nu istedetfor at sye, thi hendes Øjne vare blevne svagere. Fornyligt har hun i Avisen seet, at Hr. Konferentsraad C. Sieverts paa den Dag, han i fyrretyve Aar havde været i Statens Tjeneste, allernaadigst er udnævnt til Storkors af Danebroge — det var vist ham, han hed jo Carl.

Hendes Yndlingsblomster ere de smaa, hvide Vintergække, hele Marts Maaned har hun altid en lille Buket af dem staaende hos sig i Vinduet, og i det underste Rum i Chatollet ligger i et Papir nogle af disse Blomster, nu smaa, tørre Stilke med enkelte gule, papirsagtige Blade.

I sit Testamente forlanger hun, at hendes Grav ikke maa beplantes med Andet end disse Blomster; den skal staae bar og nøgen hele Aaret, undtagen den ene Maaned, hendes lykkeligste Maaned.

Naar de unge Piger i Familien spøge med den gamle Jomfru og ville vide, om der dog aldrig har været Nogen, der var forelsket i hende, hun havde jo dog været en smuk, ung Pige, siger hun altid med et halvt selvtilfreds, halvt veemodigt Smiil, at det kunde vel nok være muligt; men naar de saa spørge, hvorfor hun ikke forlovede sig med ham, svarer hun, at Mændene ere saa flygtige, man maa tage sig iagt for ej at blive Nogens Gæk.

To Venner

eller

Reflexion og Forlovelse.

Huset Nr. 114 laa smukt i Studiestræde. Rendestenen flod rislende forbi. Spurvene kviddrede højt i den blaa Luft; naar Vinden var vestlig, bragte den kvægende Friskhed fra Voldens Træer, og i Aftensolen tumlede Kjælderfolks Børn sig legende udenfor. I dette Sted paa anden Sal levede i Midten af dette Aarhundrede Krigsassessor Hansen med sin Kone og sine to Børn, en Søn og en Datter. Sønnen, den unge Hansen, var theologisk Student. Der knyttedes glimrende Forventninger til hans Fremtid, og iøvrigt var han et ungt Menneske, som unge Mennesker ere fleest. Han vilde altid, hvad Andre vilde, navnlig hvad hans Hjertensven, Student F. Bark, vilde.

Bemeldte F. Bark var et i flere Henseender mærkeligt Menneske. Det var ikke alene Hansen, der saae op til ham med ubegrændset Højagtelse og i Eet og Alt rettede sine Meninger efter hans, men det Samme var ogsaa Tilfældet med flere andre unge Mennesker. F. Bark havde ligesom Hansen studeret Theologi, men fik efterhaanden sig selv mistænkt for at være bestemt til noget Højere. Han opgav derfor at drive noget bestemt Brødstudium, anlagde hvidt Halstørklæde og larpullet Hat og forfattede et stort Karakteerskuespil i fem Akter,

hvori Nutidens Ungdoms realistiske Retning var skildret med stærke Farver, men tillige Vejen til dens Forbedring angiven. I Løbet af nogle Maaneder blev dette Arbejde skrevet og forkastet ved alle tre Theatre, hvorpaa han besluttede foreløbigt at lade Drama være Drama og søge Udmærkelse i en anden Retning, foreløbigt som Skuespiller, navnlig som Hamlet og Axel. Han opnaaede et Tilbud i Tjenerfaget ved Alhambra, men afslog det og lagde sig derpaa successivt efter Spansk, Violinspil og Arkæologi, og gjaldt for at studere „Æsthetik“. Dette var dog kun en Gjennemgangsperiode; han fandt endeligt, at den spekulative Filosofi maatte blive hans Livsopgave. Han begyndte ivrigt at studere Søren Kierkegaard og oprettede en Forening, der holdt Aftenmøder paa hans Værelse, og som han døbte med Navnet *Συμπαρανεκρομενοι*. Formaalet for denne var at gjøre de spekulative Ideer populære og herigjennem at hæve navnlig Ungdommen til et højere Standpunkt saavel i moralsk som i intellektuel Henseende. Medlemmerne af Foreningen underkastede til den Ende de forskjelligste Emner i Videnskab og Konst en grundig Undersøgelse fra tildeels nye og originale Synspunkter, og F. Bark holdt selv under Titlen: „Søren Kierkegaard og hans Forhold til den objektive Idealisme“ en Række Foredrag, som vel ikke for Tilhørerne havde noget reelt Udbytte, men dog bidrog meget til at hævde hans Ry som et spekulativt Hoved.

Ved saadanne glimrende Egenskaber var det, at F. Bark havde vundet Student Hansen, og da han tillige gjorde Indtrykket af at være et stilfærdigt, beskedent

Menneske, der fandt sig vel i en rolig Familiekreds, stod han ogsaa meget godt anskreven hos Krigsassessoren og Fruen.

Frøken Hanne Hansen derimod, deres Datter, der var en munter, ung Dame med Forkjærlighed for livlige Farver, følte sig undertiden tilbøjelig til at spotte over det unge Menneskes dybsindige Alvor og han havde en afgjort Modstander i sin Ven Hansens Fætter, William, en lystig, ung Mediciner.

Ogsaa William, havde tidligere været Medlem af Συμπαρανεκρομενοι, men et meget uvirksomt Medlem. Han var ikke at bevæge til selv at holde Foredrag og forstyrrede ved Siden heraf de Andre, navnlig F. Bark, ved aldeles umotiverede Afbrydelser, der snart bestode i aforistiske Bemærkninger af en dunkel Karakteer, som „den er jo reen“ o. a. L., snart i Afslag af imaginært tilbudte Forfriskninger, saasom „vi skal ingen Jordbær ha'e“ eller „De skal ingen Ulejlighed gjøre Dem med Kaffe“ osv.

Da disse Strøbemærkninger gjerne faldt paa Steder, hvor Taleren hævede sig i en høj og dristig Flugt, havde de i Almindelighed den sørgelige Virkning at forlede nogle af de yngre og mere letsindige Medlemmer til en voldsom Latter, hvad der endmere forøgede deres forstyrrende Karakteer, og da William nu desuden yttrede temmelig ringeagtende Meninger om Foreningens Virksomhed i det Hele taget og navnlig paastod, at det Hele gik ud paa at sikkre sig Tilhørere til sine Foredrag derved, at man forpligtede sig til at høre paa de Andres, kort sagt, at det var en gjensidig Assurance af Tilhørere — en meget realistisk

Opfattelse —, var det intet Under, at hans Erklæring om, at han, saasnart det lod sig gjøre uden at paadrage sig Mulkt, agtede at udtræde af Foreningen, ingen Modstand fandt hos de meest fremragende Medlemmer. Som Følge af hele denne Optræden indtraadte der et meget spændt Forhold imellem F. Bark og William, der benyttede enhver Lejlighed til at drille den unge Filosof.

Paa første Sal i det Sted, hvor Krigsassessoren boede, havde tidligere boet Silke- og Klædehandler Rasmussen. Den daglige Forbindelse, navnlig ad Kjøkkentrappen, mellem de to Fruer havde mellem begge Familier lagt Grunden til et varigt Venskab, som end ikke blev afbrudt, da Silke- og Klædehandleren flyttede hen til en anseeligere Lejlighed i en finere Deel af Byen, hvorvel de respektive Fruer, fra hvem den gode Forstaaelse nærmest havde havt sit Udspring, nu syntes at være dem, hos hvem de venskabelige Følelser vare blevne meest lunkne. De gjorde vel meget af hinanden paa Afstand, sendte kjærlige Hilsener og omtalte hinanden ret venskabeligt, men personlige Sammenkomster foraarsagede let smaa Rivninger, navnlig efterat Fru Rasmussen havde faaet fløjelsbetrukne Møbler i sin Sal.

De yngre Medlemmer af de to Familier kom derimod meget sammen, og Frøken Hanne Hansen og Frøken Jane Rasmussen, Silke- og Klædehandlerens eneste Barn, vare „Veninder". Klædehandlerens førte ogsaa et meget muntert Huus, der kom endeel unge Mennesker, og Fru Rasmussen udviste en overordentlig Liberalitet ved at lade dem dandse, uden Hensyn til Tæpper og

Gardiner eller til dem, der boede nedenunder, og gjøre Værelserne ukjendelige ved at lege Ordsprogsleg. Student Hansen havde ogsaa indført sin Ven F. Bark hos Klædehandlerens, hvor man imidlertid fandt ham temmelig kjedelig; han kunde hverken arrangere Ordsprogslege som Emil Hansen eller holde Taler som William. Og dog havde hans dybsindige, indesluttede Væsen ogsaa her vundet Beundrere.

Der fandtes hos Klædehandlerens to gamle Tanter, som hver Dag fra Middag Kl. tre til Aften Kl. ti der havde deres Hjem. De betragtede Klædehandler Rasmussens Familie som Verdens Midtpunkt, en Livsanskuelse, der, skjøndt noget eensidig, dog er at foretrække for den ellers saa almindeligt antagne, hvorefter man selv er dette Midtpunkt. Deres Opfindsomhed gik hovedsagelig ud paa at udfinde passende Fødselsdags-, Jule- og Nytaarsgaver til Familiens forskjellige Medlemmer og navnlig til deres Niece Frøken Jane, som forekom dem at være et Indbegreb af al Fuldkommenhed i Skabningen.

Det maa antages at have været til stor Gavn for den unge Dame, at deres Formuesomstændigheder vare temmelig indskrænkede, saafremt man ellers hylder den almindelige Mening, at det i høj Grad er fordærveligt saavel for unge Damer som for unge Herrer at have rige, gamle Forældre, Onkler, Tanter eller andre fjernere Beslægtede, der opfylde alle deres Ønsker.

De to gamle Damer havde altid betragtet de unge Studenter, der kom til Klædehandlerens, med en vis Frygt; denne Mistillid havde deels sin Grund deri, at de hos

alle Studenter forudsatte en indgroet Tilbøjelighed til at forløbe sig, som i det foreliggende Tilfælde let kunde komme til at gaae ud over Jane, deels i den mindre fordeelagtige Mening, som de i det Hele havde dannet sig om de studerende, unge Menneskers Levevíis.

Ved at betragte Studenterforeningens Gaard og ved at høre, hvad en ældre Dame af deres Bekjendtskab, der boede i Nabolaget, fortalte, vare de komne til det Resultat, at alle Studenter vare Tilhængere af at holde Drikkelag med lange Piber i Munden, maaskee endogsaa i Skjorteærmer, og bagefter at gaae om og synge i Gaderne uden andet bestemt Formaal end at vække Folk af deres bedste Nattesøvn og ærgre de stakkels Vægtere, hvis Embede kunde være byrdefuldt nok uden det, navnlig naar de om Dagen vare Sarskjærere.

I denne deres almindelige Uvillie, gjorde de to gamle Damer dog en Undtagelse med F. Bark. Hans alvorlige, tænksomme Væsen og den Omstændighed, at han ikke røg Tobak, havde strax tiltalt dem; det var dem en Umulighed at tænke sig h a m i Skjorteærmer, og han havde endeligt fuldstændigt vundet dem ved en Aften, da han fulgte dem hjem, at udvikle sine Anskuelser om Forholdet mellem Sjæl og Aand og derved overtyde dem om, at han var i Besiddelse af den meest bundløse Lærdom, som noget ungt Menneske kunde rumme. Saa højt stod han i deres Tanker, at de vare blevne enige om, at de med nogenlunde Sindsro kunde see Jane Rasmussens Fremtidsskjæbne lagt i hans Hænder.

Det lod imidlertid ikke til, at en saadan Tanke skulde blive til Virkelighed. Som to godmodige, gamle Drager vaagede de med den største Agtpaagivenhed over Jane og F. Bark, men kunde dog ikke finde noget Spor til en fremspirende Tilbøjelighed mellem disse unge Mennesker. F. Bark var bestandigt lige alvorlig og tavs, undtagen naar han stod i en Krog med Hansen eller et andet ungt Menneske. Han talte da meget ivrigt og med en livlig Gestikulation og syntes at gaae ud paa at vise Selskabet, at han kunde være umaadeligt interessant, naar han blot vilde; men det var nu hans Natur at gaae og gjemme paa det. Jane, der var en meget rar Pige med en god Appetit, syntes paa sin Side aldeles ikke at føle sig tiltalt af F. Barks dybe Karakteer.

Her var altsaa ingen kommende Forlovelse at spore. At en saadan imidlertid maatte være igjære, ansaae de to Tanter for en given Sag, det var jo umuligt Andet, end at idetmindste et af de unge Mennesker, som kom der i Huset, maatte være dødeligt forelsket i Jane. Mistanken faldt endeligt paa Emil Hansen. Han havde kjendt Jane fra hendes Barndom, han havde leget med hende og været oppe at slaaes med hende; der maatte kunne ventes Noget fra den Kant.

Og der viste sig virkeligt ogsaa betydningsfulde Symptomer mellem de to Unge. Hansen saae ofte paa Jane, og hun saae ofte paa ham; hun spillede sommetider, naar han bad om det, og han vendte Noder for hende; de talte ofte med hinanden, og man havde seet dem spadsere sammen. Intet af

alt dette undgik de to Tanters Opmærksomhed; tabte Jane Noget paa Gulvet, og Hansen tog det op, smilede de betydningsfuldt, og naar han sagde: „Jeg havde den Fornøjelse at møde Dem imorges“, tilkastede de hinanden et Blik, hvori laa: Hørte Du det? Og de gamle Damer betragtede Hansen heelt overlegent i Bevidstheden om deres store Klogskab, der saaledes satte dem istand til at gjennemskue ham, og vare i det Hele ikke lidt stolte over at være saa skarpt seende. Denne Stolthed opvakte hos dem det forfængelige Ønske ogsaa at vise Andre, hvor fine Iagttagere de kunde være; navnlig ønskede de, at F. Bark skulde beundre dem; thi de vilde overordentligt gjerne staae høit i hans Tanker; tillige kunde de da benytte Lejligheden til at undersøge, om han virkeligt var saa ufølsom for Janes Elskværdighed, som det lod til. Efterat de i længere Tid havde ventet paa en Lejlighed, traf det sig en Aften saa heldigt, at de bleve ene med ham i Klædehandlerens Dagligstue.

„Jane er en nydelig Pige,“ begyndte strax en af de gamle Damer, henvendende sig til F. Bark.

„Det er hun,“ svarede denne med en Kjendermine, og da der indtraadte en kort Pavse, hvori de to Damer overvejede, hvad de nu skulde sige, gjentog han: „det er hun unægteligt.“

„Hun er huuslig,“ sagde den anden af de gamle Damer, „som en god Bekjendt af Huset kan jeg vel fortælle Dem, at hun i dette Øjeblik staaer ude i Kjøkkenet og skjærer Rullepølse.“

Da F. Bark ikke vidste noget Passende at svare paa denne Underretning, modtog han den med en sagte Knurren, der kunde betyde Hvadsomhelst.

„Hun spiller ogsaa smukt paa Fortepiano," sagde den af de to Søstre, der først havde talt.

„Hun synger ogsaa rart," føjede den Anden til.

„Ja, det gjør hun," indrømmede F. Bark, men ganske roligt, aabenbart aldeles ikke menende, at det vedkom ham.

„Troer De ikke, der kunde blive et Par af hende og en af Deres gode Venner?"

„Hvorledes?" spurgte han.

„Vi ere gamle Damer, der have levet længe," sagde den ene af Tanterne. „Vi see derfor ofte Noget, der, hvor andre Mennesker ikke vilde kunne see Noget, og vi have opdaget tydelige Tegn paa en gjensidig Tilbøjelighed mellem Jane og Deres Ven Hansen."

Nu studsede F. Bark. De gamle Damer stirrede ham forventningsfuldt ind i Ansigtet for om muligt at opdage Blegnen, Biden i Læberne eller andre Tegn paa ualmindelige Sindslidelser. Dog deraf viste sig intet Spor; han saae kun forundret ud, og meget forundret var han i Virkeligheden ogsaa. De to gamle Damer, hvem han fra sit ophøjede, reflekterende Standpunkt havde seet ned paa, henførende dem under den af ham meest ringeagtede Kategori „naive", havde opdaget Noget, som han, den skarpe, psykologiske Jagttager med det gjennemtrængende Blik for Menneskesjælens Svagheder, ikke havde anet, og de havde opdaget Noget, ham ubekjendt hos Hansen, hvis Karakteer han meente at have gjennemskuet ligesaa fuldstændigt

som sin egen! Men denne Mangel paa Jagttagelsesevne maatte skjules. Disse eenfoldige Skabninger maatte ikke vide, at de havde kunnet see, hvad der var skjult for ham.

Efter nogle Øieblikkes Taushed svarede han derfor: „Naa, saa De have ogsaa mærket det. Jeg troede, jeg var den Eneste, der havde seet denne skjulte Tilbøielighed. Jeg maa give Dem Ret."

„Vi ere aldeles visse i vor Sag," sagde den ordførende Tante. „Vi have længe iagttaget dem."

„Ja, vi have længe iagttaget dem," tilføiede den Anden.

Og de lode begge deres Strikketøi hvile og saae paa F. Bark med stolt Triumf over at være to saa skarptseende gamle Damer, hvem han med Rette havde ydet sin Anerkjendelse; jo, de havde saamænd ogsaa seet det, som han troede at være den Eneste, der havde seet. I deres Triumf forsvandt næsten aldeles Misfornøielsen over, at dette Mønster paa et ungt Menneske aabenbart aldrig havde tænkt paa Jane, Noget, der dog var høist forunderligt, men tillige et nyt Beviis paa, hvor sjeldent Noget er ret efter Ønske.

„Vi have betroet os til Dem forend til nogen Anden, Hr. F. Bark," vedbler dem gamle Dame, „fordi vi agte Dem som et usædvanligt tænksomt, ungt Menneske" ....

F. Bark knurrede atter.

„Men det er vel bedst, at vor Opdagelse indtil videre bliver en Hemmelighed. Vi ville blot vedblive med vore Jagttagelser."

„Ja," svarede F. Bark, „men maa jeg spørge Dem, af hvilke Kjendetegn De have uddraget Deres Slutning?" Han lagde Eftertryk paa „De" for at antyde, at ogsaa han havde en Deel at fremføre; saa kunde de sammenligne, hvis der var bedst.

Men i det Samme gik Døren op, og den huuslige Jane, der sandsynligviis var bleven færdig med at skjære Rullepølse, traadte ind. De gamle Damer tilkastede ham et umaadeligt hemmelighedsfuldt Blik og toge ivrigt fat paa Strikketøjet. Noget efter kom Hansen, og atter vexlede de Sammensvorne et betydningsfuldt Blik, hvilket iøvrigt hyppigt gjentages i Aftenens Løb; thi ved alle de Lejligheder, hvor de to Søstre før havde fundet det tilstrækkeligt at betragte hinanden, var det nu blevet nødvendigt ogsaa at betragte F. Bark, som atter forfulgte sin Ven saa ivrigt med stirrende Øjekast, at denne, efter gjentagne Gange at have seet sig i Spejlet og forvisset sig om, at han havde Halstørklæde paa og ikke havde smurt sig med Blæk i Ansigtet, endeligt meget urolig nærmede sig F. Bark og hviskende spurgte, hvorfor han betragtede ham saa nøje.

„Det skal jeg sige Dig, naar vi gaae hjem," lød Svaret.

Det var smukt, stjerneklart Frostvejr, da de gik fra Klædekræmmerens.

„Lad os gaae en Tur!" sagde F. Bark. „Jeg har Noget at tale med Dig om."

„Ja, det sagde Du," svarede Hansen lidt modfalden, thi F. Bark havde hele Aftenen bevaret en vis Strenghed i sit Væsen imod ham.

De gik en Tidlang tause. F. Bark saae alvorligt ud for sig. Hansen saae paa Maanen, blæste Cigarrøgen ud i en lang Sky og sukkede.

„Emil?“ sagde F. Bark i en blid Tone. Hansen, der ikke var vant til at blive nævnt ved Fornavn af Vennen, studsede lidt over denne Fortrolighed, men fandt den dog passende til Situationen, og svarede:

„Ja, Frithiof!“

„Du sukkede,“ paastod Frithiof.

„Ja!“

„Du elsker og er elsket!“

„Hvad for Noget?“ spurgte Hansen forundret.

„Du elsker Jane, det har jeg længe seet; men hun elsker ogsaa Dig, jeg saae det paa hendes Ansigt, da hun bad Dig om Schweizerosten.“

Det var ikke Hansen muligt at erindre sig, at Janes Ansigt havde havt noget særligt forelsket Udtryk, da hun bad ham om Schweizerosten, ja, han havde næsten reent glemt dette vigtige Faktum; men han havde megen Respekt for sin Vens overordentlige Jagttagelsesevne og følte sig behageligt stemt ved Tanken om at være Gjenstand for en smuk, ung Piges Tilbøjelighed.

„Du har maaskee seet rigtigt for Janes Vedkommende,“ indrømmede han, idet han trak i sine Flipper; „men hvad mig selv angaaer“ ...

„Da har jeg heller ikke taget fejl“, afbrød Vennen; „men jeg vil ikke trænge mig ind i dit Hjertes Hemmelighed. Du ønsker maaskee at bevare din Kjærlighed for Verdens Øjne, selv for mine. Jeg kan forstaae det og er ikke vred derover. Men skulde Du engang

føle Trang til at aabne Dit Hjerte, saa veed Du, at Du har en Ven i mig. God Nat, Emil!" Han fjernede sig hurtigt.

Hansen gik hjem, opfyldt af forunderlige Tanker. Maaskee Psykologen dog havde opdaget en Følelse, der ubevidst havde slumret hos ham? I ethvert Tilfælde stod Jane nu for ham i et andet Lys end tidligere, alene derved, at han havde hørt, at hun var forelsket i ham.

Tiden gik. En overfladisk Iagttager vilde maaskee ikke have bemærket, at et afgjørende Vendepunkt i den yngre Hansens Skjæbne var nær, men skarpe Iagttagere saae det: Student Frithiof Bark og de to gamle Tanter.

Emil Hansens Besøg hos Klædehandleren havde tilforn været hyppige, nu bleve de endnu hyppigere. Han fulgte stadigt Jane med Øjnene og gjorde det mere stjaalent end tidligere, og han blev for det Meste rød, naar hun tiltalte ham.

Der var nu for Alvor Grund til at holde vaagent Øje med det unge Menneske, og de to Tanter gjorde det virkeligt ogsaa. Denne deres Aarvaagenhed kunde de takke for, at de en Aften opdagede, at han i Vinduet, medens han tilsyneladende var aldeles optagen af at høre paa et Musiknummer, som Jane udførte, stod og krammede meget mistænkeligt med et af den unge Dames Lommetørklæder. Det var aabenbart hans Hensigt at benytte et ubevogtet Øjeblik til at stikke det til sig. Han kastede et stjaalent Blik om sig for at forsikkre sig om, at den skjændige Gjerning vilde

blive uopdaget, og mødte de to Tanters fire strenge Øjne. Han blev meget rød og forsøgte at lade, som om det kun havde været hans Hensigt at see, hvad Tøj Torklædet var syet af.

„Det er Frøken Janes Lommetørklæde,“ sagde den ene af de gamle Damer.

„Naa,“ sagde Hansen, idet han tilsyneladende blev meget overrasket. „Jeg troede det var Deres.“

Denne Antagelse var imidlertid aldeles ikke nogen fyldestgjørende Forklaring af, at han havde villet stikke det i sin Lomme. De gamle Damer svarede derfor med et tostemmigt „Hm“, og den ene bad ham om at række hende Torklædet. Hun tog det, lagde det ned i sin Syæske, slog paa Laaget og drejede den lille Nøgle et Par Gange om, ikke for at lukke den i Laas, thi at udføre noget Saadant laa aldeles udenfor den lille Nøgles Virkekreds, men for hermed ligesom med Slaget paa Laaget symbolsk at betegne, at hun ansaa det for nødvendigt at gjemme Torklædet saa sikkert som muligt. Begge iagttoge derpaa atter den dybeste Tavshed og vare tilsyneladende aldeles optagne af at høre paa Spillet. Da Jane rejste sig fra Fortepianoet, blev Laaget paa Syæsken atter omstændeligt aabnet og Torklædet taget frem.

„Her er Dit Lommetørklæde, min Pige,“ sagde Tanten. „Hr. Hansen fandt det i Vinduet. Du maa ikke saaledes lade Dine Torklæder ligge omkring, de kunde let blive borte.“

Dette Sidste var en frygtelig Spydighed til Hansen, der skulde krænke ham saa dybt som muligt. Hen=

sigten blev fuldstændigt opnaaet. Det unge Menneske var den øvrige Deel af Aftenen i en Tilstand af overordentligt nervøs Ophidselse, der traadte endnu tydeligere frem ved hans Bestræbelser for at lade, som om der Ingenting var iveien. Han sad meget uroligt paa sin Stol, blev blodrød, saavel naar Frøken Jane tiltalte ham, som ogsaa naar der ellers ikke viste sig nogen Anledning, spildte Thee paa Dugen og sagde selv, at det aldeles ikke gjorde Noget, og endeligt erklærede han paa en derom rettet Forespørgsel, at hans Moder befandt sig meget vel, og da Fru Rasmussen hertil bemærkede, at hans Søster i Formiddags havde fortalt, at hendes Moder laa tilsengs, indrømmede han, at hun vel var syg, men ellers befandt sig vel, og gav herved Selskabet Leilighed til at anstille Forstandsøvelser for at grunde over et saa mærkeligt fysiologisk Fænomen. Hans forvirrede Sindstilstand kunde ikke undgaae Familiens Opmærksomhed, og den Omstændighed, at den tiltog i saa høj en Grad, naar en vis ung Dame tiltalte ham, blev heller ikke ubemærket.

Det var en Lettelse for Alle, da han sagde Godnat; men fra denne Dag var det klart for Andre end de to Tanter, at han var dødeligt forelsket i Jane, og fra nu af benyttede ikke alene Familiens egne Medlemmer, men ogsaa deres Omgangsvenner enhver Leilighed til at drille Hansen med Jane og Jane med Hansen. Der var unægteligt nu ogsaa nogen Grund dertil. Hansen havde tilstaaet sin Ven, at han virkeligt var forelsket i sin Barndomsveninde og helligede hende mere og mere sin Opmærksomhed. Jane syntes aldeles

ikke at optage dette ugunstigt. Hun havde aldrig tidligere i nogen mærkelig Grad udmærket den unge Student; det var maaskee, fordi han nu saa øjensynligt foretrak hende fremfor alle andre unge Damer, at hun paa sin Side gav ham Fortrinet. Tanternes og Andres Hentydninger vare vel heller ikke uden Virkning til at nære den Overbeviisning hos hende, at hun og han af Naturen vare bestemte for hinanden.

Maaskee F. Bark ved at see Hansen nyde Forelskelsens Lykke følte en vis Misundelse; maaskee det var, fordi hans Ven, der tidligere i Et og Alt havde været ham underordnet, nu i een Retning idetmindste af sin Udvikling var kommen ham forbi, eller maaskee det var, fordi han følte en videnskabelig Lyst til at anstille psykologiske Experimenter over Elskov —, nok er det, han kom under sin stadige Selvreflexion først til det Resultat, at han følte Trang til Kjærlighed, og derpaa til det Resultat, at han var forelsket i Frøken Hanne Hansen, hans Vens Søster.

Det var som tidligere sagt en net, ung Pige, der var meget livlig, meget lattermild, og holdt meget af at dandse, men aldeles ikke syntes at nære nogen Tilbøjelighed for den spekulative Side af Livet. Blandt Studenterne satte hun af Princip Theologerne lavest, fordi de vare kjedelige og gik uden Handsker. En saadan overvejende Hensyntagen til det Ydre og Tilfældige harmonerede til visse ingenlunde med Frithiofs indadvendte Gemyt; men da Kjærligheden efter hans Mening væsentligt bestod i en „sympathethisk Antipathi“ en Sætning, som han oftere havde udviklet for *συμπαρανεκρομενοι*, fandt

han ikke i denne Karakteerforskjellighed nogen Hindring for sin Forelskelse.

Endvidere maatte han tilstaae sig selv, at hun ikke røbede nogensomhelst Tilbøjelighed til at besvare hans Følelser; men heller ikke dette havde Noget at sige. F. Bark gik nemlig simpelthen ud fra, at det Reflekterede absolut beherskede det Naive; han var nu en reflekteret Personlighed, enhver Kvinde var en naiv; endvidere var Kvindens Væsen Kjærlighed, han beherskede altsaa enhver Kvindes Kjærlighed, følgeligt ogsaa Hanne Hansens. Han gjemte en umaadelig, en næsten dæmonisk Magt i sig; den havde hidtil slumret i hans Bryst; nu skulde den træde frem.

Han havde studeret Søren Kierkegaard — „læst sin Kierkegaard", som han selv udtrykte sig — som Følge deraf ogsaa „Johannes Forførerens Dagbog", og han troede at erkjende en vis Sjælsbeslægtethed mellem sig og denne Personlighed. For at vinde Hanne Hansens Kjærlighed vilde han optræde paa samme Maade, kun med den Modifikation, at han ikke vilde forføre hende, men saaledes give det Hele en tilfredsstillende Slutning. Den Disharmoni, hvori Johannes Forførerens Historie endte, vilde han opløse i en Harmoni; han vilde føre Kierkegaards Udvikling et Skridt videre, fuldkommengjøre den og gjøre den idealt berettiget (heri stak nemlig dens Hovedmangel) derved, at Johannes Forføreren ikke blev nogen Forfører. Det var imidlertid blot i dette sidste Punkt, at han vilde korrigere den store Tænker; i Udviklingen af selve Forholdet var han enig med ham, og han vilde ved sit Experiment

tildeels gaae den i Dagbogen anviste Vej. Han vilde derfor foreløbigt blot bringe Frøken Hanne til paa en Maade at hade ham, medens hun dog skulde føle Interesse for ham. Han vilde begynde med at føre Samtaler med hendes Moder om Landhuusholdnings-gjenstande, men derunder „lade fremglimte Lyn af noget Højere". En nødvendig Betingelse var det imidlertid, at der ikke var Andre tilstede end Moderen og den unge Pige. Dette lod sig imidlertid let arrangere. Assessoren kom først præcis Kl. halv ni om Aftenen hjem fra Kontoret, og Emil Hansen læste sammen med nogle af sine Kammerater om Eftermiddagen og plejede ikke at komme hjem før til Thee paa samme Tid som Faderen; han behøvede altsaa blot at indrette sine Besøg derefter.

Planen skulde imidlertid snart sættes i Værk, og han bestemte en Aften, da han vilde optræde. Han overvejede, hvilken Dragt han skulde vælge. Hvad Beenklæder angik, havde han Valget mellem et Par graa og et Par sorte. Han valgte de sidste, da de vare de nyeste; hvad Frakker angik, var Valget endnu hurtigere truffet, thi han havde kun een; denne var heldigviis sort og passede saaledes fortrinligt til Forehavendet. For at gjøre mere Virkning knappede han den dog heelt op til Halsen.

Saaledes gik han hen til Assessorens. Der var ganske rigtigt ingen Andre tilstede end Fruen og Frøkenen; de sade i Dagligstuen og arbejdede og anede mindst, hvilke skumle Planer der bevægede den Indtrædende. Sin Plan tro skulde F. Bark tale om

Landhuusholdning og ignorere den unge Pige. Det Sidste var let nok; han stillede sin Stol saaledes, at han aldeles vendte Ryggen til Frøken Hanne og saae Fruen, der sad i Sofaen, lige ind i Øjnene. Det Første var derimod ulige vanskeligere, da efter menneskelig Sandsynlighed Fru Hansen var ligesaa uvidende paa dette Gebeet som han selv. Han indsaa imidlertid hurtigt, at Huusholdningssager i Almindelighed kunde gjøre den samme Nytte, da Frøken Hansen altid havde røbet meget ringe Interesse for dette Fag.

Fruen spurgte ham, om han ikke vidste, hvem den velklædte Herre var, der om Formiddagen var bleven kjørt over i Store Kongensgade. Pigen havde hørt, at det var en Kammerraad Jensen, og Fruen befrygtede derfor, at det kunde være Justitsraad Petersen, som hun kjendte.

F. Bark erklærede kort sin fuldstændige Uvidenhed om denne Begivenhed og spurgte, hvad nykjærnet Smør kostede Pundet.

Fruen svarede, ikke uden en vis Forundring, at det var forskjelligt, hvorpaa F. Bark udtalte sin Forundring over, at man saa sjeldent fik det de Steder, hvor man kom.

Nu troede Fru Hansen, at hun mærkede, hvor Bark vilde hen, at det nemlig var hans Hensigt at give hende en Skose, fordi han hos hende ikke havde faaet nykjærnet Smør. Hun svarede derfor kort, at man ikke altid kunde faae det.

„Naa saaledes," svarede F. Bark, som om denne Oplysning i højeste Grad interesserede ham.

Fruen syntes aldeles ikke tilbøjelig til at indlade sig videre paa dette Emne; dette satte F. Bark, der havde haabet, at der skulde udspinde sig en livlig Diskussion, i betydelig Forlegenhed. Han maatte begynde paa en anden Maade og valgte ægte Schweizerost. Hvor meget kostede den? Var den meget dyrere end almindelig Schweizerost?

„Nej," var det korte Svar.

Det forundrede ham da, at man saa sjeldent saae den hos Familier. I Kjøbenhavn var man ogsaa hos mange Familier smaaligt økonomisk med Maden.

Nu var der ingen Tvivl mere. Fru Hansen saae tydeligt, at det Hele var møntet paa hendes Huusvæsen. Hun saae meget vist paa F. Bark, der til Gjengjæld sad paa sin Stol og saae meget vist paa hende, og sagde, at hun maatte tilstaae, at han forundrede hende. Han maatte vel huske paa, at en Familie maatte leve, som den kunde, og det var ingen Grund til at være spydig. Dersom hun havde antaget, at hun kunde forsvare det for sig selv at sætte ægte Schweizerost paa sit Bord, havde hun virkeligt gjort det, men nu maatte han undskylde, hun gjorde det ikke; selv ikke for hans Skyld, skjøndt hun gjerne havde seet ham i de mange Aar, han var kommen til dem. Og Fruen var nærved at græde over at hun havde gjort en saa sørgelig Opdagelse om F. Barks Karakteer.

Denne sad aldeles tilintetgjort, han indsaa at han var bleven misforstaaet, men formaaede ikke at give nogen gyldig Grund til, at han havde indladt sig paa dette Emne, naar det ikke var for at raillere. Han

maatte indskrænke sig til ubestemte Forsikkringer om, at det ikke var saaledes meent, at det ikke var derfor, han havde sagt det osv. Han forsnakkede sig endeligt aldeles, tav midt i en Sætning og pudsede sin Næse med den Overbeviisning, at „Experimentet" var fuldstændigt mislykket. Rigtignok mærkede han af en kvalt Latter bag sin Stol, at han „interesserede" Frøken Hanne; men det var dog paa en anden Maade, end han havde betænkt. Sandsynligviis for at skjule sin upassende Munterhed fløj den unge Dame pludseligt hen til Fortepianoet og begyndte at spille en larmende Galop. Denne bidrog for et Øjeblik til at skjule den trykkende Stemning, der herskede i Stuen; men da den var tilende og Frøken Hannes Følelser saa tilstrækkeligt beroligede, at hun atter kunde indtage sin Plads, vendte den paany tilbage. F. Bark følte en trykkende Hede og maatte knappe Frakken op; det sidste Spor af Filosofen var forsvunden. Han saae længselsfuldt til Uhret, men nej, han havde beregnet Tiden altfor godt, det vilde vare over en Time endnu, inden Assessoren eller Emil kom hjem.

Forgjæves henvendte han adskillige Replikker til Fruen, hun besvarede den meget kort; end ikke en Forespørgsel til hendes Nerver gjorde nogen Virkning. Frøken Hanne forholdt sig aldeles tavs; indtil hun endeligt udbrød:

„Gid William vilde komme her iaften, han er saa morsom."

F. Bark forstod kun altfor godt denne Spydighed, hvis Bitterhed for ham forhøjedes endnu mere derved, at William jo var hans aabenbare Modstander. Han

følte, at han virkeligt spillede en højst ubetydelig Rolle, men vilde ikke give aldeles tabt ved at gaae sin Vej og trøstede sig i sine aandelige Kvaler ved Tanken om, hvilken overordentlig Personlighed han dog i Virkeligheden var, navnlig blandt συμπαρανεκρομενοι: der sad han ikke saaledes.

Den skjæbnesvangre Time forløb, og Assessoren kom hjem, førende med sig William. Den varme Modtagelse, som denne Sidste fik, navnlig af Hanne, krænkede dybt Bark, men endnu mere dog den letsindige, spøgende Maade, hvorpaa han selv strax blev tiltalt:

„Godaften Bark! De seer jo umaadeligt filosofisk ud. Er der Noget ivejen igjen med Deres Sjæl? Den gjorde Dem mange Knuder forrige Vinter, kan jeg huske, at De talte om i Foreningen."

Denne letsindige Spøgen med hans dybsindige Theorier om Sjælens egentlige Væsen forekom F. Bark overordentligt flov, saa flov, at han ikke værdigede den noget Svar, men den morede øjensynligt Frøken Hansen, der brast i en umaadelig Latter.

F. Bark satte sig hen for at tale med Krigsassessoren og lod, som om han slet ikke bemærkede, at Fruen og Frøknen aldeles havde opgivet deres tavse Alvor og vare indviklede i en ivrig Samtale med William, der syntes at være af en meget morsom Natur. Dette bemærkede imidlertid Assessoren, og da han var en Mand, der ikke nærede nogen Interesse for F. Barks Betragtninger over det kongelige Theaters Fremtid — hvilken Bark maaskee af den Grund, at det havde forkastet det af ham indsendte Stykke, var tilbøjelig til at

see i et meget mørkt Lys — men destomere for de Historier, som William fortalte, hørte han endeel adspredt til, svarede med enkelte, sporadiske „O Ja"'er og „Maaskee"'er og henvendte sig endeligt pludseligen til William med de Ord: „Hvad var det, Du sagde, der havde staaet i Nyhedsposten?"

William gjentog, hvad der havde staaet i Nyhedsposten, og Bark saae sig overladt til sig selv, medmindre ogsaa han vilde slutte sig til Williams Kreds. Men dertil var han altfor stolt. Med Resignation satte han sig hen i Vinduet og lod, som han tænkte paa Livet overhovedet. Endeligt kom hans Ven Emil hjem og satte sig pligtskyldigt hen til ham, hvorpaa de øjensynligt snart aldeles glemte Omgivelserne i en meget dybsindig Samtale eller rettere Monolog af F. Bark.

Ved Aftensbordet forspiste denne sig næsten, til Ære for Fruen, i Smørret, skjøndt det ikke var nykjærnet, og i Schweizerosten, skjøndt den var uægte, saa at han gav William Anledning til, da de Alle vare færdige, at sige:

„Ikke et lille Stykke endnu, Bark? Ikke et lille Stykke Ost?" en Yttring, som bragte Frøken Hanne til med en aldeles unødvendig Hurtighed at fare ud med Pigens Aftensmad.

F. Bark maatte tilstaae sig selv, at Experimentet denne Gang var totalt mislykket; men det var dog langtfra, at han derfor tabte Modet. Theorien var saa fuldstændigt rigtig, at dens Udførelse maatte lykkes, om han end i Begyndelsen nu og da kunde gribe fejl. Det lykkedes ham endeligt at forsone Fru Hansen, og

han fortsatte standhaftigt sine Bestræbelser i nøjeste Overeensstemmelse med sin store Plan: at give Johannes Forføreren en harmonisk Afslutning. Frøken Hanne skulde først bringes til at hade ham, derpaa interessere sig for ham, blive mere og mere optagen af ham og endeligt elske ham.

Det lykkedes ham efter en forholdsviis kort Tid virkeligt at realisere det første Punkt i sin Plan. Frøken Hanne betragtede ham med alt Andet end gunstige Øjne; hans konsekvente Tilsidesættelse og Negligeren af den unge Dame havde virkeligt gjort sin Virkning; han havde endog den store Tilfredsstillelse engang, da han kom ind ad Døren, at høre hende udbryde:

„Aa, Gud hjælpe os!"

Hvad Hr. og Fru Hansen angik, syntes de vel, at Bark var bleven noget besynderlig i den senere Tid, at hans uafladelige Betragtninger over Landets Stilling og navnlig det slesvigske Spørgsmaal — et Emne, han havde valgt istedetfor det uheldige Huusholdningsthema — vare endeel trættende, og at hans Opførsel imod deres Datter mildest talt var temmelig uhøflig. Dette Sidste blev imidlertid tilskrevet hans naturlige Kejtethed, og da han ellers altid havde været en skikkelig Fyr, hvem deres Søn holdt meget af, besluttede de saavidt muligt at bære over med ham.

Den første Deel af F. Barks Plan var altsaa udført, nu skulde den næste, hvorved Hanne skulde bringes til at interessere sig for ham, sættes iværk; dette skulde skee ved fremglimtende Antydninger, „der skulde forbavse hende og gjøre hende det uhyggeligt".

Han begyndte derfor at hentyde paa, at han bar paa en eller anden frygtelig Sorg, idet han overlod det til Enhvers Fantasi nærmere at afgjøre, af hvilken Beskaffenhed denne skulde være, og ved denne Uvished gjorde det Hele et endnu (interessantere) piinligere Indtryk. Dette forøgedes end mere ved, at han nu og da lod falde Antydninger om, at Livet havde ganske overordentligt ringe Værd for ham, hvilket jo var meget sørgeligt for et Menneske i hans Alder.

Ogsaa denne Deel af Planen lykkedes til en vis Grad; de fremglimtende Antydninger vare ikke uden Virkning; dog fremkaldtes den tilsigtede Følelse af Uhyggelighed mere hos Fru Hansen end hos hendes Datter. Fruen var meget nervøs og tilbøjelig til at give sin Fantasi Tøjlen; der opstod hos hende en frygtelig Skræk for, at Bark ved Lejlighed skulde hænge sig i Kirsebærgangen eller maaskee paa deres egne Trapper.

Der skulde være Bal hos Klædekræmmerens. F. Bark, der af Princip ikke dandsede, vilde benytte denne Lejlighed til at gjøre et interessant Indtryk paa alle Tilstedeværende og navnlig paa Frøken Hanne ved at staae med korslagte Arme og see til, og vise, at han var En, „der ikke brød sig om saadanne Fornøjelser". Dagen før Ballet fik han imidlertid at vide, at Hanne var bleven saa forkjølet, at hun skulde have et lille Tørklæde om Halsen, hvis hun vilde med, og derfor havde foretrukket at blive hjemme. F. Bark besluttede paa Grund heraf ikke at gjennemføre sin Rolle altfor

strengt, tilmed da han ogsaa havde Andet at tage Vare, nemlig at undersøge, hvorvidt det Rygte skulde have talt Sandhed, som fortalte, at Hansen alt var bleven forlovet med Jane. Hansen selv havde vel nægtet det, men F. Bark stolede ikke ret derpaa. Hans Ven var ikke ganske den Samme som tidligere; endnu deeltog han vel i *Συμπαρανεκρομενοι*'s Møder, men han var bleven langt mere tavs end forhen og syntes ikke at nære den samme Interesse for de videnskabelige Undersøgelser. Ogsaa i Forholdet til Bark selv var han bleven forandret, han havde dristet sig til aldeles ikke at finde noget Fortrinligt i en Afhandling af denne om Begrebet Elskov, ja endog paastaaet, at den var falsk, og da F. Bark i Overeensstemmelse med, hvad der var Skik og Brug i Foreningen, havde foreslaaet nedsat et Udvalg, hvis Betænkning skulde bestemme samtlige tolv Medlemmers Mening i denne Sag havde han ikke alene paa det Bestemteste afslaaet at indtræde heri, men endog protesteret imod hele denne Fremgangsmaade.

Balaftenen kom. Bark bemærkede strax, at Hansen havde et vist overnaturligt Udseende; men om dette maatte tilskrives hans Sindstilstand eller den Omstændighed, at han havde ladet sig krølle, kunde han ej afgjøre. Hansen aabnede Ballet med Jane og var særdeles virksom. Han klappede i Hænderne, raabte og svedte i en overordentlig Grad, og det overnaturlige Præg forsvandt mere og mere; imidlertid følte F. Bark sig dog foranlediget til hvert Kvarteer at gaae hen til ham, slaae ham paa Skulderen og sige:

„Naa da, Hansen.“

Hvortil Hansen stadigt svarede:

„Ja, Du."

Paa Jane var der ikke Andet at see, end at hun saae overordentligt godt ud.

I Begyndelsen af Aftenen sluttede F. Bark sig nærmest til de to gamle Tanter, indtil han opdagede, at en ung Dame med rød Næse, som sad over, var bleven forelsket i ham. Han engagerede hende, og hun tog med synlig Glæde imod Tilbudet. Hvilke andre fortrinlige Egenskaber F. Bark end kunde være i Besiddelse af, en god Balkavaleer var han ikke; han dandsede ude af Takt med en sjelden Standhaftighed og havde en afgjort Tilbøjelighed til at træde sin Dame paa Foden, og denne Tilbøjelighed tog saaledes Overhaand, at den rødnæsede Skjønhed midt under Dandsen erklærede, at hun ikke kunde taale at dandse mere og haltende trak sig tilbage fra Balsalen, efterladende et langt aftraadt Skobaand paa Pladsen, hvilket Bark med en vis Ret havde kunnet tilegne sig som en tilkæmpet Trofæ. Under de to næste Dandse stod han med korslagte Arme, men der var Ingen, der lagde Mærke dertil, og han følte, at han maatte gribe til et andet Middel for at udmærke sig, og da han vidste med sig selv, at han havde Ordet i sin Magt, besluttede han at udbringe en Skaal.

Da derfor ved Bordet Hansen havde udbragt Klædehandlerens og Klædehandlerindens Skaal, rejste F. Bark sig og bad om Tilladelse til at sige nogle Ord. Da Ingen nægtede ham dette, vedblev han: Det var et sandt Ord, at man her i Norden kun

fandt sparsomme Blomster; men det gjorde Ingenting, da vi havde en Erstatning i den nordiske Kvinde, den yndige Kvinde med blaae Øjne, guult Haar og reent Hjerte. Hende vilde vi elske, da hun, den nordiske Kvinde, var langt bedre end den sydlige Kvinde, som ikke var saa god som den nordiske Kvinde. Ialtfald vilde han gjøre det og derfor foreslaae, at man udbragte en Skaal for den nordiske, blaaøjede Kvinde med de blaae Øjne.

Man drak Skaalen, og Bark satte sig stolt ned. Han saae hen til Hansen for at see, hvilken begejstrende Virkning Talen havde gjort paa ham, og blev højligt forbavset ved ikke at see Spor til en saadan. Det unge Menneske saae tvertimod endeel nedslaaet ud, han vedligeholdt en ubrødelig Tavshed ligeoverfor sin Dame og trillede med stor Heftighed en lille Strimmel Papir frem og tilbage mellem Fingrene. F. Bark gik hen til ham, og med sit sædvanlige „Naa da, Hansen,“ tog han den ud af hans Haand for at see, om den maaskee skulde indeholde en eller anden Hemmelighed, men nej, det var kun en Brystsukkerdevise:

„Naar Du blot vilde elske mig,
da var jeg glad og lykkelig.“

Ledet heraf opdagede Barks skarpe Blik snart Grunden til hans Vens Forstemthed: ligeoverfor sad Jane og var tilsyneladende aldeles optagen af at høre paa en ung Løjtenant. „De ere ikke forlovede,“ sagde Bark til sig selv, idet han vendte tilbage til sin Plads.

Dandsen begyndte atter; men Hansen beholdt stadigt sit nedslaaede Væsen, indtil Kotillonen kom, den dandsede

han med Jane, og det var mærkeligt, hvilken Forandring denne Omstændighed medførte.

Kurven med Sløjfer og Buketter stod i et lille Værelse ved Siden af Balsalen. F. Bark saae sin Ven og hans Dame gaae derind, og da de atter kom ud, sagde han til sig selv, og lidt efter til de to Tanter:

„Nu ere de forlovede.“

Og heri havde han virkeligt Ret. Inde i det lille Værelse var der nemlig foregaaet Følgende. Da der Ingen var derinde, og da Jane saae saa nydelig ud, og af flere andre Grunde havde Hansen uden videre kysset Jane og sagt nogle uforstaaelige Ord, som imidlertid bleve forstaaede af Jane, der havde besvaret dem med nogle andre uforstaaelige, som dog bleve forstaaede af Hansen, hvorpaa de atter havde kysset hinanden.

Bark og de to gamle Tanter vidste, at Hansen var bleven forlovet; men ogsaa for de Fleste af de andre Tilstedeværende blev det klart, at der maatte være foregaaet en eller anden vigtig Forandring med den unge Student, og navnlig havde han, der ellers altid havde været et adstadigt, ungt Menneske, nu faaet en vis Excentricitet i sit Væsen, der aabenbarede sig i en overordentlig Livlighed og en overstrømmende Hjertelighed imod samtlige Tilstedeværende.

Den excentriske Sindsstemning bevarede sig hos Hansen under hele den øvrige Deel af Ballet og tiltog for hver Gang, han havde faaet Lejlighed til at hviske et Par Ord til Jane og faae et Svar af hende. Den kulminerede, da han sagde Godnat og fik Lejlighed til endnu engang at kysse hende, og vedvarede under hele

Hjemvejen. Han havde en dunkel Anelse om, at han havde sagt til F. Bark, at han ikke vilde følges med ham, og begyndte først at komme til sig selv, da han var kommen hjem paa sit Værelse. Det lykkedes ham da lidt efter lidt at samle sine Tanker, og de koncentrerede sig da atter i det Spørgsmaal: „Hvad ville mine Forældre sige dertil?“ Han indsaa imidlertid, at han ikke kunde faae noget tilfredsstillende Svar herpaa, førend de havde faaet det at vide. Men han havde i Virkeligheden heller ikke tænkt paa at holde sin Forlovelse hemmelig, og han besluttede allerede den næste Morgen at aabenbare det Hele.

Heraf blev imidlertid Intet af den simple Grund, at han sov over sig og først vaagnede, da hans Fader var gaaet paa sit Kontor. En Plan om først at betroe sig til sin Søster forkastede han, da den unge Dame, sandsynligviis fordi hun ej havde deeltaget i Ballet, befandt sig i meget slet Lune; han gjorde et Forsøg paa at komme til at tale med sin Moder, men opgav atter dette, da det kun kunde skee i Paahør af Pigen og to Vaskekoner. Han bestemte derfor, at han ved Middagsbordet, naar hele Familien var forsamlet, vilde meddele dem Nyheden, og bestræbte sig for hele Formiddagen at lade, som om der Ingenting var paafærde.

Middagstiden kom, og man satte sig tilbords. Den unge Hansen havde meget lidt Appetit og fandt, at det var mindre passende at tale om en saadan Sag, medens man spiste Vandgrød og Torsk; han besluttede derfor at vente, til man var færdig. Da Maaltidet

var endt, og Fruen just vilde rejse sig for at gaae ud i Kjøkkenet, begyndte han med en kraftig Anstrengelse og et lidt besynderligt Mæle:

„Bliv lidt, Moder! der er Noget, jeg gjerne vilde tale med Eder om.“

„Hvad er det?“ spurgte Fruen med Haanden paa Laasen.

„Jeg vil sige Eder Noget.“

En forventningsfuld Stilhed, hans forvirrede Udseende og den Maade, hvorpaa han rokkede frem og tilbage paa sin Stol, havde virkeligt noget Foruroligende ved sig.

„Jeg haaber ikke, at I ville blive vrede derover, jeg har Noget at tilstaae Eder.“

Hans Fader fik en frygtelig Anelse om, at han i Hemmelighed havde hengivet sig til alle mulige Laster og gjort en stor Gjæld.

„Jeg har foretaget et alvorligt Skridt.“

„Kram ikke Dugen, Emil, den er ganske reen,“ tilføjede Fru Hansen parenthetisk.

„Jeg har forlovet mig.“

„Forlovet Dig!“ udbrød hans Fader, vel bestyrtet, men dog til en vis Grad beroliget over, at Sagen ikke gjaldt noget Pengeanliggende.

„Med hvem?“ spurgte Fruen, idet hun slog paa Laasen.

„Det er Jane,“ sagde paa samme Tid Frøken Hanne i en afgjørende Tone, idet hun strakte sin Pegefinger ud imod sin Broder.

Den unge Hansen tav indrømmende.

„Du er ung," sagde hans Fader.

Han benægtede ikke dette Faktum. Hans Fader indskjærpede ham det derfor engang endnu og gjentog: „Du er ung."

„Der er to Aar, til Du kan tage Din Examen, og Din Forlovelse vil nok sinke Dig et halvt Aar," vedblev han, „men det faaer jo være . . . Og med Jane, ja vi tænkte det jo nok, — ja, det gaaer vel. Til Lykke, min Søn."

Han hensank derpaa i tavse Betragtninger. Fruen græd, omfavnede sin Søn og foer derpaa pludseligt ud i Kjøkkenet. Hanne var venlig, men lidt bebrejdende, hvorved hun tilkjendegav, at det var mindre kjærligt af hendes Broder, at han ikke først havde betroet hende Hemmeligheden. Hun udspurgte ham hviskende, naar det var gaaet for sig, og blev lidt mere forsonet, da hun hørte, at det først var igaar Aftes. Iøvrigt havde hun naturligviis tænkt det længe. Hvor var det gaaet for sig? Havde hendes Broder staaet op, eller var han falden paa Knæ? Hvad havde han sagt? Hvad havde hun sagt? Havde hun grædt? Var hun bleven meget rød? osv. Alle disse Spørgsmaal angaaende de nærmere Omstændigheder besvarede Emil, saa godt han kunde, hvilket ikke vilde sige meget, og han var ret glad, da hans Moder atter kom ind og efterat have sat sig ved Kaffebordet begyndte at anstille endeel Betragtninger om Ungdom, Følelser, Fremtidsudsigter og andre filosofiske Materier, sandsynligviis alene fordi hun ansaa det for passende, at ogsaa hun talte endeel ved en saa alvorlig Lejlighed.

Hvad Klædekræmmerens Familie angik, da havde den heller Intet imod Partiet, selv de gamle Tanter fandt sig i at tage Tingen, som den nu engang var, og indskrænkede sig til at prale af den overordentlige Skarpsindighed, hvormed de havde gjennemskuet de unge Mennesker. Hansen og Jane maatte selv tilstaae, at de ikke havde troet, at Nogen saa tidligt kunde have mærket Noget paa dem.

Der blev endvidere i Overeensstemmelse med den almindelige Skik, at Svigersønnen skal holde mindst eet af sine daglige Maaltider i de tilkommende Svigerforældres Huus, fastsat et Regulativ, der bestemte, at Hansen hveranden Dag skulde have Middagsmad og hveranden Dag Aftensmad hos Klædekræmmerens, de Søn- og Helligdage begge Dele og tillige Frokost. De Nyforlovede anvendte derpaa et passende Antal Formiddage paa at gaae omkring og drikke Portviin og lade sig gratulere af de forskjellige Familier, til hvem de stode i Slægt- eller Venskabsforhold, og et passende Antal Aftener paa hos de samme Familier atter at gjøre Bekjendtskab med deres Slægt og Venner, og de vare i det Hele Gjenstand for den sædvanlige Interesse og Opmærksomhed, som altid tildeles et nyforlovet Par.

Hansen begyndte at spadsere endeel paa Østergade, synligt stolt af sin Forlovede, og besøgte Kasino og Folketheatret i Selskab med hende og hendes Familie; men dette var ogsaa den eneste synlige Forandring, der foregik med ham. Han begyndte vel at bruge Briller og blev i den Anledning drillet endeel af sin

Fætter William, der beskyldte ham for at gjøre det ene og alene af den Grund, at han vilde see ældre ud; men han opgav atter dette Forsøg, da han ikke godt kunde kjende Folk, naar han havde Brillerne paa.

Iøvrigt syntes han ikke at være fri for til en vis Grad at være stolt af det nye Forhold, hvori han var indtraadt. Det var ialtfald med synlig Forkjærlighed, at han i en engere Kreds af Venner hentydede til, at han nu var indtraadt i et nyt Livsforhold, at hans Stilling jo nu var bleven endeel forskjellig fra deres osv., uden at der iøvrigt var nogen Grund til at komme med slige Hentydninger. Han erklærede i længere Tid, at han nu ansaa det for rigtigst at holde op med at ryge Pibe, men efterat han gjentagne Gange havde meddeelt samtlige sine Bekjendte, at han nærede disse Anskuelser, stillede han Sagen foreløbigt i Bero og vedblev at ryge Pibe.

Hvad hans Forhold til *Συμπαραναχρομενοι* angik, syntes han reent at have tabt Interessen for denne Forenings Undersøgelser og mødte sjeldnere og sjeldnere. F. Barks Forestillinger i saa Henseende frugtede Intet. I det Hele begyndte han nu at træde selvstændigere op ligeoverfor denne Mentor, ja vovede endog at disputere med ham; navnlig vare de meget uenige om Begrebet „Elskov".

„Du skulde forlove Dig," sagde Hansen en Dag til ham.

„Det kommer," svarede F. Bark med en Mine, der antydede, at han havde noget ganske Extra af den Art i Baghaanden.

Hvad der bidrog til at svække det broderlige Forhold mellem Hansen og F. Bark, var maaskee den Hemmelighedsfuldhed, hvori den Sidste hyllede sin gaadefulde Sorg. Ligeoverfor sin Ven lod han altid, som om der Ingenting var paafærde, hvad der jo i Virkeligheden heller ikke var, og naar denne hentydede til, at man i hans Familie havde fundet, at han havde forandret sig, svarede han altid undvigende. Dette krænkede Hansen.

Iøvrigt var Barks Sørgetid nu snart omme. Han havde i den sidste Tid været saa skummel, som et ungt Menneske med det meest sønderknuste Hjerte, der tænkes kunde, overhovedet kunde være. Han havde bragt Hanne til at interessere sig for ham, nu havde han blot det tilbage at gjøre hende forelsket i ham.

Hans dybe Kjendskab til det menneskelige Hjerte overhovedet og det kvindelige i Særdeleshed tilsagde ham her den Vej, han skulde gaae, og som vel afveg noget fra den, Johannes Forføreren havde valgt, men utvivlsomt var rigtigere. Han vilde antyde, at der dog var en Frelse for ham i hans rædsomme Haabløshed, og at det laa i Hannes Hænder at skjænke ham denne Frelse. Det for den unge Pige overordentligt Smigrende, der laa heri, kunde ikke forfejle sin Virkning. Hendes Fødselsdag, som netop indtraf paa denne Tid, antog han passende kunde benyttes til at angive dette Vendepunkt. Han satte sig derfor i en efter hans Forhold betydelig Bekostning ved at anskaffe en stor og udsøgt Blomsterkost, som han vilde overrække Frøken Hansen med nogle i høj Grad betydningsfulde Ord.

Paa den bestemte Dag begav han sig hen til Assessoren ikke uden en for en saa stor Filosof mindre passende Beklemthed. Han traf en stor Forsamling af Damer, meest yngre, der vare komne for at gratulere og fore frem og tilbage fra Sovekammeret, hvor de havde lagt deres Toj, og til Dagligstuen og Spisestuen, hvor de drak Chokolade, og igjen tilbage til Sovekammeret for at see, om ikke En eller Anden imedens havde kastet endeel Kaaber over den nye Hat, og derpaa igjen tilbage til Dagligstuen for atter at drikke Chokolade og paa det Bestemteste vægre sig ved at drikke et heelt Glas Madeira, men derimod ikke gjore synderlig Vanskelighed ved at drikke tre halve Glas, idet de dog stadigt raadforte sig med Spejlet for at passe paa, at ikke den forhojede Ansigtsfarve blev altfor forhojet.

Midt i al denne Vrimmel traadte Bark ind, som sagt endeel beklemt. Buketten havde han, for ikke at drage Opmærksomheden paa sig, stukket i en af sin Kjoles Baglommer, hvorfra den stak ud og dannede en meget usædvanlig Prydelse, der, uden at han anede det, vakte endeel Opmærksomhed, medens han spejdede efter Hanne. Han opdagede hende i Værelset ved Siden af med en anden ung Dame, vandrede fra den ene Klynge til den anden og stadigt talende med den forhadte William. Under saadanne Omstændigheder vovede Bark ikke at nærme sig hende, men forblev i det Værelse, hvor han forst var kommen ind, og som især var optaget af den ældre Deel af Selskabet. Han folte sig her endeel forladt, thi Hansen havde anseet det for

nødvendigt selv at følge sin Forlovede fra hendes Hjem til hans, og Krigsassessoren var naturligviis paa Kontoret, et Sted, han aldrig forsømte, uden naar han skulde til Begravelse. Bark fordrev Tiden med at drikke Chokolade i en skjult Krog, stadigt i Frygt for, at Fruen skulde opdage ham og opfordre ham til at gaae ind til de unge Damer. Pludseligt kom Hanne farende ind uden Nogen af sin Eskorte. Nu maatte det kostbare Øjeblik benyttes. Bark væltede sin Kop ned i det aabne Fortepiano og traadte hurtigt frem, idet han skyndsomt halede Buketten op.

„Frøken Hansen!" begyndte han derpaa, „tillad, at jeg overrækker Dem disse simple Blomster" (oprindeligt vare de ikke simple, men efter den Behandling, de havde lidt, kunde det ikke nægtes, at der var noget Sandt i hans Ord). „De komme fra Een, Frøken, der, skjøndt meget ulykkelig, nu ..."

Her vilde han paa en dunkel Maade antyde, hvad hun var for ham, men blev uheldigviis afbrudt af William, der, uden at han vidste det, havde staaet i Døren og været Tilskuer. Han traadte nu nærmere, maaskee for at komme sin Kusine, der unægteligt saae endeel overrasket ud, til Undsætning.

„Er det Drivhuusplanter, Bark?" spurgte han.

„Hvad behager?" sagde F. Bark.

„Jeg troede, det maaskee var Drivhuusblomster, der skulde være paa et varmt Sted, da jeg saae, at De hele Tiden gik med dem i Lommen."

Hanne gjorde pludseligt en Vending og ilede ud, maaskee for at sætte sine Blomster i Vand.

„De forundrer Dem over, at jeg har gaaet med den Buket i Lommen, Hr. William Svendsen?" spurgte F. Bark med en Basstemme, der skulde udøve en deprimerende Virkning paa William Svendsen.

„Ja, jeg gjør!"

„Godt!" svarede Bark og vendte sig om for at antyde, at nu vare alle Baand brudte mellem ham og William, og at denne Sidste havde tilføjet ham en Fornærmelse, som krævede Blod, og som maaskee vilde faae denne Fordring opfyldt.

Han gik derpaa hen til Fru Hansen og underrettede hende med et meget sorgmodigt Ansigt om, at han maatte sige hende Farvel.

Fruen blev lidt forbavset over den højtidelige Maade, hvorpaa han sagde disse simple Ord, skjøndt hun var vant til at see ham opføre sig paa en noget ualmindelig Maade, og spurgte, om „det allerede skulde være."

F. Bark svarede, „at det skulde virkeligt allerede være."

„Hvorfor?"

„Jeg er bleven fornærmet, haardt fornærmet."

„Gud bevar's, af hvem?"

„Af Hr. William Svendsen!" Og Bark gik langsomt ud af Døren.

Nogle Dage efter sad F. Bark alene paa sit Værelse, da bankede det paa Døren, og William traadte ind.

„Jeg kommer for efter min Tantes Anmodning at gjøre Dem Undskyldning for min Opførsel sidste Gang, hvis der har været noget Fornærmende deri, og for

ligeledes efter hendes Anmodning at udbede os Deres Selskab paa hendes Fødselsdag, der, som De veed, er om nogle Dage. Saa skal min Forlovelse med Hanne deklareres; vi syntes, at den Dag var meest passende. Ja, jeg gjør ingen Hemmelighed af det ligeoverfor en gammel Ven som Dem."

Derpaa gik han.

F. Bark kom ikke til det lille Selskab. Han opfattede Sagen, som om det var Assessorens Familie, der forsætlig havde lagt an paa at krænke ham, og afbrød al Forbindelse med den. Han forhøjede sin Betydning i sine Venners Øjne ved at fortælle, at han havde faaet Tæring og iøvrigt var grændseløs ulykkelig. I Hansens Sted som særlig Fortrolig traadte en ung, følelsesfuld Rus fra en af Provindserne, og dette unge Menneske var henrykt over at have fundet en Ven af den Slags, som han kun troede existerede i Romanerne. Hansen tog sig Skilsmissen fra F. Bark temmelig let, skjøndt han nu maatte overtage den Ulejlighed selv at danne sig sine Meninger og tillige opgive den behagelige Bevidsthed om at være af et ganske andet Stof end Folk i Almindelighed, en Forestilling, som Bark havde forstaaet at indpode og vedligeholde saavel hos ham som hos sine andre Venner, og som ufejlbarligt vedblivende følger med at være Medlem af *Συμπαρανεκρομενοι*.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PTB
0041424

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 10 01 12 007 4